„Dacă vrei să știi cum va arăta SF-ul în deceniul următor, cartea asta e pentru tine."

GARDNER DOZOIS

LAVIE TIDHAR

STAȚIA CENTRALĂ

NAUTILUS

John W. Campbell Memorial Award
Cea mai bună carte SF&F *The Guardian*
Nominalizat la Premiul Arthur C. Clarke
Pe lista scurtă pentru Cel mai bun roman
la British Science Fiction Award

Stația Centrală este legătura interplanetară între un Tel Aviv în permanentă transformare, o arenă de realitate virtuală și coloniile spațiale pe care oamenii au fugit de sărăcie și războaie.

O diasporă de un sfert de milion de oameni trăiește la baza acestei stații spațiale, unde diversele culturi se amestecă în viața reală și în realitatea virtuală, într-un mozaic al postumanității: vampiri de date infectați de Codul Nosferatu, robotniki – foști soldați –, copii creați prin inginerie genetică și „mutilații", care decid să trăiască fără tehnologie. Peste toate planează Alterii, entități extraterestre care folosesc Conversația – un flux cvasitelepatic de milioane de voci.

„Frumos, original, o tapiserie de legături și imagini – nu-mi vine în minte niciun alt roman SF de aceeași anvergură. Lavie Tidhar are una dintre cele mai inovatoare voci din ultimii ani."
Alastair Reynolds

eBOOK DISPONIBIL

nemira.ro
ISBN 978-606-43-0085-0

NAUTILUS
science fiction

NAUTILUS

SCIENCE FICTION

LAVIE TIDHAR, scriitor britanic de origine israeliană, s-a născut în 1976. De la cincisprezece ani a locuit în mai multe țări și a călătorit în toată lumea, inclusiv în Vanuatu, Laos și Africa de Sud, experiențe reflectate în cărțile sale. Din 2013 trăiește la Londra. A publicat povestiri, romane și romane grafice. *Osama*, romanul său din 2012, a fost recompensat cu premiul World Fantasy Award for Best Novel, surclasând volumele *JFK. 11.22.63* de Stephen King și *Dansul dragonilor* de George R.R. Martin. În 2017, *Stația Centrală* a câștigat John W. Campbell Memorial Award pentru Cel mai bun roman SF. Tidhar a fost comparat cu Philip K. Dick și Kurt Vonnegut. Cărțile sale se bucură de mare succes. Romanele recente, *The Violent Century* și *A Man Lies Dreaming*, de exemplu, au fost primite cu un deosebit entuziasm în Marea Britanie, fiind declarate „capodopere" de ziarul *The Independent*.

LAVIE TIDHAR

■ STAȚIA CENTRALĂ

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU
ALINA BILCIURESCU

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TIDHAR, LAVIE
Stația Centrală/ Lavie Tidhar ; trad. din lb. engleză: Mihai-Dan Pavelescu, Alina Bilciurescu -
București : Nemira Publishing House, 2018
ISBN 978-606-43-0085-0

I. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)
II. Bilciurescu, Alina (trad.)

821.411.16

Lavie Tidhar
CENTRAL STATION

Copyright © 2016 by Lavie Tidhar

© Nemira, 2018

Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de EUROBUSINESS TIPAR S.R.L.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0085-0

PROLOG

Era o zi de iarnă când am ajuns prima oară în Stația Centrală. Pe iarbă stăteau refugiați africani, lipsiți de orice expresie. Așteptau, însă habar nu aveam ce. În fața unei măcelării, doi copii filipinezi se jucau de-a avioanele: se învârteau vâjâind cu brațele întinse lateral, trăgând cu mitralierele imaginare de sub aripi. În spatele tejghelei, un filipinez tranșa o halcă de carne cu satârul, porționând cotlete. Puțin mai încolo se afla taraba de șaorma Rosh Ha'ir, aruncată de două ori în aer în urma unor atentate sinucigașe cu bombă, care însă acum era deschisă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mirosul de grăsime de miel și chimen ajungea de peste drumul zgomotos până la mine și îmi făcea poftă de mâncare.

Semafoarele luminau pe rând verde, galben și roșu. Peste drum, un magazin de mobilă își revărsase cu generozitate pe trotuar oferta bogată de scaune și canapele cu modele țipătoare. Câțiva drogați pălăvrăgeau, așezați pe fundațiile arse ale fostei autogări centrale. Purtam ochelari de soare negri. Astrul era sus pe cer și, deși era frig, iarna mediteraneeană era senină și uscată în ziua aceea.

Am pornit pe strada pietonală Neve Sha'anan. M-am refugiat într-o shebeen mică, cu câteva mese și scaune de lemn și o tejghea îngustă la care se servea bere Maccabee și aproape nimic altceva. Nigerianul din spatele tejghelei mi-a aruncat o privire

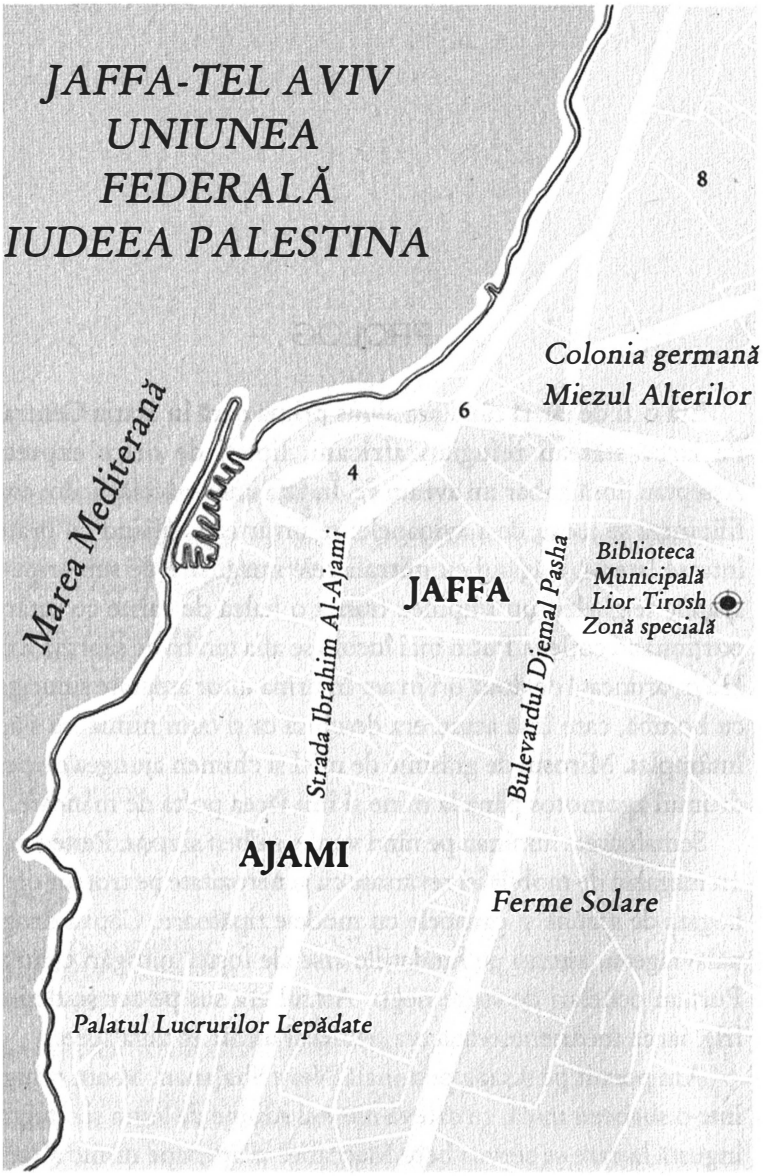
JAFFA-TEL AVIV
UNIUNEA
FEDERALĂ
IUDEEA PALESTINA
8
Colonia germană
Miezul Alterilor
6
4
Marea Mediterană
Strada Ibrahim Al-Ajami
JAFFA
Bulevardul Djemal Pasha
Biblioteca
Municipală
Lior Tirosh
Zonă specială
AJAMI
Ferme Solare
Palatul Lucrurilor Lepădate

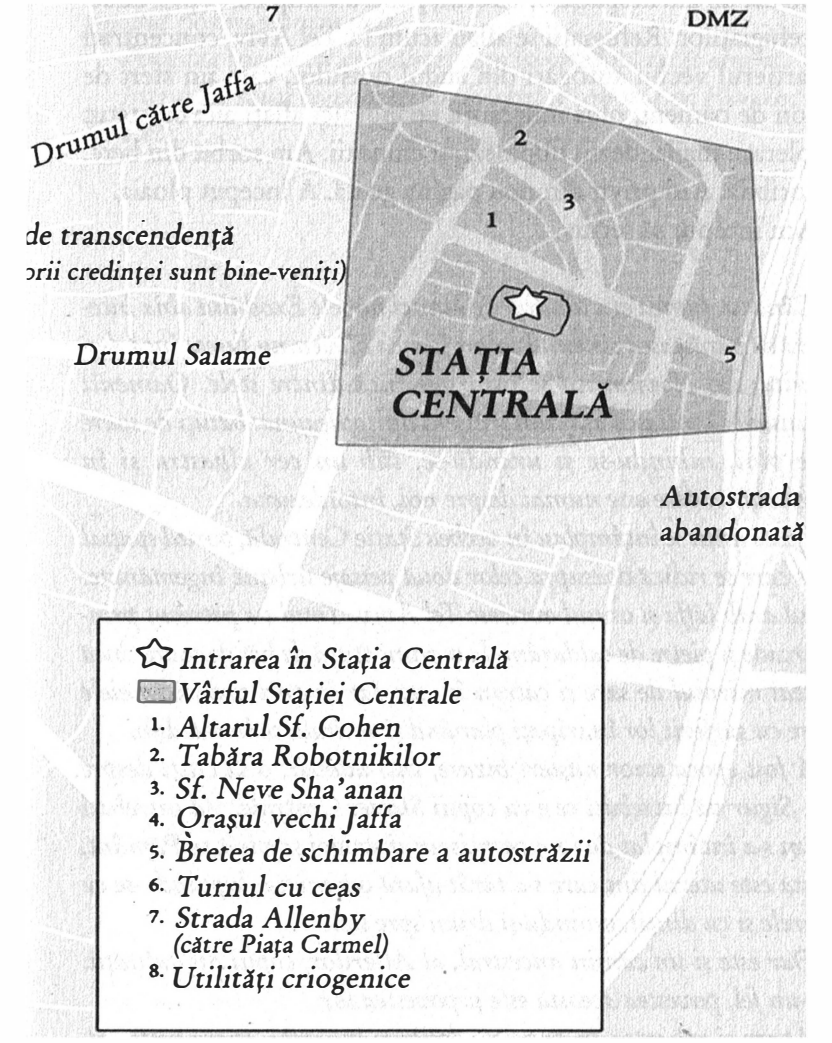

☆ *Intrarea în Stația Centrală*

Vârful Stației Centrale

1. *Altarul Sf. Cohen*
2. *Tabăra Robotnikilor*
3. *Sf. Neve Sha'anan*
4. *Orașul vechi Jaffa*
5. *Bretea de schimbare a autostrăzii*
6. *Turnul cu ceas*
7. *Strada Allenby (către Piața Carmel)*
8. *Utilități criogenice*

nepăsătoare. Am cerut o bere. M-am așezat și mi-am scos carnețelul și un pix, după care am privit lung la pagina goală.

Stația Centrală, Tel Aviv. Timpul prezent. Sau un prezent. Un nou atac în Gaza, urmau alegeri, în sud, în deșertul Arava, se construia un zid despărțitor enorm, pentru a împiedica pătrunderea refugiaților. Refugiații se aflau acum în Tel Aviv, concentrați în cartierul vechii autogări din sudul orașului, cam un sfert de milion de oameni, plus imigranții economici aflați aici cu statut de tolerați: thailandezii, filipinezii și chinezii. Am sorbit din bere. Era oribilă. Am privit din nou pagina goală. A început ploaia.

Am început să scriu:

Cândva, lumea era tânără. Pe atunci navele Exodului abia începuseră să părăsească sistemul solar; lumea Heven nu fusese încă descoperită; dr. Novum nu se întorsese încă dintre stele. Oamenii continuau să trăiască așa cum trăiseră dintotdeauna: bătuți de soare și de ploi, iubindu-se și urându-se, sub un cer albastru și în Conversație, care este numai despre noi, întotdeauna.

Toate astea se întâmplau în vechea Stație Centrală, portul spațial uriaș care se ridică deasupra celor două peisaje urbane îngemănate: orașul arab Jaffa și orașul evreiesc Tel Aviv. Totul s-a petrecut printre arcade și pietre de caldarâm, la o aruncătură de băț de mare: încă simțeai mirosul de sare și catran în aer, iar în zori vedeai zmeiele solare cu surferii lor înaripați planând și rotindu-se în văzduh.

A fost epoca unor nașteri bizare, într-adevăr: o să citiți despre asta. Sigur vă întrebați ce e cu copiii Stației Centrale. Vă întrebați și cum s-a întâmplat de i s-a permis unui strigoi să vină pe Pământ. Acesta este uterul din care s-a târât afară omenirea, luptându-se cu ghearele și cu dinții, croindu-și drum spre stele.

Dar este și un cămin ancestral, al Alterilor, copiii digitalității. Într-un fel, povestea aceasta este și povestea lor.

Apare și moartea în poveste, desigur: moartea apare peste tot. Apar și Oracolul, și Ibrahim, alte-zachenul, și mulți alții ale căror nume vă pot fi cunoscute...

Însă știți deja toate astea. Ați văzut desigur Ascensiunea Alterilor. *Acolo este prezentat totul, deși i-au făcut pe toți să arate foarte spilcuiți.*

Întâmplările acestea s-au petrecut de mult, însă noi încă ni le amintim și ne șoptim unii altora vechile povești peste eoni, aici, în popasul nostru printre stele.

Povestea începe cu un băiețel care își așteaptă tatăl absent.

Într-o zi, spun legendele, un bărbat a coborât pe Pământ dintre stele...

1

UMILINȚA PLOII

Mirosul de ploaie îi luă prin surprindere. Era primăvară și se simțea parfumul iasomiei, care se combina cu zumzetul autobuzelor electrice, iar cerul era brăzdat de surferi solari, ca niște stoluri de păsări. Ameliah Ko făcea un remix Kwasa-Kwasa al piesei „Do You Wanna Dance", în interpretarea lui Susan Wong. Începuse să plouă în perdele argintii, aproape fără zgomot; ploaia acoperea sunetul împușcăturilor și uda căruciorul care ardea la capătul străzii, iar bătrânul boschetar care tocmai defeca lângă tomberon, cu pantalonii gri în vine și cu sulul de hârtie igienică într-o mână, înjură încet. Era obișnuit să îndure umilința ploii.

Numele orașului fusese Tel Aviv. Stația Centrală se ridica mult prin atmosferă în sudul orașului, împresurată de rețeaua de șosele vechi, acum amuțite. Acoperișul se înălța prea sus ca să poată fi văzut cu ochiul liber, deservind vehiculele stratosferice, care decolau și aterizau pe suprafața sa șlefuită de mașini. Ascensoarele ca niște gloanțe săgetau în susul și-n josul Stației, iar la nivelul solului, sub soarele mediteraneean necruțător, în jurul portului spațial, piața fremăta și vuia de mulțimea negustorilor, vizitatorilor, localnicilor și obișnuiților pungași și hoți de identitate.

Din înălțimea orbitei până la Stația Centrală, de la Stația Centrală până la nivelul străzii și de la interior către exterior, din spațiul intermediar cu aer condiționat către sărăcia cartierului din jurul portului spațial, unde Mama Jones și băiatul Kranki așteptau, ținându-se de mână.

Ploaia îi luă prin surprindere. Portul spațial, această uriașă balenă albă, ca un munte însuflețit țâșnind din fundamentul urban, atrăgea formațiuni de nori, creând propriul său sistem climateric miniatural. La fel ca insulele oceanice, spațioporturile atrăgeau ploi locale, ceruri înnorate și o industrie în creștere de miniferme care împânzeau ca niște licheni pereții construcțiilor lor masive.

Ploaia era călduță și picăturile erau mari, iar băiatul întinse mâna și prinse o picătură între degete.

Mama Jones se născuse pe meleagurile acestea, în orașul care purtase atâtea nume, din tată nigerian și mamă filipineză, chiar în cartierul acesta, pe când șoselele încă vuiau de huruitul motoarelor cu combustie internă, iar în Stația Centrală opreau autobuze, nu vehicule suborbitale. Ea își amintea războaiele și sărăcia și cât de nedorită se simțise aici, pe pământul acesta pentru care se luptau arabii și evreii. Îl privi pe băiat cu mândrie ocrotitoare și aprigă. O membrană subțire și sclipitoare, ca un balon de săpun, se înfiripă între degetele băiatului, care secreta energie și manipula atomii pentru a crea forma aceasta, globul de cristal protector în care captase o singură picătură de ploaie. Plutea acum între degetele lui, perfectă și atemporală.

Mama Jones aștepta, deși ușor nerăbdătoare. Conducea o shebeen aici, pe vechea stradă Neve Sha'anan, o zonă pietonală de pe vremuri, care se întindea până la baza portului spațial, și voia să se întoarcă repede acolo.

– Dă-i drumul! spuse ea cu o urmă de tristețe.

Băiatul o privi cu ochii lui de un albastru-intens, un albastru perfect, brevetat cu câteva decenii în urmă, înainte să fie preluat de clinicile genetice de aici, unde fusese copiat, reprodus și revândut săracilor la un preț mult mai mic decât cel original.

Se zvonea că în sudul Tel Avivului existau clinici mai bune chiar decât Chiba sau Yunnan, deși Mama Jones se îndoia de asta.

Totuși mai ieftine, poate.

– O să vină? spuse băiatul.

– Nu știu, răspunse Mama Jones. Poate. Poate că azi o să vină.

Băiatul întoarse capul spre ea și zâmbi. Arăta foarte tânăr atunci când zâmbea. Eliberă din mână bula aceea ciudată, care se ridică plutind prin ploaie, cu picătura solitară suspendată în interior, înălțându-se către norii care o zămisliseră.

Mama Jones suspină și-i aruncă băiatului o privire îngrijorată. Kranki nu era propriu-zis un nume, ci un cuvânt din limba pidgin-asteroidiană, care se născuse la confluența graiurilor pământene din vechiul Pacific de Sud, purtate în spațiu de minerii și inginerii trimiși acolo ca mână de lucru ieftină de companiile malaysiene și chineze. *Kranki*, provenit din vechiul cuvânt englez *cranky*, însemna, în funcție de context, „ursuz", „țicnit" sau...

Sau un pic excentric.

Cineva care făcea lucruri pe care alții nu le făceau.

Ceea ce, în limba pidgin-asteroidiană, se numea *nakaimas*.

Magie neagră.

Ea își făcea griji pentru Kranki.

– O să vină? El e?

În direcția lor venea un bărbat înalt, cu un aug înapoia urechii, cu pielea având nuanța de bronz cauzată de lumina mașinăriilor și pasul nesigur al cuiva neobișnuit cu gravitația aceasta. Băiatul o trase de mână:

– El e?

– Poate, spuse ea, simțind deznădejdea situației, ca de fiecare dată când repetau acest mic ritual, în fiecare vineri înainte de Shabbat, când ultima serie de pasageri debarca în Tel Aviv din Portul Selenar sau din Tong Yun de pe Marte sau din Centură sau din alt oraș terestru, ca Newer Delhi, Amsterdam sau São Paolo.

Ritualul se repeta săptămânal, fiindcă mama băiatului îi spusese, înainte să moară, că tatăl lui se va întoarce într-o bună zi, că tatăl lui era bogat și lucra departe, în spațiu, și că într-o bună zi se va întoarce, se va întoarce într-o vineri, ca să ajungă la timp pentru Shabbat, și va avea grijă de ei.

După aceea ea luase o supradoză de Crucifixație și urcase la ceruri călare pe o vâlvătaie de lumină albă, pentru a se întâlni cu Doamne-Doamne în timp ce încercau să-i facă spălături stomacale, dar deja era prea târziu, iar Mama Jones, oarecum reticentă, se văzuse nevoită să aibă grijă de băiat... fiindcă nu avea cine.

La Tel Avivul de nord, evreii trăiau în zgârie-norii lor, iar în Jaffa, spre sud, arabii își revendicaseră teritoriile străvechi de pe țărmul mării. Aici, la mijloc, dăinuiau încă locuitorii acelui pământ numit când Palestina, când Israel, ai căror strămoși veniseră acolo ca muncitori de pretutindeni, din Filipine, Sudan, Nigeria, Thailanda sau China, și ai căror copii se născuseră acolo, la fel și copiii copiilor lor, care vorbeau ebraica sau araba sau pidgin-asteroidiana, limba aceea aproape universală a spațiului cosmic. Mama Jones avea grijă de băiat fiindcă nu avea cine, iar regula în ținutul acesta era aceeași în oricare enclavă te-ai fi aflat. *Noi avem grijă de-ai noștri.*

Fiindcă nu are cine.

– El e!

Băiatul o trase de mână. Bărbatul venea spre ei, iar Mama Jones recunoscu ceva familiar în mersul și pe chipul lui și un val de tulburare o cuprinse. Oare să fi avut dreptate băiatul? Dar era imposibil, băiatul nici măcar nu se nă...

– Kranki, stai!

Băiatul alerga, trăgând-o de mână, către bărbatul acela, care se opri uimit când zări băiatul și femeia care încerca să îl țină pe loc. Kranki se opri în fața bărbatului, gâfâind.

– Tu ești tatăl meu? întrebă el.

– Kranki! interveni Mama Jones.

Bărbatul încremeni brusc. Se lăsă pe vine, ca să se afle la același nivel cu băiatul, și îl privi cu o expresie serioasă, atentă.

– Tot ce se poate, spuse el. Recunosc albastrul ăsta. A fost la modă o vreme, din câte îmi amintesc. Noi am reprodus o versiune *open source* după codul de marcă înregistrată Armani...

Privi băiatul, apoi își atinse ușor augul de după ureche – un aug marțian, observă Mama Jones alarmată.

Existase viață pe Marte – nu civilizațiile străvechi la care visaseră generațiile trecute, ci viață microscopică, în stare latentă. Apoi cineva găsise o modalitate de a folosi ingineria inversă asupra codului ei genetic și crease unități augmentate...

Simbioți extratereștri pe care nimeni nu-i înțelegea și puțini și-o doreau.

Băiatul încremeni, după care afișă un zâmbet plin de fericire. Radia.

– Încetează! spuse Mama Jones și-l scutură pe bărbat până când acesta aproape își pierdu echilibrul. Încetează! Ce-i faci?

– Îi...

Bărbatul clătină din cap. Își atinse augul, iar băiatul reveni la normal și privi în jurul lui nedumerit, ca și cum s-ar fi rătăcit pe neașteptate.

– Tu n-ai avut părinți, îi spuse bărbatul. Tu ai fost creat în laborator, chiar aici, reprodus din genomuri proprietate publică și bucățele de noduri de pe piața neagră.

Își trase răsuflarea.

– *Nakaimas*, spuse el făcând un pas înapoi.

– Încetează! protestă din nou Mama Jones. Nu este...

– Știu, spuse bărbatul, recăpătându-și calmul. Îmi pare rău. El poate să comunice cu augul meu. Fără nicio interfață. Probabil că am făcut o treabă mai bună decât mi-am închipuit la vremea aceea.

Ceva din chipul acela, din vocea aceea – brusc, femeia simți o gheară în piept, un sentiment vechi, acum straniu și tulburător.

– Boris? spuse ea. Boris Chong?

– Poftim? spuse el, ridicând capul și privind-o cu atenție pentru prima oară.

Acum îl putea vedea limpede: trăsăturile slave aspre și ochii negri de chinez; arăta mai îmbătrânit, transformat de spațiu și de împrejurări, dar era el...

– Miriam?

Pe atunci ea fusese Miriam Jones. Miriam, după bunica ei. Încercă să schițeze un zâmbet, însă nu izbuti.

– Eu sunt, spuse ea.

– Dar ai...

– Eu n-am plecat niciodată de aici, spuse ea. Tu ai plecat.

Băiatul se uită de la unul la altul. Pe chip i se zugrăvi mai întâi o expresie de înțelegere, urmată de o grimasă de dezamăgire. Deasupra capului, ploaia se strângea absorbită din văzduh, formând o peliculă tremurândă de apă, prin care razele soarelui răzbăteau sub formă de mici curcubeie.

– Trebuie să plec, spuse Miriam.

De multă vreme nu mai fusese Miriam pentru cineva.

– Unde? Stai puțin...

Pentru prima oară, Boris Chong rămăsese perplex.

– De ce te-ai întors? întrebă Miriam.

El ridică din umeri. În spatele urechii, augul marțian pulsa: o creatură vie, un parazit care se hrănea de pe urma gazdei sale.

– Eu...

– Trebuie să plec.

Mama Jones, Miriam, ea fusese o Miriam înainte, iar partea aceea, de mult îngropată, se trezea din nou la viață înăuntrul ei și se simțea ciudat. Trase băiatul de mână, iar pelicula sclipitoare de apă de deasupra capului său se despică și curse pe jos, desenând un cerc ud perfect în jurul lui.

În fiecare săptămână ea respectase dorința tacită a băiatului, îl dusese la portul spațial, la monstruozitatea aceasta strălucitoare din inima orașului, ca să privească și să aștepte. Băiatul știa că fusese sintetizat, știa că nu fusese purtat niciodată în uterul unei femei și că se născuse în unul din laboratoarele mizere unde vopseaua se cojea de pe pereți, iar uterele artificiale se defectau adesea – însă existase o piață și pentru fetușii nefuncționali; exista o piață pentru orice.

Dar la fel ca toți copiii, nu *crezuse* niciodată asta. În mintea lui, mama lui *chiar urcase* la ceruri, iar Crucifixația fusese cheia cu care deschisese porțile raiului și, în mintea lui, tatăl lui avea să se întoarcă, exact așa cum îi spusese ea, avea să coboare din înalturile Stației Centrale, să revină în cartierul lui, amplasat incomod

între nord și sud, între evrei și arabi, și avea să-l găsească și să-i ofere iubire.

Ea îl trase din nou de mână pe Kranki și băiatul o urmă. Vântul se înfășură ca o eșarfă în jurul lui, iar ea îi ghici gândul.

Poate săptămâna viitoare o să vină.

– Miriam, așteaptă!

Boris Chong, care fusese chipeș cândva, pe când ea era frumoasă, în nopțile blânde de primăvară, demult, pe când se tolăneau pe acoperișul clădirii vechi, ticsite de angajați domestici pentru bogătanii din nord, unde își făcuseră un cuibușor între panourile solare și capcanele eoliene, o mică oază încropită din canapele vechi, aruncate de alții, și o copertină de stambă colorată din India, imprimată cu slogane politice într-o limbă pe care niciunul dintre ei nu o înțelegea. Leneviseră acolo desfătându-se în splendoarea trupurilor lor goale, pe acoperiș, primăvara, când aerul era cald și greu de parfumul liliacului și al tufelor de iasomie de jos, un soi de iasomie care înflorea târziu și-și revărsa miresmele noaptea, sub licărul stelelor și al luminilor portului spațial.

Ea continuă să meargă, nu avea mult până la shebeenul ei, iar băiatul o urma, și bărbatul acesta, acum un străin pentru ea, care fusese odată tânăr și frumos, care îi șoptise vorbe de iubire în ebraică, pentru ca s-o părăsească apoi, cu atâta vreme în urmă, trecuse atât timp...

Bărbatul acesta o urmărea acum, bărbatul acesta pe care nu-l mai cunoștea, iar inima îi bătea nebunește, bătrâna ei inimă de carne, pe care n-o înlocuise. Mergea mai departe cu pas hotărât, trecând pe lângă tarabe cu fructe și legume, clinici genetice, centre de upload care vindeau vise second-hand, magazine de pantofi (căci oamenii vor avea întotdeauna nevoie să poarte pantofi), clinica gratuită, un restaurant sudanez, tomberoanele de gunoi, și ajunse în cele din urmă la Shebeenul Mamei Jones, un local sărăcăcios înghesuit între un atelier de tapițerie și un nod al Bisericii Robotului, căci oamenii au întotdeauna nevoie să-și recondiționeze canapelele și fotoliile vechi, și au întotdeauna nevoie de credință, de orice fel ar fi ea.

Și de băutură, gândi Miriam Jones intrând în localul cufundat în penumbră, așa cum trebuia să fie, cu mese de lemn acoperite cu fețe de masă și în care nodul cel mai apropiat ar fi difuzat o serie de canale programate, dacă nu s-ar fi blocat cu ceva vreme în urmă pe un canal din Sudanul de Sud, care prezenta un amestec de predici religioase, buletine meteo încremenite în timp, reluări dublate ale longevivei telenovele marțiene *Lanțuri de asamblare* și cam atât.

La tejgheaua înaltă a barului se servea bere palestiniană Taiba și bere israeliană Maccabee la draft, votcă rusească produsă local, câteva tipuri de sucuri și bere lager la sticlă, narghilele și jocuri de table pentru clienți. Era un local modest, dar curățel, care nu aducea cine știe ce profit, dar suficient cât să-i acopere chiria și mâncarea și să-i ajungă pentru a avea grijă de băiat, iar ea era mândră de el. Era localul ei.

La mese erau doar câțiva clienți fideli: doi muncitori de la docuri care își terminaseră tura în portul spațial împărțeau o narghilea, beau o bere și sporovăiau liniștiți, un drogat-tentacular care se bălăcea într-o găleată cu apă și bea arak, și Isobel Chow, fiica prietenei ei, Irena Chow, care stătea cu un ceai de mentă în față și părea dusă pe gânduri. Miriam o atinse ușor pe umăr când intră, dar fata nu reacționă câtuși de puțin. Era adâncită în lumea virtuală, adică în Conversație.

Miriam se duse în spatele barului. Pretutindeni în jurul ei unduia și bâzâia acaparator traficul neoprit al Conversației, dar ea îi bloca și filtra cea mai mare parte, nedându-i atenție.

– Kranki, spuse Mama Jones, cred că ar fi cazul să urci în apartament și să-ți faci temele.

– Le-am terminat, spuse băiatul.

Apoi își îndreptă atenția către narghileaua de lângă el și modelă fumul albăstrui cu mâna, dându-i forma unei bile netede. Deveni profund absorbit. Din spatele barului, unde se simțea mult mai în largul ei, regină peste domeniul său, Mama Jones auzi zgomot de pași și zări trecând o umbră, apoi în local își făcu apariția bărbatul pe care îl cunoscuse ca Boris Chong, cu statura lui înaltă și subțiratică, aplecându-se pe sub tocul prea jos.

– Miriam, putem sta de vorbă?

– Cu ce te servesc?

Arătă către rafturile din spatele ei. Pupilele lui Boris Ching se dilatară și un fior trecu pe șira spinării Mamei Jones. El comunica, tăcut, cu augul lui marțian.

– Așadar?

Tonul ei fusese mai ascuțit decât intenționase. Boris făcu ochii mari. Păru surprins.

– Un arak, spuse el și zâmbi deodată, iar zâmbetul îl transfigură, făcându-l să pară mai tânăr, mai...

Mai uman, își zise ea.

Miriam încuviință din cap, luă o sticlă de pe raft și îi turnă un pahar de arak, băutura de anason atât de îndrăgită în ținutul acela, adăugă gheață și i-l duse la masă, cu apă rece alături; când turnai apa, băutura își schimba culoarea, lichidul limpede devenind pâclos și albicios ca laptele.

– Ia loc!

Ea rămase în picioare, cu brațele încrucișate pe piept, apoi cedă. Se așeză, iar după o scurtă ezitare, se așeză și el.

– Bun! Ce este? spuse ea.

– Ce mai faci? întrebă el.

– Bine.

– Știi că a trebuit să plec. Nu mai era nimic de lucru aici, niciun viitor...

– Eu eram aici.

– Așa e.

Ochii ei se înmuiară. Știa la ce se referea el, desigur. Nici nu putea să-l învinuiască. Îl încurajase să plece și, odată plecat, nu mai puteau face altceva decât să-și vadă amândoi mai departe de viață, iar ea, cu toate puse cap la cap, nu regreta viața pe care o dusese.

– E localul tău?

– Câștig cât să-mi plătesc chiria și dările. Am grijă de băiat.

– El este...

Ea ridică din umeri.

– Din laboratoare. Se prea poate să fie unul de-ai tăi, așa cum ai zis.

– Au fost mulți... spuse el. Cârpiți din orice bucățică de cod genetic gratuit care ne pica în mână. Toți sunt ca el?

Miriam clătină din cap.

– Nu știu... E greu să ții socoteala tuturor copiilor. Nici măcar nu rămân copii. Nu pentru totdeauna. Kranki, îl strigă pe băiat, poți să-mi aduci o cafea, te rog?

Băiatul se întoarse spre ei, urmărindu-i cu ochii lui serioși, ținând încă în mână bila de fum. O aruncă în aer, unde își reluă proprietățile obișnuite, dispersându-se.

– Of! protestă el.

– *Acum,* Kranki! spuse Miriam. Mulțumesc.

Băiatul se duse la bar, iar femeia se întoarse către Boris.

– Unde ai fost tot timpul ăsta? întrebă ea.

El dădu din umeri.

– Am stat o vreme pe Ceres, în Centură, și am lucrat pentru una dintre companiile malaysiene, spuse el zâmbind. O terminasem cu copiii. Doar... reparam oameni. Apoi am fost trei ani în Tong Yun, de unde m-am pricopsit cu ăsta, arătă spre masa de biomaterie care îi pulsa în spatele urechii.

– Te-a durut? întrebă Miriam curioasă.

– Crește odată cu tine, spuse Boris. Îți injectează sub piele... sămânța, care stă acolo o vreme, după care începe să crească. Uneori poate fi... incomod. Nu din punct de vedere fizic, ci atunci când începi să comunici cu el, să creezi o rețea.

Miriam se simțea ciudat privindu-l.

– Pot să-l ating? spuse ea, surprinsă de propria întrebare.

Boris părea foarte sfios; așa arăta mereu, se gândi ea și fu străbătută de un fior aprig de mândrie și afecțiune, care o surprinse de asemenea.

– Sigur, spuse el.

Ea întinse mâna și îl atinse ușor, cu băgare de seamă, cu vârful unui deget. La atingere părea să fie piele, se miră ea. Poate doar

puțin mai cald. Când apăsă, avu senzația că atinge un furuncul. Își retrase mâna.

Băiatul, Kranki, îi aduse băutura – un ibric cu coada lungă plin cu cafea neagră, preparată cu semințe de cardamom și scorțișoară. Ea turnă într-o ceșcuță de porțelan și o ridică cu două degete.

– Pot să-l aud, spuse Kranki.

– Ce anume?

– Ăsta, arătă băiatul cu degetul spre aug.

– Și ce spune? întrebă Miriam luând o înghițitură de cafea.

Observă că Boris nu-l slăbea din ochi pe băiat.

– E confuz, spuse Kranki.

– Cum așa?

– Simte ceva ciudat din partea gazdei. O emoție foarte puternică, sau un amalgam de emoții. Dragoste și dorință, regret și speranță, încâlcite toate... n-a mai simțit așa ceva niciodată.

– Kranki!

Miriam își ascunse un hohot de râs, în timp ce Boris se lăsă pe spate înroșindu-se.

– Gata, ajunge pentru azi! spuse ea. Du-te și joacă-te afară!

Băiatul se lumină în mod vădit.

– Serios? Pot să mă duc?

– Nu te îndepărta prea mult. Stai unde să te pot vedea.

– Eu pot să te văd tot timpul *pe tine*, spuse băiatul și fugi afară fără să privească înapoi.

Ea îi văzu ecoul slab al trecerii prin marea digitală a Conversației, apoi dispăru în zgomotul de afară.

– Ah, copiii ăștia! spuse ea, oftând.

– Nu face nimic.

Boris zâmbi, părând mai tânăr, amintindu-i de alte vremuri.

– M-am gândit la tine, spuse el. Adesea.

– De ce ai venit?

El ridică din nou din umeri.

– După Tong Yun mi-am găsit de lucru în Republicile Galileene. Pe Callisto. Locuitorii de acolo, din Sistemul Exterior, sunt bizari. O fi din cauza prezenței lui Jupiter pe cer, sau... au niște tehnologii

ciudate și nu le-am înțeles religiile. Prea aproape de Desprindere și de Lumea Dragonului... prea departe de soare.

– De-asta te-ai întors? spuse ea, râzând surprinsă. Ți-era dor de soare?

– Mi-era dor de casă, spuse el. Am găsit un job în Portul Selenar și m-am simțit incredibil după ce m-am întors, să fiu atât de aproape, să văd răsăritul Pământului pe cer... în Sistemul Interior mă simțeam acasă. În cele din urmă mi-am luat concediu și... iată-mă aici.

Deschise brațele, iar femeia intui cuvinte nerostite, o tristețe ascunsă; însă ei nu-i stătea în fire să scormonească.

– Mi-era dor de ploaia care cade din nori, spuse Boris.

– Tatăl tău e încă aici, spuse Miriam. Îl văd din când în când.

Boris zâmbi, însă cutele fine de la colțurile ochilor nu erau acolo înainte, observă Miriam, înduioșată deodată. Ele trădau o durere mai veche.

– Da, a ieșit la pensie acum, spuse el.

Miriam și-l amintea: un sino-rus masiv, care purta exoschelet, împreună cu un echipaj de muncitori constructori ca și el, cățărându-se ca niște păianjeni metalici pe zidurile neterminate ale portului spațial. Încercai un sentiment magnific văzându-i acolo sus, ca pe niște insecte, reflectând razele soarelui de pe carapacele metalice, lucrând cu cleștii și demolând piatra, ridicând ziduri care ar fi trebuit să susțină, parcă, întreaga lume.

Acum îl mai vedea din când în când stând în cafenele și jucând table, bând cafea neagră amară, ceașcă după ceașcă de porțelan fin, aruncând zarurile iar și iar cu mișcări reluate la infinit, în umbra construcției la ridicarea căreia participase și care în cele din urmă nu mai avusese nevoie de el.

– O să te întâlnești cu el? întrebă ea.

Boris dădu din umeri.

– Poate. Da. Mai încolo...

Luă o înghițitură din băutură, se strâmbă, apoi zâmbi.

– Arak! Uitasem ce gust are.

Miriam zâmbi la rândul ei. Zâmbeau fără motiv și fără regrete, iar asta era suficient deocamdată.

În shebeen era liniște, drogatul-tentacular stătea în recipientul lui cu ochii bulboși închiși, cei doi muncitori de la docuri pălăvrăgeau cu voce scăzută, relaxați. Isobel stătea imobilă, încă pierdută în lumea virtuală. Apoi Kranki răsări lângă ei. Nu-l văzuse intrând, însă avea darul acesta, ca și restul copiilor Stației, un fel al lor de a apărea și de a dispărea. Văzând că zâmbeau, începu și el să zâmbească.

Miriam îl prinse de mână. Era caldă.

– N-am putut să ne jucăm, se lamentă băiatul.

Deasupra capului avea un halou de curcubeie care se răsfrângeau prin globulele de apă prinse în părul lui scurt și țepos.

– A început iar să plouă.

Îi privi pe amândoi cu suspiciune copilărească.

– De ce zâmbiți?

Miriam se uită la bărbatul acesta, Boris, la străinul acesta care fusese un om, pe care îl iubise omul care fusese ea însăși cândva.

– O fi din cauza ploii, spuse ea.

2

SUB STREŞINI

Isobel o văzu pe Mama Jones stând de vorbă cu străinul înalt, care i se părea oarecum cunoscut, ca şi cum ar fi fost o rudă îndepărtată pe care o zărise o dată, în trecere; dar mintea ei era în altă parte. Oare o să-l revăd? Inima îi bătea într-un ritm rapid, nefamiliar. Nu mai simţise niciodată aşa ceva şi se simţea scindată, foarte scindată. Era mai uşor în cealaltă viaţă a ei; în virtual te puteai re-crea de la zero. Observă cum se uita Mama Jones la bărbatul acela, atât de ciudat, ca şi cum...

Dar era o idee ridicolă. Ca şi cum ar fi fost îndrăgostiţi.

Dragostea! Dragostea era atât de zăpăcitoare!

Îşi strânse lucrurile şi ieşi din shebeen. Oare îl va revedea? Oare va veni? Trecu prin perdeaua de mărgele şi, când ajunse lângă Kranki, îi ciufuli părul. Băiatul îşi înălţă spre ea ochii mari şi albaştri şi o privi serios. Ieşind, fu întâmpinată de priveliştea familiară a portului spaţial care se ridica în toată imensitatea lui, strângând picăturile de ploaie în jurul lui ca paietele de pe o rochie.

Era o nebunie, gândi ea. Şi totuşi, obrajii îi ardeau şi se simţea aproape buimacă, ameţită de intensitatea anticipaţiei.

Va fi oare acolo?

– Vrei să ne întâlnim mâine? spuse Isobel Chow.

Robotnikul Motl privi dintr-o parte în alta, prea iute. Isobel făcu un pas înapoi.

– Mâine-seară. Sub streșini.

Șopteau. Ea își adună curajul ca pe o mantie. Făcu un pas spre el. Îi puse o mână pe piept. Inima lui bătea repede, o simțea prin metal. El mirosea a lubrifiant și transpirație.

– Pleacă! spuse el. Trebuie...

Cuvintele muriră, nerostite. Inima lui era ca un puișor în palmele ei, speriată și neajutorată. Deodată deveni conștientă de puterea ei. O îmbăta senzația. Să aibă putere asupra altcuiva, în felul acesta...

O mângâia ușor pe obraz cu degetul lui fierbinte, metalic. Fu străbătută de un fior. Dacă îi vedea cineva?

– Trebuie să plec, spuse el.

Mâna lui se retrase. Se desprinse de lângă ea și Isobel se simți sfâșiată.

– Mâine, șopti ea.

– Sub streșini, completă el.

Apoi se îndepărtă cu pași iuți, ieși din umbra magaziei și se îndreptă spre mare.

Îl privi plecând, apoi se furișă și ea în noapte.

Dis-de-dimineață, altarul solitar închinat Sfântului Cohen al Alterilor de la colțul străzii Levinsky era netulburat și părăsit lângă gazon. Unitățile de curățat se mișcau încet în lungul străzilor, aspirând mizeria, împroșcând apă și frecând pavajul, scoțând un zumzet înfundat de mulțumire, mândrindu-se cu sarcina aceea neasemuită: respingerea temporară a entropiei.

În fața altarului stătea în genunchi o siluetă solitară. Miriam Jones, Mama Jones de la Shebeenul Mama Jones, care aprindea o lumânare și punea o ofrandă, un circuit electronic defect, de pildă, o telecomandă străveche de televizor, inutilă și depășită.

– Păzește-ne de Mană și de Vierme și de atenția Alterilor, murmură ea, și dă-ne curajul să ne creăm singuri calea și circuitul prin lume, Sfinte Cohen.

Altarul nu răspunse. Însă nici Mama Jones nu se așteptase la o reacție.

Se ridică încet. Genunchii începuseră să o supere din ce în ce mai tare. Avea încă propriile rotule. Avea încă majoritatea părților cu care o înzestrase natura. Nu era ceva cu care să se mândrească, dar nici nu era ceva de care să se rușineze. Rămase în picioare, inspirând aerul dimineții, ascultând zumzetul vesel al unităților de curățat, fluieratul imaginar al aeronavelor ce străbăteau văzduhul, al suborbitalelor ce coborau de pe orbită, lunecând ca niște păianjeni parașutați pentru a ateriza pe acoperișul Stației Centrale.

Ieri a fost o zi năucitoare, gândi ea. O vacanță, zisese Boris. Dar ea știa că rămăseseră lucruri nespuse, erau la mijloc obligații, legături, *împrejurări*.

Însă nu voia să se gândească la toate astea. Nu acum.

Era o dimineață răcoroasă, cu aer curat. Căldura verii nu sufoca încă pământul și nu înăbușea aerul. Se îndepărtă de altar și păși pe gazon; îi plăcea să simtă iarba sub tălpi. Își aminti gazonul de când era tânără, împreună cu alții ca ea, refugiați somalezi și sudanezi care se pomeniseră deodată în acest ținut străin, după ce străbătuseră deșerturi și traversaseră frontiere, doar ca să se trezească nedoriți și izolați aici, în această enclavă a evreilor. Își aminti cum se trezea tatăl ei în fiecare dimineață și se ducea pe gazon și se așeza acolo, cu ceilalți, neclintiți în atmosfera de disperare mută. Așteptau. Așteptau să vină un bărbat cu o camionetă și să le ofere o slujbă de zilier, așteptau autobuzul ONU sau așteptau neajutorați ca forța specială a poliției israeliene, Agenția Oz, să le verifice actele, în vederea arestării sau deportării...

„Oz" înseamnă „forță" în ebraică. Însă adevărata forță, gândi Miriam, nu înseamnă să intimidezi niște oameni neajutorați, care nu aveau încotro s-o apuce, ci să supraviețuiești, așa cum reușiseră părinții ei, așa cum reușise ea – învățând ebraică,

muncind, construindu-și o viață modestă, decentă, pe măsură ce trecutul devenea prezent, iar prezentul devenea viitor, până când într-o bună zi nu mai rămăsese decât ea ducându-și încă traiul aici, în Stația Centrală.

Gazonul era acum pustiu, doar un robotnik singuratic ședea rezemat de un copac, adormit sau treaz, nu-și putea da seama. Traficul începea deja să se întețească, iar măturătorii se retrăgeau cu murmure dezamăgite. Pe drum treceau mașini mici cu panourile solare întinse ca niște aripi. Panourile solare erau peste tot, pe acoperișuri, pe zidurile laterale ale clădirilor, toată lumea încerca să înhațe niște energie gratuită în locul acesta atât de însorit. Tel Aviv. Ea știa că în afara orașului existau ferme solare, suprafețe uriașe pe care se întindeau panouri cât vedeai cu ochii, ce absorbeau nesățioase razele soarelui, pe care le transformau în energie, redirecționată apoi către stațiile centrale de alimentare din tot orașul. Îi plăcea cum arătau și făceau furori în lumea modei. Mama Jones avea haine pe care erau cusute panouri solare minuscule, iar pălăria ei cu boruri largi, care absorbea lumina soarelui, fără să irosească nimic, arăta foarte șic.

Părăsi iarba și traversă strada. Chiar atunci dădu cu ochii de Isobel Chow, care se îndrepta pe bicicletă spre Stația Centrală. Mama Jones îi făcu cu mâna, dar Isobel n-o văzu, iar Mama Jones ridică din umeri. Era timpul să deschidă shebeenul, să pregătească narghilelele, să prepare băuturile. În curând aveau să apară clienții. Întotdeauna apăreau, în Stația Centrală.

Isobel pedala pe strada Salame, pe bicicleta ei ca un fluture cu aripile întinse, absorbind razele soarelui, susurându-i cu o voce fericită, somnoroasă, în timp ce conexiunea ei nodală se amesteca printre sute de mii de alte voci, canale, muzică, limbi străine, *tok-tok*-ul indescifrabil pe lățime mare de bandă al Alterilor, buletine meteo, confesiuni, emisiuni extraplanetare decalate temporar din Portul Selenar, din Tong Yun și din Centură. Iar Isobel intra și ieșea la întâmplare din șuvoiul adânc și nesfârșit care era Conversația.

Pe lângă ea alunecau puzderie de sunete și tablouri: imagini din spațiul cosmic difuzate de un păianjen solitar care se izbea de o stâncă înghețată din Norul Oort și săpa adânc pentru a începe conversia asteroidului în copiile sale; un episod în reluare din *Lanțuri de asamblare*; un post de radio congolez care difuza muzică Nuevo Kwasa-Kwasa; din Tel Avivul de nord, un talk-show pe tema studiilor despre Tora, unde dezbaterile începeau să se încingă; de pe marginea drumului, brusc și alarmant, un ping repetat: *Vă rog, ajutați-mă! Vă rog, donați! Lucrez pentru piese de schimb.*

Încetini. Pe marginea drumului, de partea arabă, stătea un robotnik. Era într-o stare deplorabilă – acoperit de zone mari de rugină, cu un ochi lipsă, un picior care i se bălăbănea neputincios. O privea cu singurul lui ochi rămas, un ochi încă uman, fie cu o implorare mută, fie cu indiferență, Isobel nu-și dădea seama. Își difuza mesajul pe frecvență largă, în mod mecanic, disperat. Lângă el, pe o pătură întinsă pe jos se aflau o grămăjoară de piese și o canistră aproape goală de benzină – energia solară nu-i ajuta defel pe robotniki.

Nu, nu putea să se oprească, nu trebuia. Fu cuprinsă de neliniște. Pedală mai departe, dar tot arunca priviri în urmă, văzând cum trecătorii ignorau robotnikul ca și cum nici n-ar fi fost acolo. Soarele se înălța iute pe cer, avea să fie altă zi caniculară. Găsi nodul robotnikului și îi trimise o donație mică, mai mult pentru liniștea ei, decât pentru el. Robotnikii, soldații pierduți ai războaielor pierdute purtate de evrei, mecanizați și aruncați în luptă, pentru ca ulterior, la încetarea conflictelor armate, să fie abandonați în starea în care se aflau, lăsați să supraviețuiască cum puteau pe străzi, cerșind piesele care îi mai țineau în viață...

Știa că mulți dintre ei emigraseră de pe planetă, ajungând în Tong Yun pe Marte. Alții își duceau zilele în Ierusalim, în Combinatul Rus pe care și-l apropriaseră printr-o îndelungată ocupație. Erau cerșetori. Aproape că nici nu-i băgai de seamă.

Și erau bătrâni. Unii luptaseră în războaie care nici măcar nu mai aveau nume.

Pedală mai departe pe Salame, în direcția Stației.

În seara asta, gândi ea. Sub streșini. În seara asta, gândi ea și inima îi tresăltă de bucuria anticipației, ca un zmeu solar așteptând să fie eliberat.

Pe parcursul zilei, soarele se ridică din spatele portului spațial, trasând un arc de cerc peste el, înainte de a se cufunda în cele din urmă în mare.

Isobel lucra în interiorul Stației Centrale și în general nici măcar nu vedea soarele.

Complexul de la Nivelul Trei oferea o varietate de restaurante, zone de luptă cu drone, stupi de module pentru lumi-jocuri, centre Louis Wu, nakamale și baruri de fumat, localuri sexuale cu corpuri-reale și virtuale, dar și un bazar religios.

Isobel auzise că în Tong Yun City, pe Marte, era cel mai mare bazar religios. Cel pe care îl aveau *aici*, la Nivelul Trei, era modest – o casă a misiunii Bisericii Robotului, un templu Goreean, un Centru Elronit pentru Progresul Umanității, un templu Baha'i, o moschee, o sinagogă, o biserică catolică, o biserică armenească, un altar Ogko și un templu budist Theravada.

Pe drumul spre job, Isobel trecu pe la biserică. Fusese crescută în religia catolică. Familia mamei – imigranți chinezi în Filipine – adoptase religia aceasta în altă epocă și în alte vremuri, însă ea nu găsea nicio alinare în liniștea tainică a imensității bisericii, în mirosul lumânărilor, în lumina difuză, vitraliile pictate și chipul îndurerat al lui Iisus răstignit.

Biserica interzice asta, gândi ea, cuprinsă dintr-odată de spaimă. Liniștea dinăuntru i se părea apăsătoare, iar aerul, prea încremenit. Parcă fiecare obiect din încăpere o privea pe ea, îi *simțea* prezența. Se întoarse și ieși.

Afară, neuitându-se pe unde merge, aproape se ciocni de Fratele Petic-El.

– Fiica mea, *tremuri*, spuse R. Petic-El cu compasiune în glas.

Îl știa vag pe R. Petic-El. Robotul fusese o prezență permanentă în Stația Centrală (atât în portul spațial, cât și în cartier) de

când se știa ea și fusese *moyel* cu jumătate de normă pentru locuitorii evrei, în cazul în care li se năștea băieți.

– Mă simt bine, serios! spuse Isobel.

Robotul o privi cu chipul lui lipsit de expresie. „Robot" era un substantiv masculin în ebraică, o limbă care ținea seama de genul gramatical. Iar majoritatea roboților fuseseră creați fără organe genitale sau sâni, ceea ce îi făcea să arate oarecum ca niște bărbați. Fuseseră un soi de greșeală. Nimeni nu mai produsese roboți de foarte multă vreme. Erau un fel de verigă lipsă, o etapă evolutivă stângace între om și Alter.

– Pot să te servesc cu un ceai? spuse robotul. Sau poate o prăjitură? Zahărul ajută la alinarea suferințelor omenești, din câte am auzit.

R. Petic-El reușea cumva să pară descumpănit.

– Chiar mă simt bine, repetă Isobel, apoi adăugă în mod impulsiv: Crezi că... roboții pot să... vreau să spun...

Șovăi. Robotul o studie cu chipul lui bătrân, pe care nu se putea ghici nicio expresie. Avea o cicatrice de rugină pe un obraz, care se întindea de la ochiul stâng până la colțul gurii.

– Poți să mă întrebi orice, spuse el cu blândețe.

Isobel era curioasă să afle vocea cărui om decedat fusese folosită pentru a o sintetiza pe cea a robotului.

– Roboții simt iubire? spuse ea.

Gura robotului schiță o mișcare. Poate trebuia să fie un zâmbet.

– Noi nu simțim altceva decât iubire, răspunse el.

– Cum e posibil? Cum puteți să... cum puteți să *simțiți*? întrebă ea aproape țipând.

Se aflau însă la Nivelul Trei, unde nimeni nu i-ar fi băgat în seamă.

– Suntem antropomorfizați, spuse blând robotul. Am fost creați după chipul și înfățișarea oamenilor, am căpătat corporalitate, simțuri. Este povara omului de tinichea, continuă el cu tristețe în glas. Cunoști poemul acela?

– Nu, spuse Isobel, apoi continuă: Dar ce-i cu... ce-i cu Alterii?

Robotul scutură din cap.

– Cine poate ști? spuse el. Pentru noi este de neconceput existența ca entitate digitală pură, necunoașterea corporalității. Și totuși, în același timp, căutăm să evadăm din existența corporală, să atingem paradisul, știind că nu există, că trebuie construit, iar lumea trebuie reparată și peticită... dar care este, de fapt, întrebarea ta, Isobel, fiică a Irinei?

– Nu știu, răspunse ea cu glas șoptit și-și simți obrajii umezi. Biserica..., arătă cu o mișcare imperceptibilă a capului către biserica catolică din spatele lor.

Robotul încuviință din cap, ca și cum ar fi ghicit ce avea pe suflet.

– Tinerețea simte atât de furtunos, spuse el cu voce blajină. Nu te teme, Isobel. Dă-ți voie să iubești.

– Nu știu, spuse Isobel. Nu știu.

– Așteaptă...

Dar ea îi întorsese deja spatele. Clipi ca să scape de lacrimile răsărite parcă de nicăieri și plecă mai departe. Întârziase la lucru.

Diseară, gândi ea. Diseară, sub streșini. Își șterse lacrimile.

Odată cu amurgul, o răcoare bine-venită învăluia Stația Centrală. În shebeenul Mamei Jones se aprinseră lumânări, iar peste drum, la Nakamalul Fără Nume se pregătea kava de seară, iar mirosul puternic al băuturii – de pământ, de rădăcini curățate, tocate mărunt și amestecate cu apă, stoarse de mai multe ori, ca să-și lase esența, kavalactonele plantei – umplea strada pavată care era inima cartierului.

Pe peluză, robotnikii se strânseseră în jurul unui foc improvizat într-un butoi răsturnat. Flăcările se reflectau pe chipurile lor, metal și uman combinate fără pricepere, deșeuri supraviețuitoare ale unor războaie de mult uitate. Vorbeau între ei în limba aceea ciudată, idiș-de-luptă, care le fusese programată de un dezvoltator de armament bine intenționat – o limbă secretă și misterioasă pe care n-o mai vorbea nimeni.

În Stația Centrală, pasagerii mâncau și beau, se jucau, munceau și așteptau – comercianți selenari, chinezi de pe Marte aflați în excursie pe Terra, evrei de pe asteroizii-chibuț din Centură,

talmeș-balmeșul unei omeniri pentru care Pământul nu mai era suficient, însă rămăsese totuși centrul universului, în jurul căruia se roteau toate planetele și sateliții și habitatele, un model aristotelic al lumii care își depășise rivalul odinioară câștigător al lui Copernic. La Nivelul Trei, Isobel era integrată în modulul ei de lucru, existând concomitent, ca o pisică a lui Schrödinger, în spațiul fizic și în lumea virtuală la fel de reală a universului Ghildelor din Ashkelon, unde...

Ea era *acea* Isobel Chow, căpitan al *Pisicii-cu-nouă-cozi*, o navă stelară veche de câteva mii de ani, actualizată și modernizată cu fiecare Ciclu Universal, o operațiune de recuperare la care ea, Isobel, era căpitan și comandant, căutând artefacte valoroase din lumea-joc, pe care să le vândă apoi la Bursă...

Orbitând în jurul lui Black Betty, o singularitate universală a Ghildelor din Ashkelon, unde o rasă extraterestră lăsase în urmă ruine enigmatice, roci sfărâmate plutind în spațiu, asteroizi fără atmosferă proprie ai unui imperiu galactic odinioară măreț...

Succesele de acolo deveneau hrană, apă și chirie *aici*...

Dar ce mai înseamnă aici, ce mai înseamnă *acolo*...

Isobel, schrödingerând, muncea în lumea reală și în cea virtuală – sau în GdA și în ceea ce ei numeau Universul Prim.

Peste Stația Centrală se lăsa noaptea. În cartiere se aprinseră luminile, sfere plutitoare ce proiectau o strălucire sărbătorească. Noaptea era momentul când Stația Centrală *prindea viață*...

Florăresele își strângeau tarabele din piața largă, iar băiatul Kranki se juca de unul singur, cu fire de flori întinse pe jos, trandafiri selenari negri și veștejiți, de cultură hidroponică, și nimeni nu se apropia prea mult de el, fiindcă băiatul era ciudat...

În jurul lui se auzea pidgin-asteroidiana, iar băiatul se juca, făcea florile să se ridice și să danseze în fața lui, trandafirii negri își deschideau și închideau petalele într-un dans tăcut, lipsit de grație. Băiatul avea nakaimas, magia neagră, suferea de blestemul cuantic. Conversația curgea în jurul lui, negustorii își închideau prăvăliile sau le deschideau odată cu venirea nopții, piața își schimba măștile, dar nu se închidea niciodată, oamenii dormeau sub tarabele lor

sau cinau, iar dinspre tarabele cu mâncare veneau mirosuri de pește prăjit, chili în oțet, soia și usturoi călit, chimen și curcumă, și pudră fină de sumac, numit astfel din pricina culorii roșietice. Băiatul se juca, precum orice alt băiat. Florile dansau mute.

– Yu stap go wea? *Unde te duci?*

– Mi stap go bak long haos. *Mă duc acasă.*

– Yu no save stap smoltaem, dring smolsmol bia? *Nu vrei să bei o bere mică?*

Râsete. Apoi...

– Si, mi save stap smoltaem. *Ba da, aș putea să stau un pic.*

Se auzea muzică pe mai multe canale și chiar și live – un tânăr călător *kathoey* din Thailanda cânta, acompaniindu-se la o chitară acustică veche, iar puțin mai încolo un drogat-tentacular bătea ritmul la mai multe tobe, adăugând distorsiuni în timp real și difuzând muzica, o voce firavă care se țesea în patternul complex și nesfârșit al Conversației.

– Mi lafem yu!

– Awo, yu drong!

Râsete, *Te iubesc – Ești beat!* – un sărut, cei doi bărbați pleacă împreună, ținându-se de mână...

– Wan dei bae mi go long spes, bae mi go lukluk olbaot long ol star.

– Yu kranki we!

Într-o bună zi o să mă duc în spațiu, o să mă duc să văd toate planetele...

Ești nebun!

Râsete`și cineva iese din virtualitate, clipind cu ochi somnoroși, readaptându-se, cineva întoarce un pește pe grătar, cineva cască, cineva zâmbește, se iscă o ceartă, iubiți se întâlnesc, luna se ridică la orizont, umbrele mișcătoare ale păianjenilor tremură pe suprafața lunii.

Sub streșini. Sub streșini. Unde este mereu uscat, unde este mereu întuneric, sub streșini.

Acolo, sub streşinile Staţiei Centrale, de jur împrejurul edificiului impunător, exista o zonă intermediară, care separa portul spaţial de cartier. În Staţia Centrală puteai să cumperi orice, iar ce nu puteai cumpăra, găseai acolo, la adăpostul umbrelor.

Isobel îşi terminase tura, revenise în Universul Prim, îşi lăsase în urmă postul de căpitan, nava şi echipajul. Coborî din modul şi reveni pe propriile ei picioare, auzindu-şi vâjâitul sângelui în urechi, iar când îşi atinse încheietura îl simţi pulsând şi acolo – inima are planurile ei şi ne reaminteşte că suntem oameni, şi fragili, şi slabi.

Plecă printr-un tunel de serviciu, printre etaje, şi ieşi prin colţul nord-estic al portului, care dădea spre drumul către kibuţul Galuyot şi vechea bretea de schimbare a autostrăzii.

Acolo era întuneric şi nu prea multă mişcare, doar câteva magazine, o măcelărie care vindea carne de porc ne-cuşer, o legătorie de cărţi şi depozite rămase din vremurile de altădată, transformate acum în cluburi izolate fonic, clinici genetice şi centre de sintetizare. Aşteptă în umbra portului, lipită de zidurile calde ale Staţiei care părea mereu vie, fierbinte, ca o inimă pulsândă. Aşteptă, în timp ce nodul ei integrat scana după intruşi, după semnături digitale şi căldură, după mişcare – Isobel era o fată a Staţiei Centrale, ştia să-şi poarte de grijă, avea un cuţit, era prevăzătoare, însă nu-i era frică de umbre.

Aşteptă, îl aşteptă să vină.

– Ai aşteptat.

Se lipi de el. Era cald, nu-şi dădea seama unde se termină metalul şi unde începe partea organică.

– Ai venit! spuse el cu uimire în glas.

– Trebuia. Trebuia să te revăd.

– Mi-a fost teamă, spuse el cu voce şoptită.

Îi atinse obrazul cu mâna, iar ea îşi întoarse capul şi i-o sărută, simţind gustul de rugină ca şi cum ar fi fost sânge.

– Suntem cerşetori, spuse el. Eu şi neamul meu. Suntem nişte maşinării stricate.

Ea îl privi pe soldatul bătrân și abandonat. Știa că murise, că fusese recondiționat, știa că o minte umană fusese ciborgizată într-un trup străin, trimisă să lupte, și să moară, iar și iar și iar. Și că acum trăia din resturi și depindea de mila altora...

Robotnik. Cuvântul acela vechi, care însemna *muncitor.*

Însă rostit ca un blestem.

Îl privi în ochi. Ochii lui păreau aproape umani.

– Nu-mi amintesc, spuse el. Nu-mi amintesc cine am fost... înainte.

– Dar ești... ești încă... ești! spuse ea, descoperind parcă brusc adevărul, și râse, zăpăcită de fericire.

Iar el se aplecă și o sărută, blând la început, apoi mai ferm. Nevoia lor împărtășită îi contopea și îi unea aproape în același fel în care un om este legat de un Alter.

În graiul lui ciudat și învechit, în idiș-de-luptă, el spuse:

– Ich lieba dich.

În pidgin-asteroidiană, ea răspunse:

– Mi lafem yu.

Degetul lui metalic, fierbinte, îi mângâia obrazul, iar ea îi simțea mirosul de ulei de mașină și benzină și sudoare umană. Îl trase aproape, lipindu-l de zidul Stației Centrale, în umbră, în timp ce sus, deasupra capetelor lor, un avion învăluit în lumină ateriza, poposind din cine știe ce loc îndepărtat.

3

PARFUMUL LIVEZILOR DE PORTOCALI

Sus, pe acoperiș, Boris era treaz. I se păru că vede, sub copertinele Stației, două siluete furișate care se despărțeau; însă mintea îi era în altă parte.

Fusese ciudată întâlnirea cu Miriam; femeia se schimbase și, totodată, nu se schimbase. Probabil știa de ce se întorsese el, dar nu-l iscodise, îl lăsase în pace, cu suferința lui secretă.

Panourile solare de pe acoperiș erau pliate, încă adormite, totuși fremătau neliniștite, simțind parcă iminenta sosire a soarelui. De-a lungul anilor, locatarii clădirii, vecinii tatălui său, plantaseră și extinseseră o cultură variată de plante în ghivece de lut, de aluminiu și de lemn, pe tot acoperișul, transformându-l într-o grădină tropicală suspendată.

Era liniște acolo sus și deocamdată era încă răcoare. Îi plăcea enorm mireasma iasomiei care înflorea târziu, care urca pe lângă zidurile clădirii, ajungând cutezător de sus și răspândindu-se pretutindeni în cartierul vechi din jurul Stației Centrale. Trase adânc în piept aerul nopții și expiră încet, fără grabă, urmărind luminile portului spațial – stele mișcătoare ca niște pietre prețioase care trasau rute de zbor pe cerul nopții.

Iubea mirosul locului acestuia, mirosul orașului acestuia. Mirosul mării, la vest, mireasma sălbatică de sare și întinderi nesfârșite de ape, de alge și de catran, de loțiune de protecție solară și de oameni. Îi plăcea mirosul aerului condiționat rece care răzbătea pe lângă ferestre, aroma busuiocului când îl striveai între degete, mirosul de șaorma care se ridica din stradă cu amestecul său îmbătător de mirodenii, îi plăcea la nebunie mirosul livezilor dispărute de portocali, de dincolo de aglomerările urbane din Tel Aviv și Jaffa.

Odinioară se întindeau livezi de portocali cât vedeai cu ochii. Privi în zare, la vechiul cartier, la vopseaua care se cojea, la blocurile de apartamente ca niște cutii, construite în vechiul stil arhitectural sovietic, înghesuite lângă edificii superbe în stil Bauhaus de la începutul secolului XX, clădiri ce aminteau de vapoare, cu balcoane lungi, curbate, grațioase, cu ferestre mici și rotunde, cu acoperișuri netede ca niște punți, ca aceea pe care stătuse el în...

Printre clădirile vechi se amestecau și construcții mai noi, clădiri în stil marțian, de tip comun, cu tobogane în loc de lifturi și camere mici împărțite și subîmpărțite, multe dintre ele fără ferestre...

Ca de sute de ani, rufe întinse la uscat atârnau pe sârme și la ferestre, bluze decolorate și șorturi unduindu-se lin, umflate de vânt. Jos, deasupra străzilor, pluteau lampioane care începuseră să-și diminueze acum intensitatea și Boris își dădu seama că noaptea era pe sfârșite. Zări o geană trandafiriu-roșiatică la orizont și știu că soarele sosea.

Își petrecuse noaptea veghindu-și tatăl. Vlad Chong, fiul lui Weiwei Zhong (Zhong Weiwei după stilul chinez) și al Yuliei Chong, născută Rabinovich. După tradiția familiei, Boris primise și el un prenume rusesc. După o altă tradiție familială, primise un al doilea prenume, evreiesc. Zâmbi vag, gândindu-se la asta. Boris Aharon Chong, moștenirea și greutatea a trei istorii străvechi adunate, apăsându-i umerii firavi, care nu mai erau de-acum tineri.

Nu fusese o noapte ușoară.

Odinioară se întindeau livezi de portocali cât vedeai cu ochii... Inspiră adânc, simțind mirosul de asfalt vechi și gaze de eșapament de la motoarele cu combustie internă, dispărut acum, asemenea livezilor de portocali, dar care persista cumva în amintire.

Încercase să scape. Să lase în urmă memoria familiei, ceea ce uneori numeau Blestemul Familiei Chong sau Sminteala lui Weiwei.

Încă își mai amintea, bineînțeles. O zi atât de îndepărtată, încât Boris Aharon Chong însuși nu era pe atunci nici măcar o idee, o ego-buclă încă neformată...

Se întâmpla în Jaffa, în Orașul Vechi, pe culmea dealului, deasupra portului. Căminul Alterilor.

Zhong Weiwei urcă dealul pe bicicletă, asudând în căldura dogoritoare. Privea cu neîncredere străduțele înguste și încâlcite, care aparțineau atât de Orașul Vechi în sine, cât și de Ajami, cartierul ce își redobândise în sfârșit moștenirea. Weiwei înțelegea prea bine conflictele acestui loc. Aici trăiau arabi, dar și evrei, și toți voiau același pământ, așa că se luptau. Weiwei înțelegea importanța pământului și faptul că oamenii erau dispuși să moară pentru el.

Dar știa, de asemenea, că noțiunea de pământ se schimbase. Pământul acela nu mai era atât un concept aparținând corporalității, cât mai degrabă mentalului. Recent investise o parte din bani într-un sistem planetar din lumea-joc a Ghildelor din Ashkelon. Curând va avea un copil – Yulia era deja gravidă în al treilea trimestru – și apoi nepoți și strănepoți și tot așa, generație după generație, și toți aveau să-și amintească de Weiwei, strămoșul lor. Aveau să-i mulțumească pentru ceea ce realizase, pentru proprietatea atât reală, cât și virtuală, și pentru ceea ce spera să înfăptuiască astăzi.

El, Zhong Weiwei, avea să înființeze o dinastie, aici, pe pământul acesta atât de disputat. Fiindcă el înțelesese lucrul cel mai elementar, doar el văzuse importanța acelei enclave străine care era Stația Centrală. Evreii în nord (și copiii lui aveau să fie evrei, ceea ce era un gând bizar și tulburător), arabii în sud, acum că s-au întors și au recuperat Ajami și Menashiya și construiau New Jaffa, un oraș din oțel, piatră și sticlă care se ridica impunător în văzduh. Orașe împărțite, precum Akko și Haifa, la nord, și orașe noi care răsăreau în deșert, în Negev și Arava.

Fie ei arabi sau evrei, aveau nevoie de imigranții lor, de muncitorii lor străini, de thailandezii, filipinezii, chinezii, somalezii și nigerienii lor. Și aveau nevoie de zona lor intermediară, zona-tampon

care era Stația Centrală, vechiul Tel Aviv de sud, un cartier sărac, plin de culoare, și, mai presus de orice, o zonă de tranziție.

Un oraș de frontieră.

Iar aici va fi căminul lui. Al lui, al copiilor lui și al copiilor copiilor lui. Cel puțin evreii și arabii înțelegeau importanța familiei. În privința asta erau asemenea chinezilor și foarte diferiți de englezi, cu familiile lor nucleare și relațiile lor tensionate, trăind toți separați, singuri... Asta, jură Weiwei, nu avea să li se întâmple copiilor lui.

Când ajunse în vârful dealului se opri și își șterse transpirația de pe frunte cu batista de pânză, pe care o ținea la el tocmai în acest scop. Pe lângă el treceau mașini și de pretutindeni se auzeau zgomotele șantierelor de construcții. Și el lucra la una din clădirile pe care le ridicau aici, împreună cu un echipaj de imigranți – vietnamezi scunzi, nigerieni înalți, transilvăneni solizi și spălăciți, care comunicau între ei prin gesturi, în pidgin-asteroidiană (deși nu se vorbea încă în mod curent la vremea aceea) și cu ajutorul programelor de traducere automată instalate în nodurile lor. Weiwei lucra în echipamentul exoschelet, cățărându-se pe zgârie-nori cu mișcări de pășanjen, de unde vedea orașul de la înălțimi amețitoare, privea marea și vapoarele din depărtare...

Dar astăzi avea liber. Strânsese niște bani – o parte o trimitea în fiecare lună familiei rămase în Chengdu, o parte pentru familia lui de aici, care în curând avea să mai câștige un membru. Iar restul pentru asta, pentru favoarea pe care intenționa să le-o ceară Alterilor.

Își împături atent batista și o puse la loc, apoi își împinse bicicleta mai departe prin labirintul de străduțe care forma Orașul Vechi din Jaffa. Încă se mai vedeau ruinele unui fort egiptean antic. Poarta fusese recondiționată cu un secol înainte. Un portocal atârna încă de lanțuri, sădit într-un ghiveci greu din piatră, în formă de ou, la umbra zidurilor – o instalație artistică. Weiwei nu se opri, ci merse mai departe până ajunse, în sfârșit, în locul unde sălășluia Oracolul.

Boris privi soarele care răsărea. Se simțea epuizat, stors de puteri. Îi ținuse companie tatălui său toată noaptea. Tatăl lui, Vlad, aproape că nici nu mai dormea. Ședea ore în șir în fotoliul lui, acum uzat și plin de găuri, pe care îl târâse într-o zi, cu mulți

ani în urmă (amintirea era limpede în mintea lui Boris), cu mare greutate și multă mândrie, de la talciocul din Jaffa. Mâinile lui Vlad se mișcau prin aer, mutând și rearanjând obiecte invizibile. Nu voia să-i ofere acces lui Boris la feedul lui vizual. Abia dacă mai comunica. Boris bănuia că obiectele erau amintiri și că Vlad încerca să le repună în ordine, cumva.

Însă nu era sigur.

Ca și Weiwei, Vlad fusese muncitor constructor. Fusese unul din cei care clădiseră Stația Centrală, escaladând structura gigantică neterminată, acest port spațial care era acum o entitate în sine, o națiune-mall miniaturală, care nu putea fi revendicată în întregime nici de Tel Aviv, nici de Jaffa.

Dar toate astea se întâmplaseră de mult. Acum oamenii trăiau mai mult, însă mintea îmbătrânea la fel ca înainte, iar mintea lui Vlad era mai bătrână decât corpul său. Boris se duse spre colțul acoperișului de lângă ușă. Era umbrit de un palmier miniatural, iar acum se deschideau și panourile solare, întinzându-și aripile delicate pentru a capta cât mai bine lumina soarelui care se ridica pe cer și pentru a le asigura umbră și refugiu plantelor.

Cu mult timp în urmă, asociația de locatari instalase acolo o masă comunală și un samovar și în fiecare săptămână era rândul altui apartament să aducă ceaiul, cafeaua și zahărul. Boris rupse delicat câteva frunzulițe de mentă dintr-un ghiveci și-și făcu un ceai. Sunetul apei clocotite care curgea în cană era liniștitor, iar mireasma de mentă se răspândi în aer, proaspătă și curată, trezindu-i simțurile. Așteptă să se infuzeze frunzele de mentă, apoi merse cu cana lângă marginea acoperișului. Privi în jos: Stația Centrală – care nu dormea, de fapt, niciodată – se deștepta zgomotos.

Sorbi din ceai și se gândi la Oracol.

Numele Oracolului fusese odinioară Cohen și se zvonea că ar fi fost înrudită cu Sfântul Cohen al Alterilor, deși nimeni nu putea spune asta cu certitudine. Puțini contemporani o mai știau. Timp de trei generații locuise în Orașul Vechi, în casa aceea întunecată și tăcută din piatră, doar ea și cu Alterul ei.

Numele Alterului, sau codul de identificare, nu era cunoscut, ceea ce nu era neobișnuit în cazul Alterilor.

Indiferent de posibilele legături de rudenie, lângă casa de piatră se afla un mic altar al Sfântului Cohen. Era un altar modest, înconjurat de obiecte aurii, circuite defecte și alte lucruri similare, precum și lumânări care ardeau neîntrerupt. Ajungând la ușă, Weiwei se opri o clipă în fața altarului, aprinse o lumânare și lăsă o ofrandă – un cip de computer defect din vremurile apuse, cumpărat pe bani frumoși din talciocul de la poalele dealului.

„Ajută-mă să-mi ating țelul astăzi", se rugă el, „ajută-mă să-mi unific familia și împărtășește-le mintea mea atunci când eu nu voi mai fi."

Nu se simțea nicio adiere în Orașul Vechi, însă zidurile bătrâne din piatră emanau o răcoare mângâietoare. Weiwei, care își instalase recent un nod, trimise un semnal către ușă, care se deschise după o clipă. Intră.

Boris își amintea momentul acela ca fiind o tăcere și, în același timp, în mod paradoxal, ca o *dislocare*, o schimbare bruscă și inexplicabilă a perspectivei. Amintirea bunicului său îi scânteia în minte. În ciuda atitudinii lui țanțoșe, Weiwei era aidoma unui explorator pe un tărâm necunoscut, mergând pe bâjbâite, ghidat de instinct. El nu crescuse având nod, așa că urmărea anevoie Conversația, sporovăiala aceea continuă de feeduri ale oamenilor și mașinilor fără de care un om modern s-ar fi simțit orb și surd. Cu toate acestea, era capabil să presimtă viitorul cu aceeași claritate cu care crisalida își simte maturitatea. Copiii lui vor fi diferiți, știa așa, iar copiii lor vor fi și ei diferiți la rândul lor, însă la fel de bine știa că nu poate exista viitor fără trecut...

– Zhong Weiwei, spuse Oracolul.

Weiwei făcu o plecăciune. Femeia era surprinzător de tânără, sau cel puțin arăta tânără. Avea păr negru, scurt, trăsături banale, piele albă și o proteză aurie în locul degetului mare, ceea ce îl făcu pe Weiwei să se cutremure pe neașteptate: era Alterul ei.

– Am venit cu o rugă, spuse Weiwei. Șovăi, apoi îi întinse cutiuța. Bomboane de ciocolată, spuse el, iar Oracolul zâmbi – sau doar așa i se păruse?

În încăpere era liniște și avu nevoie de o clipă să-și dea seama că încetase Conversația. Oracolul îi luă cutia din mână și o deschise, alese cu grijă o bomboană și o bagă în gură. Mestecă gânditoare câteva clipe, după care aprobă din cap. Weiwei mai făcu o plecăciune.

– Ia loc, te rog, spuse Oracolul.

Weiwei se așeză. Scaunul avea spătar înalt și era vechi și ponosit – de la talcioc, gândi el, iar gândul acela îi dădu un sentiment ciudat, ideea că Oracolul se plimbase printre tarabe, ca și cum ar fi fost o ființă umană. Însă, desigur, era o ființă umană. Aspectul acesta ar fi trebuit să-l liniștească, dar cumva avu efectul opus.

Apoi ochii Oracolului își schimbară culoarea aproape insesizabil și vocea ei deveni diferită, mai dură, mai groasă decât înainte, iar Weiwei înghiți iar în sec.

– Ce dorești să ne rogi, Zhong Weiwei?

Acum vorbea Alterul ei. Alterul, pasager în corpul uman, Contopit cu Oracolul, prin procesoare cuantice ce rulau în degetul aurit... Făcându-și curaj, Weiwei spuse:

– Caut o punte.

Alterul încuviință, făcându-i semn să continue.

– O punte între trecut și viitor, spuse Weiwei. O... continuitate.

– Nemurire, spuse Alterul oftând. Ridică mâna și scărpină bărbia cu degetul auriu care intra în carnea albă a femeii. Oamenii vor numai nemurire.

Weiwei clătină din cap, deși nu putea tăgădui. Ideea morții, ideea de a muri îl înspăimânta. Îi lipsea credința, știa asta. Mulți credeau, credința era cea care menținea omenirea pe linia de plutire. Reîncarnarea, viața de apoi sau legendarul Upload – căruia ei îi spuneau Transpunere – toate erau la fel, toate necesitau o credință pe care el nu o nutrea, oricât de înfocat și-ar fi dorit-o. Știa că, atunci când va muri, acela va fi sfârșitul. Ego-bucla cu codul de identificare Zhong Weiwei va înceta să existe, simplu și fără zarvă, iar universul va continua să existe nestingherit. Era cumplit să-ți contempli

propria nimicnicie. Din perspectiva ego-buclelor umane, ele erau punctul focal al universului, obiectele în jurul cărora se rotea totul. Realitatea era subiectivă. Și totuși aceasta era o iluzie, la fel cum era și conceptul de „ego" – personalitatea umană era o mașinărie complexă formată din miliarde de neuroni, rețele delicate ce operau cvasiindependent în materia cenușie a creierului uman. Mașinăriile îl augmentau, însă nu-l puteau menține în viață, nu pentru totdeauna. Așadar: Da, gândi Weiwei. Dorința lui era plină de vanitate, însă în același timp practică. Trase adânc aer în piept și spuse:

– Vreau să rămân în amintirea copiilor mei.

Boris privea Stația Centrală. Soarele se ridica acum dinapoia portului spațial, iar jos robotnikii își reluau posturile, întinzându-și păturile și proptindu-și pancartele stângace, scrise de mână, în care cereau donații, piese de schimb, benzină sau votcă.

Îl zări pe Fratele R. Petic-El din Biserica Robotului care își făcea tura ca de obicei – Biserica se străduia să aibă grijă de robotniki, ca și de puținii oameni care îi erau enoriași. Roboții erau o verigă lipsă bizară între om și Alter, care nu aparțineau niciuneia dintre lumi; erau ființe digitale modelate de corporalitate, de trupuri fizice, multe refuzau Uploadul în favoarea propriei lor credințe neobișnuite... Boris și-l reamintea pe Fratele Petic-El din copilărie – el îl circumcisese atât pe Boris, cât și pe tatăl lui. Întrebarea „Cine este evreu?" fusese ridicată nu doar în privința familiei Chong, ci și a roboților, și fusese de mult clarificată. Boris avea amintiri fragmentare, provenite pe linie maternă, anterioare lui Weiwei: protestele din Ierusalim, laboratoarele lui Matt Cohen și prima Zonă de Prăsire primitivă, unde entitățile digitale evoluaseră în cicluri evolutive necruțătoare.

Pancarte fluturate pe King George Street, o demonstrație în masă: *Nu vrem sclavie!* Și *Distrugeți lagărul de concentrare!* și așa mai departe, o mulțime de oameni furioși adunați laolaltă pentru a protesta față de ceea ce considerau oprimarea primilor Alteri fragili, prinși în rețelele lor închise, laboratoarele lui Matt Cohen

asediate, echipa lui mârşavă de oameni de ştiinţă, expulzată dintr-o ţară în alta până să se stabilească în sfârşit la Ierusalim...

Acum îl numeau Sfântul Cohen al Alterilor. Boris duse cana la gură şi descoperi că era goală. O lăsă jos şi se frecă la ochi. Ar fi trebuit să doarmă. Nu mai era tânăr, nu mai rezista zile în şir fără somn, alimentat doar de stimulente şi de propria-i energie tinerească. Zilele când el şi Miriam se ascundeau chiar pe acoperişul acesta, ţinându-se în braţe şi făcându-şi promisiuni, pe care ştiau chiar şi atunci că nu le pot respecta...

Se gândi la ea acum şi încercă să o zărească străbătând strada spre shebeenul ei. Îi era greu să se gândească la ea, să *tânjească* aşa, ca un, ca un *băieţel*. Nu se întorsese pentru ea, totuşi, ascuns undeva adânc în mintea lui probabil că existase şi gândul acesta...

Augul îi răsufla uşor pe gât. Îl luase din Tong Yun City, de pe o străduţă lăturalnică de lângă Arafat Avenue, dintr-o clinică fără firmă a unui chinez marţian de a treia generaţie, domnul Wong, care i-l instalase.

Teoretic, fusese dezvoltat din rămăşiţele fosilizate ale formelor de viaţă microbacteriene de pe Marte, însă de fapt nimeni nu putea fi sigur de asta. Prezenţa augului îi dădea o senzaţie ciudată. Era un parazit, se hrănea din resursele lui Boris, pulsa uşor pe gâtul lui, fiind acum o parte a lui, un alt apendice care îi inocula gânduri şi senzaţii extraterestre, preluând în schimb perspectiva umană a lui Boris şi *dislocând-o* în mod imperceptibil, ca şi cum ţi-ai fi privit ideile filtrate printr-un caleidoscop.

Îşi atinse augul şi îi pipăi suprafaţa caldă, neaşteptat de aspră. Se mişca sub degetele lui, respirând uşor. Uneori augul sintetiza substanţe ciudate, care acţionau ca nişte droguri asupra sistemului lui Boris, luându-l prin surprindere. Alteori îi modifica perspectiva vizuală sau chiar comunica cu nodul lui, componenta digitală de reţea din creierul său, instalată la scurt timp după naştere, fără de care ai fi fost mai rău decât orb sau surd: ai fi fost deconectat de la Conversaţie.

Încercase să fugă, era conştient de asta. Plecase de acasă, lăsase în urmă memoria lui Weiwei, sau cel puţin încercase, pentru o

vreme. Intrase în Stația Centrală, urcase în lift și mersese până la ultimul nivel, și mai departe. Părăsise Pământul, ieșise de pe orbită, fusese pe Marte, în Centură, spre Sus-și-afară, însă amintirile îl urmaseră, puntea lui Weiwei legând pentru totdeauna viitorul de trecut...

– Îmi doresc ca memoria mea să supraviețuiască atunci când eu nu voi mai fi.

– Asta își doresc toți oamenii, spuse Alterul.

– Îmi doresc..., spuse el, adunându-și curaj și continuând. Îmi doresc ca familia mea să-și amintească. Să învețe din trecut, să plănuiască pentru viitor. Vreau ca urmașii mei să aibă amintirile mele, iar amintirile lor să fie și ele transmise mai departe. Vreau ca nepoții mei și nepoții nepoților mei, și tot așa mai departe, de-a lungul veacurilor, în viitor, să-și amintească de acest moment.

– Așa va fi, spuse Alterul.

Și așa a fost, gândi Boris. Amintirea era limpede în mintea lui, suspendată asemenea unui bob de rouă, perfect și imuabil. Weiwei primise ceea ce-și dorise, iar amintirile lui erau acum și amintirile lui Boris, la fel cum erau și cele ale lui Vlad și ale bunicii sale, Yulia, și cele ale mamei lui și ale tuturor celorlalți – veri, nepoate și unchi, nepoți și mătuși, împărtășind cu toții rezervorul central de memorie al familiei Chong, fiecare putând să se scufunde instantaneu în lacul acela adânc de amintiri, în oceanul trecutului.

Sminteala lui Weiwei, așa cum o numeau încă în familie. Acționa în moduri neobișnuite uneori, chiar și atunci când se afla departe, când lucra în clinicile de nașteri de pe Ceres, sau când se plimba pe un bulevard din Tong Yun City pe Marte, se întâmpla ca o amintire să i se formeze în minte, o amintire nouă – amintirile verișoarei Oksana la prima naștere, cea a micului Yan – amestecul de durere și bucurie și gânduri aleatorii, întrebându-se dacă hrănise oare cineva câinele, vocea moașei strigând: „Împinge! Împinge!", mirosul de sudoare și piuitul monitoarelor, murmurul

înfundat al oamenilor dincolo de uşă şi sentimentul acela inefabil atunci când copilul ieşise încet din ea...

Lăsă cana din mână. Jos, Staţia Centrală se trezise acum, pe tarabele din cartier apăruseră legume şi fructe proaspete, piaţa vuia de zgomot şi de pe grătare se ridica mirosul de fum şi de pui care se frigeau lent pe rotisor, se auzeau strigătele copiilor în drum spre şcoală...

Se gândi la Miriam şi cum se iubiseră, pe când lumea era tânără, se iubiseră în ebraică, limba copilăriei lor, însă fuseseră despărţiţi, nu de vreun potop sau de războaie, ci de viaţă, pur şi simplu, de ceea ce făcea viaţa cu oamenii. Boris lucra în clinicile de naşteri din Staţia Centrală, dar aici era bântuit de prea multe amintiri, ca de nişte stafii, şi în final se revoltase şi intrase în Staţia Centrală, apoi ajunsese pe orbită, în locul pe care îl numeau Portalul, şi de acolo, mai întâi, în Portul Selenar.

Era tânăr şi tânjise după aventură. Încercase să scape. Portul Selenar, Ceres, Tong Yun... însă amintirile îl urmăriseră, iar cea mai supărătoare dintre toate erau cele ale tatălui său. Îl urmăriseră prin murmurul Conversaţiei, amintiri comprimate reflectându-se dintr-o Oglindă în alta, prin spaţiu, cu viteza luminii, aşa încât cei rămaşi aici pe Pământ îşi aminteau de el la fel cum el îşi amintea de ei acolo, iar în cele din urmă povara devenise atât de grea, încât se întorsese.

Revenise în Portul Selenar atunci când se întâmplase. Se spăla pe dinţi, îşi privea chipul în oglindă – nici tânăr, nici bătrân, un chip destul de comun, ochi de chinez, trăsături slave, păr puţin rărit – când amintirea îl luase cu asalt, îl covârşise. Scăpase periuţa de dinţi.

Nu era o amintire a tatălui său, ci a nepotului său, Yan, şi era recentă: Vlad şezând în fotoliul lui, la el în apartament, arătând mai bătrân şi mai slab decât şi-l amintea Boris, şi o durere confuză străbătuse spaţiul şi i se implântase în piept – privirea aceea înceţoşată din ochii tatălui său. Vlad şedea în tăcere, fără să pară conştient de prezenţa nepotului şi a celorlalţi care veniseră să-l vadă.

Pur și simplu ședea și-și mișca mâinile prin aer, aranjând și rearanjând obiecte nevăzute de nimeni.

– Boris!

– Yan.

Nepotul său zâmbi timid.

– Nici nu credeam că exiști în realitate.

Decalaj temporal, de la Lună la Pământ, dus-întors, de la un nod la altul.

– Ai crescut.

– Așa e...

Yan lucra în interiorul Stației Centrale. Într-un laborator de la Nivelul Cinci, unde se produceau reclame virale, agenți microscopici transmisibili pe calea aerului, care se transferau de la o persoană la alta, prosperând într-un sistem de tip mediu închis și cu aer condiționat cum era Stația Centrală, codificați pentru a furniza oferte personalizate fiecărui individ, microorganisme care comunicau direct cu sistemele nodale, răcnind întruna *Cumpără. Cumpără. Cumpără.* Acum era într-o relație cu un alt băiat, Youssou, dar treceau printr-o perioadă mai dificilă.

– E vorba despre tatăl tău.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știm.

Probabil că pe Yan îl duruse mărturisirea aceea. Boris așteptă, iar tăcerea înghiți lățimea de bandă, tăcere călătorind de la Pământ la Lună și înapoi.

– L-ați dus la doctor?

– Știi doar că l-am dus.

– Și?

– Nici ei nu știu ce are.

Între ei se lăsă din nou tăcere, care traversa spațiul cu viteza luminii.

– Vino acasă, Boris! spuse Yan și Boris se minună cât de mult se maturizase băiatul, lăsând locul unui bărbat – un

străin pe care nu-l cunoștea, însă a cărui viață și-o putea totuși aminti extrem de limpede.

Vino acasă!

Chiar în aceeași zi își strânse puținele lucruri, părăsi Hotelul Libra de pe Bulevardul Armstrong și luă prima navetă către orbita selenară, iar de acolo o navă spre Portal, de unde ajunse în cele din urmă jos, în Stația Centrală.

Memoria creștea și se răspândea ca un cancer. Boris era doctor, văzuse cu ochii lui Puntea lui Weiwei – structura aceea semiorganică ciudată care se infiltra în cortexul cerebral al membrilor familiei Chong și în materia cenușie a creierelor lor, comunicând cu nodurile lor, dezvoltându-se în bizare spirale fine de materie extraterestră – o tehnologie evoluată, *verboten*, a Alterilor. Năpădea mintea tatălui său, scăpase cumva de sub control, creștea ca un cancer, iar Vlad era imobilizat de amintiri.

Boris bănuia, însă nu știa sigur, la fel cum nu știa nici ce preț înfiorător trebuise să plătească Weiwei pentru favoarea aceasta – aceea era unica amintire care fusese ștearsă cu desăvârșire –, ci doar răspunsul Alterului zicând: *Așa va fi*, iar apoi, în momentul următor, Weiwei era afară, ușa se închisese în urma lui și el clipea acolo, printre zidurile vechi de piatră, întrebându-se dacă funcționase.

Odinioară se întindeau livezi de portocali cât vedeai cu ochii... își aminti că acesta fusese gândul care îi trecuse prin minte atunci când ieșise pe ușile Stației Centrale, imediat după ce revenise pe Pământ și dăduse piept cu gravitația derutantă și incomodă și cu aerul fierbinte și umed. Oprindu-se sub streșini, inspiră adânc; gravitația îl trăgea în jos, însă nu-i păsa. Mirosea exact așa cum își amintea, iar portocalii, dispăruți sau nu, se aflau încă aici, faimoșii portocali de Jaffa care creșteau aici pe când nu exista nimic din toate acestea, nici Tel Aviv, nici Stația Centrală, ci doar livezile de portocali, nisipul și marea...

Traversă strada fără să se gândească, se lăsă condus de picioarele ce aveau propria lor memorie și traversă drumul de la ușile

impunătoare ale Stației Centrale la strada pietonală, în inima vechiului cartier, care i se păru mult mai mică decât și-o amintea. În copilăria lui era o lume întreagă, iar acum se micșorase...

O mulțime de oameni, tuk-tukuri solare zumzăind pe drum, turiști privind în jur cu gura căscată, o memorialistă care își verifica statisticile feedului, deoarece tot ce vedea, simțea și mirosea era transmis live pe toate rețelele, capturând imaginea lui Boris dintr-o privire și transmițând-o mai departe către milioane de spectatori indiferenți din tot sistemul solar...

Găinari, agenți plictisiți de la Paza Digitală care aruncau priviri în jur, un cerșetor robotnik fără un ochi și cu petice urâte de rugină pe piept, mormoni în costume negre transpirând pe caniculă, împărțind pliante, în timp ce pe partea cealaltă a drumului elroniții făceau același lucru...

Cădea o bură fină.

Din piața alăturată se auzeau strigătele vânzătorilor care promiteau fructele cele mai proaspete: rodii, pepeni galbeni, struguri, banane; la o cafenea din apropiere niște bătrâni jucau table, iar prin toată agitația aceea trecea încet R. Petic-El, ca o oază de calm în mijlocul oceanului de oameni gălăgioși și transpirați...

Boris privea, mirosea, asculta, își *amintea* – experiența era atât de intensă, încât la început nici nu observă femeia și copilul de pe partea cealaltă a drumului, iar apoi aproape se ciocni de ei...

Miriam și băiatul.

Acum dorea să se ducă la ea. Lumea se trezise și Boris era singur pe acoperișul vechiului bloc de apartamente, singur și liber, cu excepția amintirilor. Îl zări pe bătrânul alte-zachen, Ibrahim, care trecea cu cotiga jos, pe stradă; Lordul Lucrurilor Lepădate, așa îi ziceau înainte și Boris se minună că mai era încă printre cei vii. Lângă el ședea un băiat, nu foarte diferit de Kranki. Calul lor răbdător trăgea cotiga, iar Boris îi urmări cu privirea până se îndepărtară.

Nu știa ce avea să facă în legătură cu tatăl lui. Își amintea cum îl ținuse o dată de mână, când era mic, iar Vlad păruse foarte

mare, încrezător și sigur pe el, plin de viață. Fuseseră la plajă în ziua aceea, era vară, iar în Menashiya, evreii, arabii și filipinezii sporovăiau cu toții laolaltă, femeile musulmane în hainele lor lungi și negre, cu copiii care alergau în chiloți, țipând; fete din Tel Aviv în bikini minusculi făceau plajă nestingherite; cineva fuma un joint și izul puternic se combina cu aerul sărat; Ibrahim, alte-zachenul, care era acolo și pe vremea aceea, trecea pe drum cu calul lui (altul pe atunci); salvamarul își striga indicațiile în trei limbi din turnulețul lui – „Rămâneți în zonele marcate! Și-a pierdut cineva copilul? Vă rugăm să vă prezentați la postul salvamarului *acum*! Domnul cu barca, vă rog să vă îndreptați spre portul Tel Aviv și să vă îndepărtați de zona de înot!" – iar cuvintele i se pierdeau în larma generală de voci amestecate, cineva își parcase mașina și-i duduiau bașii din boxe, niște refugiați somalezi făceau grătar pe fâșia de iarbă a promenadei, un alb cu codițe împletite cânta la chitară; și Vlad îl ținea de mână pe Boris, înaintând în apă, puternic și sigur, iar Boris știa că nu i se va întâmpla niciodată nimic, că tatăl lui îi va fi mereu alături să-l protejeze, orice-ar fi.

4

LORDUL LUCRURILOR LEPĂDATE

Pe vremea aceea încă existau alte-zacheni în Jaffa şi Staţia Centrală, aşa cum fuseseră dintotdeauna, iar starostele lor era Ibrahim, numit uneori Lordul Lucrurilor Lepădate.

Pe vremea aceea încă existau alte-zacheni în Jaffa. Dintotdeauna existaseră ţigani care strângeau vechituri, parţial evrei, parţial arabi, parţial altceva. Toate astea se întâmplau la scurtă vreme după Asasinatul lui Mesia, despre care aţi auzit cu certitudine şi despre care istoricul Elezra (el însuşi înaintaşul lui Miriam Elezra, care a călătorit împreună cu robotul Golda Meir în străvechiul Marte-care-n-a-fost-nicicând şi a schimbat cursul unei planete) a scris: „Era o perioadă de tulburări şi incertitudini, o perioadă plină de ură şi pace, în care apariţia şi execuţia ulterioară a lui Mesia au fost evenimente aproape secundare."

Probabil că l-aţi zărit apropiindu-se de o mie de ori. Apare în fundal, mereu în fundalul imaginilor captate de turişti şi în nenumărate feeduri. Mai întâi cotiga: o platformă dreaptă aşezată pe patru roţi aparţinând unui automobil antic emancipat. În cimitirele de vechituri din Jaffa se înmulţeau cu repeziciune vehiculele din epoca motoarelor cu combustie internă, înălţându-se în

turnuri ce creau o cetate de lucruri vechi în care se ascundeau năpăstuiții orașului. Cotiga era trasă de unul sau doi cai, născuți și crescuți la oraș; cu nuanțe nepotrivite de gri și alb, caii aceștia palestinieni erau o corcitură de rase, veri îndepărtați ai raselor arabe nobile. Mici, puternici și răbdători, trăgeau cotiga încărcată până la refuz cu lucruri stricate, fără urmă de preget, iar în weekend purtau clopoței și veșminte colorate și plimbau în spinare copii mici pe promenadă, contra cost.

Breasla alte-zachenilor, ca și hamalii vechiului port, avea o *lijana*, un consiliu secret al conducătorilor – o legiune aleasă în funcție de vârstă și experiență –, iar Ibrahim era cel mai important membru al său.

Cine era Ibrahim și cum ajunsese el în orașul Jaffa, pe țărmul apelor albastre și sclipitoare ale Mării Mediterane?

Adevărul este că nimeni nu știa. Fusese dintotdeauna acolo. Regele trecut și viitor al lucrurilor lepădate. Se zvonea că era văr-Alter cu Oracolul de pe deal, căci și Ibrahim era Contopit, degetul lui mare era o proteză aurită, avea un Alter cuplat la nodul lui, mintea umană și cea digitală erau întrepătrunse. Nimeni nu cunoștea numele Alterului. Poate că ambii se numeau Ibrahim.

Nu-și modifica aproape niciodată traseul. Străbătea străduțele strâmte ale vechiului Ajami, printre casele de piatră de unde se vedeau marea și portul, îndepărtându-se de zgârie-norii celor reîntorși; cobora dealul către vechiul turn cu ceas, de-a lungul străzii Salame, strigând din mers: „Alte-zachen! Alte-zachen!"

Cotiga se umplea cu tot felul de obiecte uzate. Rebuturi acumulate de secole, acum lepădate. Oamenii erau învățați să-l aștepte pe Ibrahim. Saltele zdrențuite, pătate, mese cu picioare rupte, un soi de ceasuri cu cuc chinezești produse în serie, care fuseseră la modă într-un deceniu de mult uitat. Roboți aruncați, marionete de luptă vietnameze folosite într-un război din trecut. Tablouri. Cărți tipărite, mucegăite, care se scuturau de file ca pomii de frunze. Motoare pentru congelatoare uriașe pentru pește. Carpete turcești decolorate.

O dată, un sugar.

Găsise mogâldeața în timp ce își făcea turele. Era devreme, abia se crăpase de ziuă. Ibrahim trecuse pe Salame și se îndrepta spre Stația Centrală.

Cartierele de adaptoplante agățate deasupra se unduiau mișcate de briză. Răsăriseră în jurul Stației Centrale ca niște buruieni. Creșteau la periferia vechiului cartier, de-a lungul fostelor autostrăzi abandonate din Tel Aviv, împrejmuind imensa structură a portului spațial care se înălța mult în cer. Casele răsăreau și înfloreau asemenea copacilor – buruieni de adaptoplante care se hrăneau cu ploaie și soare, înfigându-și rădăcinile în pământul nisipos, spărgând asfaltul străvechi. Cartiere de adaptoplante, sezoniere, nestatornice: ziduri, uși și ferestre ce înfloreau de nicăieri, canale pe jumătate deschise agățate în aer, țevi de bambus expuse, apartamente ce creșteau unele peste altele și unele într-altele, lipsite de ordine sau noimă, trotuare suspendate în văzduh, case cu forme și poziții imposibile, barăci și cocioabe cu uși doar pe jumătate formate, cu ferestre asemenea ochilor...

Toamna, cartierele se scuturau, ușile se uscau, ferestrele se veștejeau încet, țevile se ofileau. Casele cădeau pe pământ ca frunzele, iar mașinile de curățat zumzăiau fericite, înghițind frunzele uscate ale fostelor locuințe. Deasupra solului, chiriașii acelor suburbii suspendate sezoniere pășeau cu grijă, testând podeaua cu fiecare pas, ca să vadă dacă îi va susține, migrând agitați prin văzduh către alte cartiere proaspete, nou-răsărite, noi adaptoplante ce înfloreau delicat, ferestre ce se deschideau asemenea fructelor...

Pe drumul de dedesubt zăceau mormane abandonate de metal și plastic. Ibrahim nu-și putea da seama ce fuseseră cândva: mașini și sticle de apă transformate poate în sculpturi abandonate. Arta răsărea ca tehnologia-sălbatică în Stația Centrală.

Era în apropiere. Un pachet mic, care îi atrase atenția pentru că se mișca. Ibrahim se apropie prudent, fiindcă lucrurile aveau uneori obiceiul să se dezmembreze în Stația Centrală. Uneori printre gunoaie dăduse peste șerpi, marionete de luptă încă vii, mobilier din adaptoplante cu o programare ostilă, arme și

muniții vechi, create de uberuseri, artifacte religioase virtuale cu puteri necunoscute...

În timp ce Ibrahim se apropia de pachet, acesta scoase un sunet. Un sunet care îi îngheță sângele în vine. Era genul acela de sunet. Odată găsise un pui de lup, adus clandestin din Mongolia. Murise în captivitate. Și el scosese un sunet similar.

Ibrahim se apropie totuși mai mult. Aruncă o privire.

Un sugar se uita la el. Un sugar obișnuit, ca toți pe care îi puteai vedea zi de zi, pretutindeni: Jaffa și Stația Centrală erau pline de copii. Acesta însă se afla într-o cutie de pantofi.

Ibrahim îngenunche lângă prunc. Cutia era de la o marcă ieftină de pantofi. Copilul avea ochii verzi, strălucitori și senini, pielea neagră, capul chel. Ibrahim se uită lung la el. Nu era nimeni altcineva prin preajmă. Sugarul râgâi.

Ibrahim ridică băiatul – căci era un băiat – cu grijă, încă prudent. Nu știai niciodată la ce să te aștepți în Stația Centrală. Băiatul întinse mâna spre mâna lui. I se păru că era mai mare decât arăta. Ca și cum ar fi dat mâna cu el. Degetele li se atinseră. Ibrahim fu zguduit de un curent, ca niște date pe lățime mare de bandă. Mintea îi fu asaltată de imagini. Viziuni imposibile. Priveliști de pe inelele lui Saturn. O bătălie între marțieni Renăscuți cu patru brațe și piele roșie, în imperiul lor virtual. Un rabin într-o navă spațială călătorind către Centură, rugându-se în câmpul de asteroizi, într-o cabină minusculă, umedă și rece, din interiorul unui vehicul minier antic.

În atingerea băiatului simți limba Alterilor: *toktok blong narawan.*

Alterul lui Ibrahim se trezi. Spuse: *Ce se...*

Mintea lui Ibrahim nu era în stare să țină piept asaltului. Furtuna de date vuia în capul lui, deviind către Alterul său, care se închise încercând zadarnic să facă față...

Un cuvânt plutea limpede deasupra, detașat din vâltoare, creându-i o senzație de repulsie...

Mesia...

Retrage-ți mâna!

Atingerea delicată a copilului îl înrobi. Se luptă...

Pruncul râgâi și râse. Legătura se întrerupse.

Ibrahim: *Ai perceput toate astea?*

Niciun răspuns de la Alterul său.

Ibrahim: *??*

Alterul lui, în cele din urmă: *!*

Ibrahim se uită fix la copil, iar Alterul său, prin ochii lui Ibrahim, făcu la fel.

Ambele lor minți nutriră un singur gând:

Nu încă unul.

Ibrahim ar fi putut lansa un apel de urgență. Un semnal de alarmă transmis de nodul lui, săgetând prin rețelele nesfârșite ce brăzdau în toate direcțiile orașul, planeta, spațiul locuit de oameni din jurul ei, planete și sateliți și inele și nave Exod. S-ar fi materializat mașinării responsabile cu menținerea păcii, ca niște păienjeni, unități CSI-mecanoide dublu-codificate, pentru că aceasta era zona-tampon: Stația Centrală separa orașul arab Jaffa de orașul evreiesc Tel Aviv. Disputa digitală cu încriptare de grad superior asupra teritoriului, analiza ADN-ului băiatului; deși Ibrahim știa sigur numai din culoarea ochilor (marca Bose, cu codul spart, veche de câteva decenii, însă protejată încă agresiv de legile dreptului de autor) că fusese creat în laborator, o specialitate a Stației Centrale.

Programul de prăsire Mesia? întrebă Alterul, revenindu-și.

– Nu știu.

Vorbea cu voce tare, însă pe un ton domol. Pruncul gânguri.

Este înțelept să faci asta?

– Ai altă idee?

Nu-mi place treaba asta.

Comunicarea se înteți și graiul lăsă loc imaginilor codurilor, nebuloaselor de sensuri. Ibrahim întrerupse șuvoiul aflat în toi și luă copilul în brațe.

– Băiatul – spuse el, fără să se adreseze nimănui în mod special, năpădit de amintiri încă proaspete ale omorului din Ierusalim – merită altă soartă.

Întâmplarea aceea avusese loc cu ani în urmă. Îl numiseră pe băiat Ismail. Îl crescuseră pe cât de bine se pricepuseră.

Ismail trăia în imensul cimitir de vechituri aflat pe jumătate în Jaffa și pe jumătate în fosta suburbie evreiască Bat Yam. Acolo trăiau și mașinării semiconștiente, și robotniki, toți boschetarii și toți rătăciții.

Cimitirul de vechituri.

Palatul Lucrurilor Lepădate.

Părea locul potrivit pentru băiat.

Astfel că Ismail crescu vorbind araba din Ajami și idișul-de-luptă al robotnikilor. Vorbea pidgin-asteroidiană, acel *Toktok blong Spes*. Vorbea ebraica din orașul vecin. Când mai crescu, începu să-l ajute pe Ibrahim să-și facă turele.

Coborau prin Ajami către turnul cu ceas, pe Salame spre Stația Centrală... Ibrahim colecta lucruri avariate, robotnikii lui fuseseră abandonați pe străzile Stației Centrale, el îi luase și-i reparase, iar ei îi oferiseră loialitatea lor, singurul lucru pe care îl mai aveau de oferit. Erau și păpuși de carne-artificială, peticite, cu organe greșit amplasate, de mărimea unor copii, cu fețe desenate grosolan, unele erau refugiați din gropile de carne, altele erau soldați miniaturali din războaie urbane, toate fuseseră importate în masă din fabrici îndepărtate și aruncate la gunoi atunci când nu-și mai găsiseră utilitatea.

Animale modificate, frankensteinizate de puști pasionați de laboratoarele ad hoc de acasă, care aveau la dispoziție o trusă genetică și un incubator. Animalul de companie al lui Ismail, un dragon, o creatură jalnică adaptată dintr-o specie de *Lagarto Gigante de la Gomera* din Insulele Canare, era parțial mecanoid, înzestrat cu un aparat de suflat flăcări; băiatul poreclise biata ființă scuipătoare foc Chamudi[1], în ciuda tuturor dovezilor contrarii, căci nu avea nimic drăgălaș.

---

[1] „Drăguțul" în lb. ebraică în orig. (n. red.).

Tribul lor trăia în uriașul cimitir de vechituri, printre secole de straturi îngropate de istorie, într-un sit arheologic unde se putea găsi absolut orice, rămășițele tuturor epocilor.

Băiatul avea niște obiceiuri... tulburătoare.

Putea prezice condițiile meteo locale. Nu atât să le prezică – gândea uneori Ibrahim neliniștit – , cât să le provoace.

Uneori, când dormea, visele i se materializau deasupra capului: cowboy și indieni care se fugăreau într-o bulă cenușie și încețoșată de oniromaterie formată din condensul din aer, care se evapora odată ce somnul REM lăsa locul stărilor mai profunde de NREM.

Avea o afinitate cu mașinăriile. Asemenea tuturor copiilor, i se instalase un nod la naștere. Nu era Contopit cu niciun Alter, nu era legat și totuși, uneori, Ibrahim și Alterul său aveau senzația limpede că băiatul îi putea auzi vorbind.

Știi despre ce e vorba, fără îndoială, spuse Alterul.

Ibrahim încuviință.

Stăteau în curte. Soarele dogorea, dincolo de casele de piatră din Ajami marea se întindea netedă ca o oglindă, iar surferi solari coborau și se ridicau, purtați de curenții termali de deasupra ei.

Mai sunt și alții, spuse Alterul. *Copii născuți în laboratoarele Stației Centrale.*

– Știu.

– Ar trebui să vorbim cu Oracolul...

Ibrahim o cunoștea din vremurile de demult. Îi cunoștea chiar și numele adevărat. Nimeni nu se năștea oracol, iar ei doi erau atât rude de sânge, cât și Alteri de-un neam.

– Nu, spuse el.

Ibrahim...

– Nu.

E greșit ceea ce facem.

– Copiii își vor găsi calea. La timpul lor.

– Baba! strigă băiatul alergând la Ibrahim. Pot să vin cu tine în cotigă azi?

– Azi nu, spuse Ibrahim. Poate mâine.

Pe chipul băiatului se citi dezamăgirea.

– Mereu zici că mâine, îi reproşă el.

E în siguranţă aici, spuse Alterul în tăcere. *Aici este ocrotit.*

– Dar are nevoie să stea cu copii de vârsta lui.

– Ce-ai zis, Baba?

– Nimic, Ismail, spuse Ibrahim. Nimic.

Însă nimicul era totuşi ceva.

Dragonul Chamudi muri câteva luni mai târziu. Îi făcură cea mai somptuoasă înmormântare ţinută vreodată în Palatul Lucrurilor Lepădate. Dragonul avu o gardă de onoare compusă din marionete de luptă şi robotniki peticiţi, iar oamenii din cartier îşi făcură apariţia în straie solemne, în ciuda arşiţei. Telalii săpară o groapă, dislocând comorile îngropate acolo: o bicicletă ruginită, o cutie din lemn închis la culoare cu piese de şah sculptate de mână şi un craniu metalic. Noah, cerşetorul orb, prietenul lui Ibrahim, stătu lângă el în timp ce micul sicriu fu coborât în groapă. O preoteasă, marţiană Renăscută, adeptă a Căii, oficie slujba; pe pielea ei roşie sclipeau în soare broboane de sudoare, cele patru braţe i se mişcau în gesturi complexe, în timp ce rostea cuvinte de doliu şi alinare, referindu-se la Împăratul Timpului şi acceptarea acestui dar. Ismail stătea deoparte, cu ochii uscaţi acum de lacrimi.

Noah, cerşetorul orb, în ale cărui găvane erau montate pietre preţioase, urmări ceremonia derulată prin multiple transmisii nodale. Pym, celebrul memcordist, se afla şi el acolo, iar înmormântarea se împletea ca o altă şuviţă în Naraţiunea vieţii sale. Era transmisă abonaţilor lui, al căror număr se ridica la ordinul milioanelor pe tot cuprinsul sistemului solar. Una peste alta, fu un moment emoţionant şi demn.

– Cine-i băiatul de lângă Ismail? întrebă Noah.

– Care băiat? spuse Ibrahim după ce se uită într-acolo.

– Cel mic şi tăcut, spuse Noah.

Ibrahim se încruntă. Alterul îi şopti ceva în minte. Ibrahim îşi schimbă perspectiva, ochii puteau fi înşelători. Privi scena asemenea lui Noah, prin prisma Conversaţiei.

Acum vedea băiatul, însă fragmentat. În unele feeduri lipsea cu desăvârșire, în altele apărea doar ca o umbră. Numai perspectiva polimorfă a lui Noah îi oferi până la urmă imaginea întreagă. Ismail și băiatul nu vorbeau, totuși avea impresia că ei comunicau cu repeziciune.

Băiatul avea ochi de un albastru-intens. Ochi de nuanța mărcii Armani. Ibrahim se întrebă dacă îl mai văzuse până atunci. Unul dintre copiii Stației Centrale. Băiatul ridică privirea, părând să simtă cumva, prin absurd, atenția ațintită asupra lui. Colțurile gurii îi schițară un zâmbet imperceptibil.

Dragonul miniatural fu acoperit cu țărână. Preoteasa Renăscută psalmodie ultimele cuvinte de rămas-bun. Se auzi un oftat general. Robotnikii salutară letargici. Era o zi toridă.

– Cine-i prietenul tău? întrebă mai târziu Ibrahim, când beau limonadă rece la umbra grămezilor de mașini.

Cei doi băieți zâmbiră cu un aer șugubăț, iar băiatul celălalt spuse:

– Nem blong mi Kranki.

Numele meu e Kranki.

Era dificil să-l vadă pe băiat. Oscila între mai multe feeduri vizuale, ca o fantasmă printre rețelele ce se suprapuneau în toate direcțiile.

– Salut, Kranki! spuse Ibrahim.

– Mă cheamă mama, spuse băiatul dintr-odată, cu o voce care venea de pretutindeni și de nicăieri. Trebuie să plec.

Dispăru, iar Ibrahim rămase neliniștit.

– Impulsul mesianic este cel mai puternic atunci când este concentrat, filozofă Noah.

Înmormântarea se sfârșise, iar Ismail își luase tălpășița. Ibrahim știa că băiatul se dusese la plajă cu alți copii. Corporal, de data asta.

– Ținutul acesta al nostru a fost dintotdeauna un punct magnetic pentru căutătorii credinței.

Între ei doi rămăseseră multe lucruri nerostite. Exprimându-se atent, Ibrahim spuse:

– Voiam ca băiatul să aibă o viață normală.

Noah ridică din umeri și pietrele prețioase care îi serveau drept ochi sclipiră în lumina palidă.

– Ce înseamnă normal? spuse el. Noi doi suntem niște relicve dintr-un trecut îndepărtat. Niște fosile de scoici îngropate în nisipurile timpului.

Ibrahim fu silit să râdă.

– Vorbești ca un Renăscut, spuse el.

Noah zâmbi larg, apoi dădu din umeri.

– Renăscuții cred într-un trecut care n-a existat, spuse el. Ei sapă după fosile virtuale.

Lui Ibrahim i se șterse zâmbetul.

– În comparație cu... întrebă el provocator.

– În comparație cu copiii, care reprezintă un viitor, spuse Noah. Poate nu *viitorul*, însă *un* viitor. Prezentul se fragmentează. Amândoi simțim asta. Viitorurile se ramifică precum crengile unui copac.

– Câți or fi? întrebă Ibrahim tulburat.

Noah ridică din umeri.

– Copii?

Ibrahim încuviință din cap.

– Întreabă-l pe cel de la clinicile de nașteri, spuse Noah și se ridică înțepenit. Ar trebui să plec. Mă așteaptă Ophelia.

Ibrahim rămase singur în cimitirul de vechituri. Simțea că orașul se pregătea de o cruciadă. Încă și-l mai amintea pe mesia, un descendent autentic al Regelui David, autentificat genetic, intrând în Ierusalim pe un măgar alb, cu toate semnele prevestitoare prezente. Nu era *Sfârșitul* Lumii, ci *un* Sfârșit al Lumii. Apoi cineva îl asasinase cu o pușcă de lunetist.

Mai scăpaseră de un mesia.

Partea aceasta de lume avusese întotdeauna nevoie de un mesia. Ca și altele. Circulaseră zvonuri... proiectul Iisus al Singularității din Laos. Călugării Negri. Pe Marte, se zicea, în

New Israel, se pregătea o virtualitate vastă în care Holocaustul nu existase niciodată. Șase milioane de fantome care se multiplicau. Se spunea că asteroidul Sion urma să părăsească cu totul sistemul solar, pe urmele visului teleportat al unui zeu extraterestru. Ibrahim era bătrân. Trăia de pe vremea când existaseră încă portocali. Vapoare cu aburi andocau odinioară în Jaffa, cămilele cărau portocalele *shamouti* în port, iar bărcile mici le transportau pe navele care așteptau. Fusese mereu un punct central într-o rețea globală. Portocalele ajungeau până în Anglia, în porturile Manchester, Southampton și Plymouth, iar cei de acolo încă își aminteau de portocalele Jaffa.

Dar Stația Centrală era nouă, gândi el. Era un nou punct central într-o rețea nouă. Undeva în interiorul microcosmului acela de alienare se năștea religii noi, eclozau mai mulți mesia. El dorea normalitate pentru băiat, însă normalitatea nu fusese niciodată o stare absolută, ci o iluzie stabilită prin consens, iar băiatul cu ochi marcă înregistrată putea vedea limpede dincolo de majoritatea iluziilor.

Copiii fuseseră născuți. Cineva le plănuise emergența. Într-o zi băiatul avea să se schimbe, însă Ibrahim nu știa deocamdată ce anume avea să devină.

În noaptea aceea, după înmormântare, pe când Ibrahim ședea în Palatul Lucrurilor Lepădate, Ismail se întoarse de la plajă. Trupul lui mic și firav lucea încă de la apa sărată, îi sclipeau ochii și râdea. Ibrahim, care nu avusese niciodată copii, îl strânse în brațe.

– Baba! exclamă băiatul. Ia uite ce-am găsit!

Iubirea însemna angoasă și mândrie, întrepătrunse. Ibrahim îl privi pe băiat în timp ce acesta se întoarse cu un cățeluș mic și negru, cu bot alb, care îi lingea dosul mâinii.

– O să-i zic Suleiman, anunță el.

Ibrahim râse.

– Va trebui să-l hrănești, îl avertiză el.

– Știu, spuse băiatul. O să am grijă de el, ai să vezi.

Ismail alergă de-a curmezișul cimitirului de fiare vechi și câinele îl urmă fugind, cu limba fluturând. Ibrahim îi privi îndepărtându-se și fu cuprins de griji.

În noaptea aceea avu un vis. Se făcea că cei doi băieți ședeau lângă un foc aprins într-un butoi din apropiere. Deși știa că Ismail dormea, iar prietenul lui, Kranki, se afla departe în Stația Centrală, Ibrahim avu totuși senzația că visul era întru câtva real, în mod bizar. Cei doi băieți vorbeau; buzele li se mișcau, însă nu se auzea niciun sunet, iar Ibrahim nu pricepea ce spun. Se trezi brusc, inima îi bătea cu putere, iar Alterul său era treaz în minte.

Ea sosește, spuse Alterul. *Ea sosește.*

Simți confuzia Alterului. Cuvintele îi veniseră probabil din vis.

Dar cine urma să sosească, din ce motiv și în ce scop nu știau.

5

STRIGOI

Într-o zi de primăvară, un strigoi sosi în Staţia Centrală.

Un *shambleau.* Părul ei era aranjat într-o coafură la modă pe vremea aceea în Tong Yun: codiţe lungi împletite cu fire metalice subţiri şi flexibile, care corespundeau unei încărcături invizibile şi i se mişcau leneşe prin aer, în jurul capului, ca nişte şerpi de apă.

Avea ochi violeţi crescuţi în cuve, păr castaniu-roşcat, presărat cu firicele aurii ce străluceau în soare.

Numele ei era Carmel.

Un petic de piele nouă pe partea interioară, moale, a antebraţului stâng putea să fi fost cândva un tatuaj. Un tatuaj care ar fi însemnat dovada că fusese capturată şi însemnată în mod corespunzător. Coborî din suborbitalul de transport general pe acoperişul Staţiei Centrale, debarcând odată cu ceilalţi pasageri. Apoi se opri şi inspiră aerul unic al Pământului.

Tu, care nu ai călcat niciodată până acum în Casa Omului, aminteşte-ţi cuvintele poetului Bashō, care a scris:

Sip blong spes
Planet Es hemia!

Ea blong hem i no semak
Ol narafala ples

În traducere aproximativă: „Navă a spațiului/ Pământul este!/ Aerul său neasemuit/ față de orice alt loc".

Cu toate că termenul *Casa Omului* căzuse în dizgrație, iar o denumire mai potrivită ar fi fost Centrul Uman Prim sau, așa cum îi spuneau uneori Alterii, Miezul.

Și cu toate acestea...

Shambleau-ul numit Carmel sosi în Stația Centrală primăvara, când aerul miroase cu adevărat îmbătător. Este mireasma mării împletită cu izul de sudoare și căldură care emană din atâtea trupuri fierbinți, este aroma condimentelor omenirii și mireasma răcoroasă a nenumăratelor sale mașinării; este parfumul rășinilor sau sevelor care se scurg uneori dintr-o tăietură în cartierele veșnic reînnoite de adaptoplante, este mirosul de asfalt străvechi care se încinge la soare, este aroma de portocali dispăruți și de lemongrass proaspăt tăiat: este mirosul din Centrul Uman Prim, cea mai bogată și mai concentrată dintre toate miresmele, care nu se compară cu nimic din lumile exterioare.

Astfel că fata, Carmel, rămase multă vreme pironită pe acoperișul Stației Centrale, cu ochii închiși, încercând să absoarbă noua realitate: gravitația bizară și nefamiliară, presiunea continuă a soarelui, apăsarea schimbătoare a vântului, totul era surprinzător, imprevizibil, un sistem atmosferic planetar care nu era nici măcar *digital*.

O clipă mai târziu o lovi pulsația și torentul Conversației. Pe drumul spre Pământ – în acele luni în care timpul se târâse foarte încet, de la Tong Yun de pe Marte, până la Portalul de pe orbita Pământului – fusese suficient de inspirată ca să filtreze Conversația până la minimul necesar, ajungând aproape să se înfometeze. Călătorise la bordul lui *Gel Blong Mota*, un cargou antic care traversa sistemul solar. Nu-și dorise altceva decât liniște.

Însă acum Conversația explodă în jurul ei, copleșind-o de-a dreptul. Aici, pe Pământ, era chiar mai concentrată. Și diferită. Protocoale arhaice bizare, amestecate cu intensitatea limbajului

toktok blong narawan. Partea de Conversație care provenea din Sistemul Exterior – din Desprindere, din Norul Oort, de pe Titan și din Republicile Galileene – era aici slabă, diluată. Prin Centură scânteiau zeci de șuvoaie detașate. Marte era un murmur liniștit. Portul Selenar era un țipăt în noapte. Însă Pământul...!

Nu-și imaginase niciodată Conversația așa cum o simțea în clipa aceea: atât de *apropiată*, și totuși atât de *îndepărtată*, atât de *comprimată*. Miliarde de oameni, nenumărate miliarde de entități digitale și mașinării, vorbind, trăncănind, împărtășind – cu toții în același timp. Imagini, texte, voci, înregistrări, feeduri memcordiste imersive, reverberații ale lumilor-joc – toate se năpustiră asupra ei simultan și o cuprinse amețeala.

– Te simți bine, scumpo? întrebă o voce binevoitoare.

Era o chinezoaică-marțiană cu ochi vioi, verde-luminoși (naturali? scanarea rapidă nu descoperi nicio semnătură brevetată).

– Gravitația îți dă de furcă? E destul de greu să te acomodezi la început.

Îi întinse brațul ca să se sprijine. Carmel acceptă recunoscătoare, deși îi era teamă. Blocă semnalele femeii pe cât posibil de mult. Apropierea atât de mare de un nod uman era o tentație căreia îi era frică să-i dea curs. Foamea și slăbiciunea nu-i ușurau deloc situația. Trebuia să se hrănească. Și cât de curând.

Iar Pământul era ca un bufet suedez din Tong Yun City, deschis non-stop, unde poți să mănânci cât vrei.

– Mulțumesc, spuse ea.

Femeia îi zâmbi și porniră împreună pe culoarul semnalat spre Debarcare. Carmel se încordă, însă doar puțin, în timp ce sistemele portalului o scanară. Rețelele ei interne simulau o cu totul altă natură a entității ei.

Un ping pe nodul ei intern: Aprobat. Expiră încet. Carmel și femeia coborâră cu elevatorul la nivelurile inferioare.

– Asta-i a treia oară când vin pe Pământ, spuse femeia.

Vorbea cu ușurință, arătându-se plină de încredere față de Carmel, ca și cum ar fi fost ceva obișnuit pentru ea, parte din

cotidian. Chinezoaică Roșie, dar nu din Tong Yun; ci dintr-una din nenumăratele comunități ce răsăriseră precum ciupercile de-a lungul secolelor în Valles Marineris, în umbra lui Olympus Mons.

– Asta-i a treia oară când vin pe Pământ, nu-i așa că-i minunat? Sigur, e o călătorie scumpă, dar strămoșii mei se află aici, în Stația Centrală, spuse ea zâmbind încântată. Da, nu-i așa că-i ciudat? Au venit din China și din Filipine ca să muncească pentru evreii din Tel Aviv din vremea aceea, și aici au rămas. Aici. În vechiul cartier. Încă am rude în oraș. Numele meu este Magdalena Wu, dar mă trag din neamul Chong din Stația Centrală. Într-adevăr, e ciudat... Am crescut pe Marte. Avem ferme de roșii, pepeni verzi, marijuana medicală, *waetbun kabij*... serele noastre se întind pe kilometri întregi în subteran, este o plăcere poate surprinzătoare să te ocupi de toate verziturile astea. Se zice că Marte e roșu, dar când mă gândesc la el, la căminul meu, mi-l imaginez întotdeauna verde. Ți se pare ciudat?

Carmel, poate copleșită, poate în largul ei cu femeia aceea volubilă, mai vârstnică, nu răspunse nimic. Magdalena dădu din cap.

– Există foarte multă cerere pentru *waetbun*, spuse ea.

Waetbun kabij – termenul în pidgin-asteroidiană pentru varza comună.

– Familia mea a emigrat în Secolul Dragonului...

Carmel știa că asta însemna secolul în care Dragonul își înființase bizara lui/lor/ei colonie pe Hydra. Din reflex, imagini fugare năvăliră peste ea: imagini publice din Lumea Dragonului, furnicare construite de termite, miile de marionete consumabile care forfoteau acolo, în scopuri numai de ele știute, fiecare reprezentând câte un nod care conecta întregul în ceva mai important decât suma părților sale, Alterul cunoscut ca Dragonul, o entitate digitală cu o fascinație neobișnuită pentru *corporalitate*, pentru Universul Prim.

– Nu ne-am îmbogățit din comerțul cu varză, însă am dus un trai îndestulat. E o plantă foarte folositoare! O sursă extraordinară de vitamina C și indol-3-carbinol. E folosită aproape în orice bucătărie. Un vecin și-a deschis o fabrică de kimchi, după care s-a

însurat cu o rudă a mea, spuse ea ridicând din umeri. Ne descurcăm binișor. Suficient cât să-mi ajungă să vin aici de două ori până acum. Ca să văd de unde a început totul. Din Stația Centrală am ajuns până la stele. Nu-i așa că-i nemaipomenit? E ciudat, când ești afară la ei parcă nici nu-i real, nu ți se pare? Aaa, așa-i, tu n-ai fost încă afară. La ei, afară pare mai strâmt decât înăuntrul serelor noastre. Kilometri întregi... ador să-i străbat.

Ajunseseră la un nivel oarecare din uriașul port spațial. Ușile se deschiseră. Ieșiră amândouă.

– Nivelul Trei, spuse femeia. Parcă-i o versiune în miniatură a Complexului de la Nivelul Trei din Tong Yun City, nu-i așa? Ce nostim!

Carmel își amintea de Nivelul Trei. Bazarul Polireligios. Nodurile lumilor-joc. Arenele cu droizi. Și ea... umblase pe acolo o vreme. Atâtea biserici și atâția dreptcredincioși care considerau că era de datoria lor să vâneze Strigoi.

O dată aproape o prinseseră. Se strânsese o mulțime. Ea fusese amețită de la feed. *Shambleau!* urla gloata. O arătau cu degetul. O batjocoreau. Erau uluiți și dezgustați. Apoi începuseră să azvârle cu pietre. Și mai rău. Atacuri de tip Blocarea Serviciului, rudimentare, dar eficiente. Îi blocaseră accesul la Conversație. Îi tăiaseră conexiunea la feed.

– Mergi în Tel Aviv? o întrebă Magdalena. Observând expresia confuză a lui Carmel, continuă: Jaffa? Nu? Și mai departe?

– Aici, spuse Carmel.

Se simțea ciudat să vorbească. Nu rostise niciun cuvânt în tot timpul petrecut în navă.

– Doar... aici, repetă ea.

– Afară?

Carmel ridică din umeri. Nu știa.

Ca și cum i s-ar fi făcut milă de ea, Magdalena încuviință din cap și îi apucă ușor mâna.

– E un mic altar aici, spuse ea. Este închinat lui Ogko, dar... am putea să mergem împreună acolo, dacă vrei. Unde trebuie să ajungi? Știi?

– Eu...

Intenția care o purtase prin spațiu către locul acesta străin, neîamiliar, îi scăpă pentru o clipă.

– Nu vorbești prea mult, nu-i așa? spuse Magdalena.

Carmel zâmbi; nu se așteptase să facă asta. Magdalena îi răspunse și ea cu un zâmbet.

– Hai să-i facem o vizită lui Ogko! propuse ea. Apoi o să vedem ce putem face cu tine.

Ținându-se de braț, traversară complexul imens, îndreptându-se spre Arcada Polireligioasă.

La ora actuală există mai peste tot câte un altar închinat lui Ogko. Cu toate că Ogko nu era de acord cu altarele. Era cea mai arțăgoasă zeitate, un mesia îndărătnic. Pentru adepții Teoriei Extraterestre a Ființelor Spirituale, care a avut un scurt moment de popularitate în perioada Afacerii Shangri-La, Ogko ar fi considerat o entitate extraterestră, alături de Iisus, Mahomed, Uri Geller și L. Ron Hubbard. Era rezolvarea celebrului paradox al lui Fermi. Motivul pentru care nu vedem extratereștri *acolo în spațiu*, postulau susținătorii TeaFS, este faptul că ei se află *aici*. Ei umblă și predică printre noi.

În *Cartea lui Ogko*, un om spune povestea unei întâlniri cu o ființă extraterestră, o creatură de energie numită Ogko. „L-am inventat", a scris el. „I-am împrumutat forma și înfățișarea de la apă și frunze, de la pământul reavăn din Mekong și de la desenele trasate de zborul dronelor de luptă sălbatice din Triunghiul de Aur. Nu este real. Și nici eu nu sunt."

Ogko, a recunoscut el amuzat, era un mincinos. Cu toate acestea, filozofia-lipsei-de-filozofie, perspectiva lui neobișnuită asupra unei umanități insignifiante – „O ploaie de scântei strălucitoare pe fundalul unei bezne imense", după cum a spus o dată, în unul dintre momentele sale de exprimare elevată – i-a cucerit cumva pe toți.

A dăinuit. Mesajul său – „Nu contăm... decât pentru noi înșine" – a avut o rezonanță surprinzătoare. Și așa au început să

răsară întruna mici altare închinate entității sale fictive, jucăușe, în cazul în care ea ar fi existat realmente, în locurile cele mai neașteptate, la colțuri de stradă și în mijlocul plantațiilor, în navele Exodului și în vizuinile subterane de pe Marte, în navele miniere singuratice ale asteroizilor și în lumile-joc și virtualitățile Conversației.

În Stația Centrală, pitit între un Templu elronit și o biserică catolică, se afla într-adevăr și un altar mic. Acolo fuseseră lăsate ghivece cu plante, într-o bogăție de culori și miresme, flori și tulpini, iar pe un postament mic ardeau bețișoare de tămâie, alături de lumânări mai mult sau mai puțin consumate, unele arzând, altele stinse. Magdalena aprinse o lumânare mică, apoi își chemă bagajul de mână. În depărtare apăru o valiză, gonind pe rotițe spre altar. Când sosi la destinație, Magdalena o bătu cu palma ușor, cu un gest absent, după care scoase din ea un pachețel. Îl așeză lângă un ghiveci de mușcate și o plantă carnivoră, care părea lihnită. În ghiveciul adus de Magdalena creștea, cum altfel, o varză mică și albă ca osul.

Carmel privea planta carnivoră cu fascinație și oroare totodată. Era ca și cum s-ar fi uitat într-o oglindă. Creatura era înfometată după feed. Și, gândindu-se la feed, ceea ce era inevitabil, prezența acestei marțiene, Magdalena, devenea tot mai problematică: sistemul jalnic de apărare al nodului ei nu reprezenta absolut nicio provocare pentru Carmel, primea întruna secvențe de imagini, pachete de date, paraziți accidentali proveniți de la femeia aceasta, asemenea mirosului de pâine proaspătă, care făceau să-i lase gura apă. Ar fi fost atât de ușor să...

Pe negândite, făcu un pas înapoi. Magdalena se întoarse spre ea:

– Te simți bine?

– Ar trebui să plec, spuse Carmel.

Panica urca în ea ca niște bule minuscule. Tot zgomotul, toate sunetele Conversației pe care le blocase până atunci sparseră zăgazul și năvăliră în interiorul ei.

– Trebuie să...

Nu-și termină gândul.

– Așteaptă! spuse femeia mai în vârstă.

Însă Carmel se întorsese deja pe călcâie și o luă la goană, tăind holul imens al Nivelului Trei, căutând o ieșire, o scăpare.

Noaptea în Poliport, pe Titan. Dincolo de dom, violeții se luptau cu roșiii, în timp ce furtuna se dezlănțuia. În interiorul Portului Polifem, aerul era fierbinte și umed. Ea merse pe străzile strâmte și întortocheate, evitând intrările în subteran, în timp ce urmărea umbrele.

Feedul pe Titan era mai dispersat. Rețelele locale erau ticsite, iar semnalele erau difuzate și captate prin șirurile de nuclee care pluteau în spațiul solar, însă aici erau mai slabe. Și în orice caz ea avea nevoie de ceva mai direct. De ceva mult mai *intim*.

Poliportul era construit din piatră colțuroasă și flora străină abunda, vrejuri groase ce se cățărau pe edificiile cu unul sau cu două niveluri. Ajunsese aici ca o fugară, călătorind clandestin într-o navă de marfă care trecea prin Centură, pe drum spre Sistemul Exterior. Atunci i se întâmplase totul.

Nimeni nu se naște *shambleau*.

Mântuitorul Costeliv era o navă veche și mizerabilă, lungă de un kilometru și jumătate, din rocă și metal, făcând transporturi transsolare, tăiată din rocă spațială în docurile marțiene cu secole în urmă, cu carcasa acoperită de cicatrice de la nenumăratele impacturi și coridoarele umede; luminile se defectau adesea, aerul reciclat nu mirosea niciodată proaspăt, grădinile hidroponice erau îngrijite când și când.

În pântecele navei creștea o junglă. Servitori vechi încercau fără succes să-i controleze cotropirea. Nava colcăia de șobolani – o rasă de pe Pământ care se răspândise între timp pretutindeni –, de furnici roșii și alte organisme minuscule a căror mușcătură ardea ca focul și nu putea fi ostoită.

Marfa provenea de peste tot. În spațiu, marfa era o religie de sine stătătoare. Venea de pe Pământ, trimisă pe orbită, către masivul habitat numit Portalul. Venea din Portul Selenar, venea de pe Centură, de pe Ceres și Vesta unde se concentra toată bogăția

Centurii. Venea din Tong Yun City și de pe tot cuprinsul planetei Marte: marfă din sistemul interior transportată către lumile exterioare.

Totul mersese bine până la acea lungă călătorie de traversare a spațiului. După Centură, cu opriri doar în câteva inele și habitate banale, făcuseră lunga călătorie până la sateliții lui Jupiter, iar de acolo și mai lunga traversare către a doua planetă gigantică gazoasă, Saturn. Când ajunseseră la Ganymede, Carmel fusese prea speriată ca să coboare: Republicile Galileene aveau controale vamale stricte, iar ea era deja contaminată.

În cele din urmă i-au dat vânt din navă pe Titan.

În *Mântuitorul Costeliv* călătorise clandestin. Spațiu era cât cuprinde, iar tipul din echipaj care o luase în navă era destul de cumsecade, era un marțian Renăscut, avea patru brațe, ca toți Adepții Căii, și nu-i ceruse să se convertească la credința lui. Îl chema Moise. Ea se obișnuise cu mirosul lui de ulei, pământ și sudoare, cu vocea lui caldă, cu gesturile lui blânde. Nu-i cerea prea multe favoruri sexuale. Cel mai adesea Carmel cutreiera nava, explora labirintul de coridoare, se aventura în jungla hidroponică. După copilăria petrecută în Centură, nava i se părea imensă: o întreagă lume autonomă.

Atacul veni din senin, pe când străbătuseră deja o bună bucată din drum. Carmel avea desigur un nod. Zumzetul de fundal al Conversației o avea pe ea în centrul atenției, oriunde s-ar fi dus. Ca majoritatea tinerilor de vârsta ei, experimentase cu memcordatul, însă realizase că, pe lângă faptul că ținea la intimitatea ei, prea puțini erau interesați să-i urmărească în permanență cursul vieții. Ca majoritatea tinerilor de vârsta ei, își făcuse intrarea în una dintre lumile-joc la un moment dat, și pentru o vreme lucrase ca agent cultural de divertisment la o bază lunară din universul Ghildelor din Ashkelon, convertindu-și moneda câștigată în lumea-joc în bani din Universul Prim. În universul GdA existau o mulțime de specii extraterestre, iar rolul unui agent cultural de divertisment era uneori solicitant, deși educativ.

În rest, nodul lui Carmel și rețeaua aferentă de filamente care ieșea din el erau umplute cu datele obișnuite, care nu însumau probabil mai mult de câțiva exabyți.

Toate astea aveau să se schimbe.

Carmel mergea printr-un coridor de serviciu. Părea nefolosit. Atmosfera era mai rece aici, praful plutea prin aer. Era întuneric și lumina din față clipea cu întreruperi, ca și cum ar fi comunicat un mesaj secret.

Femeia se repezi la ea din spatele unei uși invizibile. Peretele se deschise ca o pânză de păianjen despicată, metalul neted fusese îndepărtat ca o perdea de mărgele. Carmel nu putea desluși limpede imaginea femeii. Era scundă și firavă. Mai mică decât ea. Nu părea să reprezinte o amenințare.

– *Shambleau*, spuse femeia, iar în vocea ei se citea ceva înspăimântat și, totodată, înspăimântător.

Cuvântul goni prin mintea lui Carmel, prin nodul ei. Se multiplică asemenea unui virus. Se segmentă în fragmente care se transformară și se împerecheară unele cu altele, se multiplicară, crescură, se divizară, se răspândiră, târându-se prin nodul, cablurile, mintea ei. Carmel încremenise. Nu se putea mișca. Femeia se apropie de ea. O apucă strâns. Gura ei era lipită de gâtul lui Carmel. O mușcă. Mușcătura nu duru. I se făcu frig, apoi cald. Carmel se clătină pe picioare. Femeia o susținu cu blândețe în timp ce Carmel se prăvăli pe podea. Femeia îngenunche lângă ea, cu gura încă lipită de gâtul ei.

O senzație covârșitoare, formidabilă. Ca și cum femeia ar fi pălit-o cu o manevră Louis Wu, un curent electric de intensitate scăzută care stimula centrii plăcerii din creier, eliberând cantități ridicate de dopamină. Carmel leșină, în timp ce mintea îi era devorată, toate datele ei, cele mai intime și mai mărunte amintiri, toate îi erau absorbite, mistuite:

În nava minieră, cu tatăl ei, care o lasă pentru o clipă să atingă comenzile...

Vizita la Grădina Botanică de pe Ceres, florile uluitoare, atât de multe...

Un episod din *Lanțuri de asamblare* în care Johnny Novum o sărută pe Tempest Teapot-Jones, în timp ce Contele Victor, neobservat de niciunul, îi urmărește plin de ranchiună...

Prima experiență sexuală cu un băiat de vârsta ei, în „mare" – așa numesc ei bazinul cu apă sărată din mica lor lume, asteroidul Ng. Merurun – asprimea degetelor lui care îi ating pieptul, o căldură nefamiliară în interiorul ei...

Și în universul Ghildelor din Ashkelon, când și-a întâmpinat primul extraterestru, adoptând un avatar abstract pentru vizitator, ambasadorul unei ghilde puternice din nordul galactic, o creatură insectiformă; însă atingerea cleștilor săi sunt mângâierile unui băiat speriat, de vârsta ei, pe care îl îndrumă, simțindu-se puternică...

Încercarea de a învăța să cânte la chitară, eșecul...

Plutind în imponderabilitate în nava minieră, cântând încet, doar pentru ea, o melodie de Sivan Shoshanim, foarte populară în anul acela...

Gătind pentru toată familia în bucătărioara de lângă locuința lor, pe coridorul lung al casei-mari, un festin rar – au sacrificat un porc pentru a sărbători nașterea primului născut al surorii ei...

Strigoi.

Cuvântul se ridică asemenea unei bule la suprafața minții ei paralizate. Își pierdea amintirile, își pierdea propriul sine, înecată de bucurie, de *plăcerea* insuportabilă provocată de atingerea femeii, șuvoiul acela de electricitate din creier în timp ce nodul îi era asediat, iar datele ei erau absorbite de această... *chestie* cu un nume străvechi, înspăimântător, un nume pe care-l auzise o dată din gura surorii ei, înainte ca mama lor s-o reducă furioasă la tăcere...

Shambleau.

Cuvântul trezea în ea o repulsie subită, o oroare pe care nici măcar dopamina n-o putea contracara. Se luptă să scape din strânsoarea femeii și dintr-odată se trezi cu membrele libere. Nu-și mai amintea cine era, cine fusese. Însă femeia era neașteptat de puternică, o subjugă din nou, și Carmel simți atunci mirosul de frică,

de foame și de excitație emanat de creatura aceea cu formă umană, și încercă să strige, însă vocea îi era amuțită.

Colții strigoaicei se îndepărtară de gâtul ei. Apoi, ca și cum ar fi luat o decizie dificilă – ceea ce Carmel a înțeles mult mai târziu – , strigoaica a mușcat-o din nou.

De data aceea totul fu diferit. Carmel se prăvăli pe podeaua dură și rece a coridorului de serviciu. Torentul de date o inundă, curgând peste ea și *prin* ea, un curent senzorial care o lăsă amorțită, aproape fără aer virtual. Nu numai părți din ea, ci și fragmente din alți oameni, alte entități, toate amestecate, amintiri dezrădăcinate – pentru câteva clipe fugare, se simți ca o succesiune rapidă de oameni, era un vânzător selenar și un muncitor marțian, era un Renăscut în străvechiul Marte-care-n-a-fost-nicicând, cu patru brațe roșii ca arama, stând în mijlocul canalelor scânteietoare. Era o ființă umană cu un Alter care îi umbla prin trup, era robopreotul unui altar pentru Sfântul Cohen, era un vânător Hagiratech pe Desprindere, era o navă a Exodului care părăsea sistemul solar, era un om chiar din Casa Omului, înotând într-un ocean vast și străin...

Când își reveni era întuneric. Strigoaica dispăruse. Era singură. O durea capul. Când își atinse gura, o simți parcă jupuită, dureroasă. Când o deschise, își răni pielea. Îi crescuseră dinții, avea doi canini care i se lungeau. Se sperie.

Avea o nouă conștiință de sine. Apărea și dispărea, se obișnui cu ea în zilele care urmară. Se cunoștea din interior, șoaptele filamentelor se răspândeau ca un cancer din nodul ei, umplând-o, invadând-o. Nodul ei crescu, se răspândi, începu să-i ia locul. Se întorsese în cabină, unde Moise dormea. Se întinse lângă el. Adormi și ea, iar când se trezi, el nu mai era acolo. Își făcu un duș și se privi în oglindă, cu toate că nu mai avea nevoie de nicio oglindă. Își putea vedea reflexia în virtualitate, fiecare părticică din ea, și era plină de fantomele unor străini.

Era noapte în Poliport și îi era foame, iar cuvintele unei poezii îi alergau prin minte într-o buclă neîntreruptă.

Poetul Bashō, care întâlnise o dată un *shambleau* în lenta sa călătorie prin sistemul solar, pe când era, se pare, într-un avanpost izolat pe Marte, a scris:

Oli saksakem save blong yumi
Oli saksakem maen blong yumi
Oli haed long sado

Awo!

Olgeta kakai faea blong yumi
Olgeta kakai save blong yumi
Oli go wokabaot long sado

Awo!

Sambelu. Sambelu. Sambelu.
Oli kakai faea. Oli haed long sado.
Olgeta Sambelu.

Ceea ce se traduce aproximativ ca: „Ne sorb cunoștințele/ne sorb mințile/ se ascund printre umbre/ vai!/ ne devorează focul/ ne devorează cunoștințele/ se strecoară printre umbre/ vai!/ *Shambleau. Shambleau. Shambleau.*/ Devorează focul. Se ascund printre umbre./ Ei sunt *shambleau.*"

Îi era foame și era în Poliport. Se ascunsese luni bune în *Mântuitorul Costeliv*, Moise o evitase, echipajul o ocolise, însă nava era bântuită de mai multe prezențe, așa că n-o persecutaseră. Mai erau și alți *shambleau* în navă, în digitalitate existau fantasme, în măruntaiele navei se petreceau ritualuri sângeroase, acte de nakaimas înfiorătoare.

În cele din urmă, când ajunseră pe Titan, o izgoniră din navă, exorcizând toate prezențele întunecate, din care făcea și ea parte. Fură eliberați cu toții în Portul Polifem, atât de departe de casă. Soarele era un punct rece și îndepărtat pe cer.

Începu să vâneze. Năucă. O Carmel cu amintirile unor străini, cu cunoștințele unor străini în spatele ochilor. Îl văzu împleticindu-se pe stradă, amețit de băutură, cu nodul deschis, vulnerabil, difuzând la un nivel scăzut pentru oricine l-ar fi ascultat. Îl opri. Îi tremurau mâinile și i se înmuiaseră picioarele. El se întoarse și îi zâmbi.

– Ce tânără și frumoasă ești! spuse el drăgăstos. Ce faci tu aici, pe luna asta pustie?

Întinse mâna spre el. Îi atinse umărul, iar el încremeni, cu sistemul compromis. Se apropie de el și-și înfipse colții noi în gâtul lui, sorbind.

Mintea lui era bogată, incredibil de bogată! Era un artist, un hacker meteo, mintea îi era plină de furtuni învolburate, de ploaie, de vânt și putere. Numele lui era Stolly – „La fel ca votca" – și era din Poliport, născut și crescut pe Titan. Absorbi de la el metode de a controla vremea, amintiri de la o petrecere la care se dusese cândva, unde fusese de față și memcordistul Pym, fragmente de poezii, agalmatofilie, care era impulsul sexual cel mai puternic al lui Stolly – o atracție pentru păpuși, manechine și statui –, un talent modest pentru grădinărit, gustul pentru vinul roșu și tare făcut din strugurii subterani de pe Titan.

Se hrănea, absorbea prea mult, înțelese ea brusc. Îl secătuia. Se smulse de lângă el, punând o barieră între nodul ei și al lui, i se retraseră colții.

– Stai! spuse el, părând drogat. Am... îngăimă el clipind. Am nevoie de tine.

Urmă apoi o perioadă de interdependență. Se mută cu Stolly. Bărbatul se plia după ea, dependent.

– Shambleau, rostea el și glasul îi era un amestec de uimire și dorință.

Stăteau întinși în pat, cu cearșafurile albe pătate de sudoare, iar el îi mângâia părul, o adora și ea se hrănea din el, străduindu-se să-și controleze nevoia, să o măsoare, cu țârâita, să dăruiască în

aceeași măsură în care lua, astfel că Stolly continua să existe, dar se veștejea.

Era o crimă. O crimă înrăutățită de faptul că ea *nu* o putea controla. Filamentele i se întinseseră prin corp, ea fusese modificată. Poate că femeia care o modificase, cea din navă, o făcuse din răutate, dorind să transmită blestemul întunecat al strigoilor. Însă Carmel ajunse să înțeleagă că o explicație mult mai probabilă era că *shambleau*-ul fără nume o secătuise prea mult și singura cale de a o salva era transformarea. Acum și ea era o oglindă, care-i reflecta pe alții, însă nu proiecta ea însăși nicio reflexie. Se hrănea cu mințile altora, cu datele altora, mereu înfometată. Cine îi produsese pentru prima dată pe strigoi? Nu aflase niciodată. Vreo armă terestră străveche, eliberată în sălbăticie. Strigoii puteau fi valoroși, dacă erau ținuți în captivitate. Vânătorii de recompense îi căutau, iar uneori acțiuni militare îi foloseau cu cruzime. În mintea lui Carmel existau imagini de gloate care-i sfârtecau pe shambleau. Nu știa dacă era o amintire reală sau un amalgam de date întrezărite din Conversația pe care n-o cunoștea, însă oamenii o speriau.

Existau istorii despre *shambleau* care acționau ca muze pentru oamenii cu care se hrăneau. Le inspirau munca. În împărtășirea aceea intimă de date exista cu certitudine ceva straniu, poate unic. Iar Stolly părea fericit, adorator. El lucra la o nouă instalație, *Nemișcare în toiul unei furtuni*, totuși...

Se veștejea sub ochii ei.

Ea îl secătuia și nu se putea opri. Unica soluție ar fi fost să-l modifice, știa asta, și n-o dorea, ar fi fost o obscenitate să facă cópii ale ei. Era bătrână înainte să fi fost tânără. Evadarea ei de acasă nu adusese libertate, ci doar un soi nou de întemnițare.

Viața ei pe Titan luă sfârșit în ajunul inaugurării noii instalații a lui Stolly...

Carmel clipi. Era singură în complexul de la Nivelul Trei. Lumini strălucitoare, explozii și ovații dinspre arenele de bătălie ale droizilor. Mase de oameni, enorm de mulți, se deplasau de colo până colo, restaurante cu arome nefamiliare, în depărtare

Bazarul Polireligios, femeia marţiană, Magdalena Wu, pierdută din vedere...

Staţia Centrală.

O simţea ca pe o lume străină.

Nu cunoştea ce exista în afara ei. O planetă străină, iar ea era o exploratoare, şovăitoare înainte de a călca pe suprafaţa planetei, în aerul ei străin. N-avea să înfigă niciun drapel aici. Deja putea distinge în Conversaţia din jurul ei aluzii, indicii spre ceea ce căuta. În exterior era altă lume, străveche, care preceda orice trimisese vreodată omenirea în spaţiu. Vârsta ei în sine o îngrozea. Ea era o creatură de altă vârstă, din alt cer. Bâjbâi aproape orbeşte pe o hartă virtuală interpusă în faţa ochilor ei, cu complexul de la Nivelul Trei întins şi complet vizibil, până ce găsi modulele lumilor-joc.

Firide întunecate în lungul unui coridor îngust, fiecare adăpostind zeci de module de imersiune, din care doar jumătate erau ocupate. Oamenii munceau în lumile-joc, oamenii trăiau, visau şi făceau dragoste în ele.

Un îngrijitor, om, singur. Tânăr, slab, cu aspect nervos; n-o privea direct, deşi părul lui Carmel, care se mişca de la sine putere, îl speria în mod evident. Ea plăti pentru o noapte şi, epuizată, lunecă într-un modul.

Capacul se închise peste ea, sigilând-o în tăcere şi în beznă, şi dormi, conectată şi totuşi neconectată.

Poliport, în amurg...

Ceremonia dezvelirii avu loc lângă membrana domului, pe latura estică ce fusese desemnată, la capătul unui labirint de străduţe înguste.

Ulterior memoria ei a rămas înceţoşată...

Stolly, stând acolo, imaginea sa zâmbind şters, veştejit, transmis pe reţele, în portul Polifem şi celelalte câteva aşezări de pe Titan, şi mai departe, în spaţiul saturnian şi, gradat, peste nucleele spaţiale, peste tot, către toţi cei care aveau chef să se uite, cu datele gonind cu viteza luminii, atât de lent....

Stolly, stând acolo, ținând un discurs scurt – bla-bla-bla, „Muza mea" – cu majusculă – mâinile lui tremurând, le mișca prin aer, apelând ultimele subrutine și protocoale înglobate, aducându-și creația la viață...

Explozia îl decapită și împroșcă spectatorii cu sânge.

Zbierete, care se intensificară cu a doua explozie, și o breșă în peretele domului, prin care pătrunse atmosfera otrăvitoare, Titan însuși pătrundea în spațioport – panică, țipete, traficul în rețea crescu brusc de o mie de ori, când în tot Poliportul și spațiul imediat apropiat oamenii se conectară ca să privească...

Să privească ultima, și cea mai de seamă, capodoperă a lui Stolly.

Nemișcare în toiul unei furtuni poate fi încă văzută pe latura estică a Poliportului, deși trebuie obținută o aprobare specială. Biletele se pun în vânzare prin canalele obișnuite. Breșa n-a fost reparată niciodată, dar, cumva, Stolychnaia Birú, artistul, formulase un tip de furtună localizată în care presiunile interioară și exterioară se anulau reciproc.

Furtuna are o structură aproximativ globulară. Pare să se contracte și să se dilate periodic, iar în jurul locului a fost stabilit un coridor de securitate, alături de filtre de urgență gata să fie activate la primul semn de pericol.

Însă hackerul meteo știuse ce făcea.

Furtuna combină atât atmosfera internă, cât și atmosfera lui Titan în sine, contopindu-le într-o sferă de furtună complexă și mereu furioasă, în nuanțe de purpuriu și alb, în interiorul căreia...

Presiunea anulează presiune, dar filamente de gaze și praf se întrețes în interiorul nemișcării aceleia, formând ceva ce sugerează un `chip. Pe seama lui s-au făcut multe speculații, iar eforturile de a o interpreta au eșuat. Este umanoid, posibil feminin. Ochii îi sunt explozii în spectrul violet. Gura i se deschide și din ea se preling, treptat, panglici albe în locul caninilor și se pare că imaginea zâmbește – sau rânjește. Se rotește lent, se disipează, reapare. Luni la rând stă perfect nemișcată, ca înghețată. Apoi se dezintegrează și este renăscută, iar și iar, o nemișcare capturată în toiul unei furtuni.

Imaginea capului artistului explodând în momentul creării breşei a devenit de atunci o memă minoră în Conversaţie. Sângele şi materia cerebrală a artistului au devenit ele însele incorporate în instalaţie, ajutând la formarea unei părţi din chipul enigmatic.

Cât despre Carmel, ea s-a îndreptat spre câmpul de îmbarcare şi spre prima navă disponibilă, după care n-a mai fost văzută niciodată pe Titan.

Ea deschise modulul. Clipi sub strălucirea neaşteptat de puternică a luminii electrice. Se ridică în capul oaselor. O durea capul şi gura îi era plină de salivă. Maşina se ocupase de funcţiile corpului ei, de evacuarea dejecţiilor ei. Se simţea flămândă. O foame de strigoi. O foame de oameni. Ieşi cu grijă din modul. Rămase locului pe picioarele ce-i tremurau. Gravitaţia o apăsa. Îşi aminti unde se afla. Pe Pământ. În Staţia Centrală.

Se împletici afară din sala modulelor, găsi un local de hamburgeri şi devoră o porţie dublă, carne roşie, cartofi prăjiţi, amidon, sare şi grăsimi. Strigoii continuau să consume mâncare reală, foamea lor era altceva, o poftă nu de natură fizică.

Se gândi iarăşi la Marte şi la motivul pentru care venise ea aici, apoi, brusc, fu cuprinsă de o singurătate teribilă, ca suflarea unui vânt cosmic, rece şi pustiitor, între stele.

Portul spaţial, această Staţie Centrală, i se părea ca un uter sau o temniţă – oricum ca un loc din care trebuia să evadeze. Îşi şterse petele de muştar şi ketchup, mototoli şervetelul de hârtie, apoi se ridică şi merse, aproape că alergă, spre elevatoarele uriaşe, cu care coborî la nivelul străzii.

Uşile se deschiseră. Aer fierbinte pătrunse la interior, luptându-se cu aparatele de aer condiţionat. Carmel simţi cum pe buze i se condensează picături de apă şi le linse cu vârful limbii. Ieşi pe uşă şi ajunse, în cele din urmă, afară.

Soarele mediteraneean era torid, lumina cobora în perdele, ca nişte foi de sticlă, invada lumea, contura obiecte şi oameni în detalii perfecte, proiecta halouri, desfiinţa umbrele. Carmel clipi şi peste ochi i se formară, aidoma unor cataracte, excrescenţe de

material transparent, care filtrau radiațiile și-i protejau retinele de soare. Clipi din nou, apoi strănută. Reacția aceea o surprinse și pentru o clipă șovăi, nesigură, după care izbucni brusc într-un râs natural, rar pentru ea.

Oameni se holbară la ea, dar nu-i băgă în seamă. Traversă strada și părea ca și cum ar fi fost în altă lume, în cartierul acesta vechi de clădiri dărăpănate ce se întindeau sub cerul liber, cu portul spațial micșorându-se treptat înapoia ei, pierzându-se în insignifianță. Aici trăiau oameni, era ca pe Titan, sau ca pe Marte, sau pe asteroizi, atât doar că domul de deasupra capului ei era mai sus și acoperea toată planeta. În domuri exista ceva liniștitor, gândi ea. Și în bariere, în general. Spațioportul încălca regula aceea.

Pătrunse pe o stradă pietonală veche și plăcută. Neve Sha'anan, anunța indicatorul. Era umbrită de clădirile vechi ce se ridicau de ambele părți, cu magazine la parter și apartamente rezidențiale deasupra. Trecu pe lângă bătrâni care jucau table și *bao* afară, pufăind din narghilele cu arome dulci și bând cafele. Trecu pe lângă un aprozar, unde pepenii se revărsau de lângă portocale și narafika, fructele mici și dulci din Pacificul de Sud, cărora le mai spuneau „mere malaysiene" sau *Syzgium Ricchi.* Trecu pe lângă un magazin cu pantofi și-și îngădui să se oprească pentru o clipă, să se uite pe rafturi și să încerce o pereche care o atrăgea în mod aparte.

Nu știa unde avea să-l găsească, dar știa că era pe aproape. Nu știa ce avea să spună sau cum putea să explice de ce venise, atâta cale, când ea însăși abia dacă știa.

Îl cunoscuse în Tong Yun.

– Salut!

Glasul o făcu să tresară, deoarece sosise pe neașteptate și cu intensitate. Se întoarse, duse palma pavăză la ochi și o văzu pe marțiană, Magdalena, fluturând din brat din pragul unui local micuț deasupra căreia o firmă anunța simplu *Shebeen.*

Magdalena se apropie de ea; era o femeie cu forme plinuțe și moi, și radia căldură ca un focos sau un soare.

– Nu mi-ai spus niciodată cum te cheamă, rosti ea acuzator.

– Mă numesc Carmel.

Cealaltă se lumină la chip și zise:

– Ce nume frumos!

– Mulțumesc! spuse Carmel stângaci.

Nu se simțea în largul ei alături de oameni obișnuiți. Avea mereu senzația că ei puteau să vadă ce era ea, ce devenise. Se temea de fiecare dată să nu fie descoperită. Însă Magdalena o trăgea deja spre ea, ca și cum Carmel ar fi fost o piatră rătăcitoare prin spațiu, prinsă de forța gravitațională a unei planete. Aproape că nici nu-și dădu seama când ajunseră la ușa shebeenului și apoi intrară.

Înăuntru era răcoare și întuneric, o încăpere mică, puțin mobilată. Sticle prăfuite pe rafturile de pe pereți. Magdalena Wu trase un scaun pentru Carmel și se așeză în fața ei. Dinapoia barului apăru altă femeie, care zâmbi, ștergându-și palmele cu un prosop.

– Miriam, zise Magdalena, ea este Carmel.

– Încântată de cunoștință, rosti femeia.

– Și eu, spuse Carmel.

Fără să știe prea bine de ce, îi plăcea femeia aceasta micuță și îndesată.

– Ce vreți să beți? întrebă Miriam.

– Eu zic să luăm o limonadă, răspunse Magdalena. Este o zi fierbinte.

– Da, încuviință Miriam.

Reveni îndărătul barului și se întoarse cu o carafă din sticlă, aburită. Puse trei pahare pe masă și li se alătură.

– Ce te aduce pe Pământ, Carmel? întrebă ea. Îmi place coafura ta.

Codițele împletite ale lui Carmel se mișcau lent în aer deasupra capului ei, ca niște șerpi amețiți de căldură.

– Mulțumesc, zise ea. Sunt... speram să găsesc o cunoștință.

– Aici? întrebă Miriam. În Stația Centrală? Sau... Surâse. Majoritatea oamenilor se află doar în trecere prin locul ăsta. Și tu ești la fel?

– Nu. Adică, ba da. Sau... nu știu.

Carmel sorbi din limonadă, simțindu-se expusă. Cineva intră în clipa aceea în shebeen; o siluetă înaltă și silențioasă le ocoli,

puse o mână pe umărul lui Miriam, un gest de afecțiune, de apropiere, și Miriam strânse mâna bărbatului și spuse:

– Bună, Boris!

La auzul numelui, Carmel simți că-i tremură mâna și așeză paharul cu grijă exagerată pe masă. Nu ridică ochii.

– Bună, Magda! spuse Boris.

– Bună, vărule! zise marțiana cu căldură în glas. Vreau să-ți prezint o prietenă a mea, Ca...

– Carmel, zise Boris.

În vocea lui se simți surprinderea. Carmel ridică fruntea în cele din urmă. Părul i se mișcă, agitat, un halo întunecat ce-i înconjura chipul.

– Salut, Boris! spuse ea.

Era înalt și slab, iar augul marțian, care însemna o parte atât de însemnată din el, pulsa blând.

– Carmel, ce *faci* aici?

Ea văzu cum o priveau toți. Magdalena, Miriam și Boris, iar nodurile lor transmiteau un spectru de emoții, îngrijorare, suspiciune, neîncredere, teamă, uimire, Magdalena întrebă:

– Boris, tu o cunoști pe fata asta?

Iar Boris răspunse sec, cu vorbele ca niște tăișuri ce o sfârtecară pe Carmel.

– Nu-i o fată. Este un strigoi.

Ea îl întâlnise pe Boris Aharon Chong la două luni după ce revenise în Tong Yun.

Tong Yun City, Marte: străzile erau murdare și ticsite sub dom, însă orașul se afla în cea mai mare parte în subteran, nivel sub nivel, ducând finalmente la Marea Întunecată, Orașul Refugiului – *Solwota blong Dak* sau *Solwota blong Doti*. Carmel locuise într-un soi de hostel de la Nivelul Cinci, o zonă vastă și întunecoasă de peșteri și tuneluri, unde chiria era ieftină și întrebările puține. Suise însă la suprafață, pe Julius Nyerere Avenue, băuse un milkshake la umbră și privise tramvaiele ce treceau și

un robotnik, ruginit de vârstă, care cerșea după piese de schimb pe stradă – cei ca el erau omniprezenți pe Marte.

Marte nu era așa cum se așteptase ea. Se temea să părăsească orașul, dincolo de Tong Yun și ascensorul său spațial; planeta era un loc necunoscut și sălbatic, Sovietul Roșu și New Israel și rețelele de tuneluri chinezești și gospodăriile și kibuțurile izolate, locuri prea mici, unde un strigoi ar fi fost lesne de detectat. Ea rămăsese în oraș, ascunzându-se în mulțime, hrănindu-se pe fugă, riscant, deși jos, în nivelurile inferioare, oamenii dispăreau și ea nu era singurul prădător care vâna din umbră...

Atât doar, își spusese, că nu era foarte *pricepută*. Adesea își dorise ca *shambleau*-ul acela fără nume de la bordul *Mântuitorului Costeliv* să fi ales pe altcineva... pe oricine. Carmel nu dorise decât să plece de acasă. Dorise să vadă cum arăta restul lumii. În schimb se îmbolnăvise chiar înainte să fi părăsit nava. Iar boala aceea nu avea o vindecare, ci singurul fel prin care puteai scăpa de ea era moartea.

La o masă din apropiere, un bărbat sorbea lapte de cocos și Carmel își simțise ochii atrași spre el, tot mai mult. Era singur, înalt și palid și purta un aug, un parazit marțian crescut în laborator. Ea nu-și putuse feri privirea. Bărbatul se întorsese atunci, o văzuse privindu-l și zâmbise, un surâs mic și intim care o cucerise. Nu venise la masa ei. Nici Carmel nu se dusese la masa lui. Dar când el plătise și plecase, ea făcuse la fel și-l urmărise în ziua aceea pe străzile din Tong Yun, pe Nyerere și Ho Și Min și Mandela, apoi pe străduțele mai mici unde se amestecau, stingheri, lideri și conducători uitați dintr-o istorie colbuită. Bărbatul pe care-l urmărea locuia într-o clădire comunală, uzuală în Tong Yun, unde locuințele erau enorm de scumpe. Carmel îl privise intrând și-l urmase, deoarece sistemul de securitate al clădirii nu se putea compara cu rețeaua ei internă canceroasă. Îl urmase până la etajul trei și intrase după el în cameră, forțând încuietoarea.

El se întorsese. Ea își amintea totul perfect. Se întorsese, purtând pe chip expresia aceea de surprindere tăcută. Nu rostise nimic. O privise și în ochii lui exista compătimire, ceea ce, cumva,

era lucrul cel mai rău dintre toate. Pe atunci Carmel purta părul tuns scurt, nu avea codițe împletite. Bărbatul rostise încet:

– *Shambleau*...

Ea se apropiase. El nu bătuse în retragere. Mintea, nodul, simțurile ei se repeziseră spre bărbat. Foamea lăuntrică era atât de acută, încât își imagina filamente ieșindu-i prin piele ca niște viermi, zbătându-se în dorința lor nerăbdătoare de a se hrăni. El nu i se împotrivise. Carmel își înfipsese dinții în beregata lui, gata să se hrănească, și...

Ceva putred, totuși nu neplăcut, ceva întunecat, dar lipsit de formă. Nu putuse înțelege. Nu-i putea pătrunde în minte, era o temniță încuiată înconjurată de materie străină, niciun răspuns de tip dopamină, niciun val de date prețioase care s-o scalde, ci fusese de parcă ar fi mușcat dintr-un carton, nu dintr-un om.

El o împinsese în lături aproape cu blândețe. O prinsese de brațe. Carmel îl privise în ochi, derutată, tremurând de foame. Augul marțian pulsa pe gâtul lui.

– Am deja un parazit, spusese el, aproape – așa i se păruse – pe un ton de scuză.

– O cunoști? zise Miriam.

Boris îi evită privirea. Carmel se uită de la unul la celălalt, temătoare, furioasă. Miriam urmă:

– Nu mi-ai spus niciodată...

În voce se simțea durere.

– Am și eu un trecut, replică Boris, aproape furios, gândi Carmel. Toți avem.

– Însă trecutul tău te-a urmat aici, spuse Miriam și o privi apoi pe Carmel. Uită-te la biata fată. Tremură!

– *Shambleau*? Magdalena Wu o privi pe Carmel, apoi pe Boris, vărul ei. Cum ai putut...? După care, văzând-o pe Miriam că se apropie de Carmel, zise iute: Nu! Nu te apropia de-ea, ar putea...

– Este o boală, Magda, spuse Boris cu glas inexpresiv. Nu-i vina ei.

– Nu, clătină din cap Magdalena, nu... Își împinse scaunul, care căzu cu un bubuit pe podea. Nu pot. Trebuie să...

– Atunci pleacă, zise Miriam. Dar nu...

Cele două femei schimbară priviri. Carmel nu le putu descifra. După aceea Magdalena plecă.

– Ea a fost bună cu mine, rosti Carmel.

Miriam puse palma pe fruntea ei. Era caldă, liniștitoare. Nodul îi era larg deschis. Carmel ar fi putut s-o devoreze într-o clipită.

– Cum ai putut? spuse Miriam furioasă. Nu-i decât o fată!

Se culcaseră împreună în acea primă noapte. Ei i se păruse foarte straniu să fie atât de aproape, în contact fizic cu o persoană fără ca în același timp să-i poată pătrunde în minte, fără să poată împărtăși cine sau ce era omul acela. Făcuseră dragoste în apartamentul micuț din Tong Yun, pe patul îngust al lui Boris.

Carmel fusese nevoită să-l cunoască pe bărbat din exterior, să pună laolaltă indicii, aluzii, lucruri pe care i le spunea el și lucruri pe care nu i le spunea. Nu-l putea citi, fiindcă augul exista mereu între ei. Boris îi spusese că era medic. Lucra în clinicile de nașteri și se specializase în Designul Progeniturilor, dar nu mai făcea asta acum. Era originar de pe Pământ. Din regiunea numită Orientul Mijlociu („orient" adică „est", dar la est de ce anume? și al cui „mijloc"?), dintr-un loc numit Stația Centrală. Pentru Carmel, era la fel de exotic pe cât era, probabil, ea însăși pentru Boris, și femeia îl studie în stilul clasic, cu degete și limbă, cu gust și miros. Se explorară reciproc, întocmind hărți. Totuși el nu-i putea domoli foamea.

Acum stătea în fața ei. Cu degetele sub maxilarul ei, ridicându-i capul, cu blândețe.

– Ce mă fac cu tine? întrebă el.

Avea un ton exasperat. Se comporta cu superioritate. Carmel îl privi în tăcere, o privi pe Miriam, femeia mică și îndesată, proprietara shebeenului, aproape că putu să vadă liniile de afecțiune și istorie comună ce o legau de Boris. Și simți gelozie.

– De ce *ai venit* aici?

Mirarea era evidentă în vocea lui.

– Las-o-n pace!

Miriam se comporta ca o mamă, agitându-se în jurul ei. Carmel ar fi vrut să șuiere, ca un strigoi comic, ca desprinsă din producția clasică a studiourilor Phobos, *Shambleau*, în care Elvis Mandela juca rolul vânătorului neînfricat de strigoi care sfârșește prin a se îndrăgosti de parazitul pe care-l prinde. Existaseră și câteva urmări și remake-uri, însă toate se terminau în același fel.

Strigoiul trebuia să moară.

– De ce? întreabă Shambleau.

Aceasta este penultima scenă a filmului. O suită improbabilă de circumstanțe fac ca Elvis Mandela mai întâi s-o vâneze, apoi s-o captureze pe Shambleau, să devină dependent, să fugă dinaintea unui grup de asasini tăcuți (conduși de Shirkan Goodbye, care juca întotdeauna rolul ticălosului în producțiile Phobos), să găsească adăpost într-un nod al Bisericii Robotului, să fugă din nou, să dea peste un grup de marțieni Renăscuți și în cele din urmă să ubikeze în virtualitatea străvechiului Marte-care-n-a-fost-nicicând, unde are loc scena.

Marte-care-n-a-fost-nicicând. Un tărâm străvechi de canale și jungle fierbinți, stăpânit de Împăratul Timpului; un construct al credinței Renăscuților, facilitat de Divergenți, un univers digital sofisticat, afirmă unii; o realitate a cărei umbră este propria noastră realitate, afirmau Renăscuții. În acea penultimă scenă, pe Marele Canal, Elvis Mandela o ține pe Shambleau în brațe și împreună privesc soarele muribund.

– De ce? spune Shambleau.

Elvis Mandela scoate katana din teacă. Mângâie capul *shambleau*-ului, filamentele nodale ale părului ei.

– Pentru că asta trebuie să fac, spune el.

Relația lor era sortită pieirii, Carmel o știa. Știa că Boris era fascinat de ea. Îl excita faptul că era deosebită. Iar augul lui îl

proteja cumva, era o protecție străină pe care propriile ei excrescențe canceroase nodale n-o puteau străpunge. Boris dorea s-o ajute. S-o refacă. S-o *studieze*. Iar în tot acel timp era conștient de propria lui slăbiciune, își recunoștea obsesia sexuală față de ea, perversiunea aceea a oamenilor care-i făcea să simtă pasiune carnală pentru strigoi, pentru creaturile ce le puteau face rău.

N-a durat mult. Trei-patru luni, mereu în apartamentul lui, Carmel temându-se să iasă, Boris făcând dragoste cu ea, prelevându-i sânge și rulând diagnoze, până când și el a fost nevoit să admită imoralitatea faptelor sale, jocul acela de-a doctorul și pacienta, neetic, corupător, greșit.

N-a abandonat-o niciodată. N-a trădat-o. Însă ea l-a părăsit, pentru că asta trebuia să facă și pentru că-i era foame.

A revenit la Nivelul Cinci și la vânătoarea prin tuneluri. Uneori s-a întâlnit chiar cu alți strigoi, dar ceva din ei îi determina să se respingă reciproc, o eroare sau un efect încorporat care asigura imposibilitatea vânătorii în grup, care asigura că vor rămâne veșnic singuri.

Ce o împinsese să plece pe Pământ? Să întreprindă altă călătorie prin spațiu, la bordul unei nave unde putea fi descoperită, pe lângă rețeaua de sisteme de verificare a vechiului Pământ, spre tărâmul acela ciudat de pe care venise cândva Boris? Carmel știa că el revenise acasă. Îl urmărise, la răstimpuri, prin Conversație. Știa că părăsise Tong Yun, ulterior, auzise că se întorsese pe Pământ.

Dar ce însemna „acasă"? Pentru ea, era oare asteroidul de pe care venise? Casa-mare, mulțimea de rude, navele miniere singuratice și vizionarea interminabilelor reluări ale serialului *Lanțuri de asamblare*?

– Poate c-am vrut pur și simplu să văd Pământul, zise ea. Nu cunosc pe nimeni altcineva de pe planeta asta.

– Dar cum ai putut *să treci*? întrebă el. Sistemele de imigrare ar fi trebuit să te detecteze, să te aresteze!

– Am cumpărat un cod de identificare, o ființă complet nouă, spuse Carmel. De la un Ghioc pe nume Shemesh, în Tong Yun.

Boris se ridică. Începu să se plimbe de colo până colo. Miriam se așeză vizavi de Carmel. O privi.

– Așadar, ești... *shambleau*? zise ea. N-am mai întâlnit niciodată...

– Locul nostru nu-i aici, răspunse Carmel.

Se foi. Miriam o făcea să se simtă bine-venită și totodată inconfortabilă.

– Noi suntem creaturi ale căilor spațiale.

Era o replică din filmul acela cu Elvis Mandela. Suna ridicol chiar și pentru ea.

– Nu poate rămâne aici, interveni Boris.

Augul îi pulsa pe gât. În clipa aceea Carmel îl urî. Pe el. Pe aug. *Pe ei.* Nu exista niciun bărbat fără excrescența marțiană. Ei formau un întreg, o unică făptură. Contopiți.

Miriam nu spuse nimic. Se mulțumi să-l privească pe Boris. Iar el bătu în retragere. Nu schimbară niciun cuvânt. De asemenea, nu existase niciun transfer de date. Doar o privire, care spusese mai multe decât ar fi putut-o face vreodată un mesaj încriptat.

– Este periculoasă, spuse Boris.

Era deja învins.

– Există și alte căi de cunoaștere, zise Miriam. Se spune că aceasta este Casa Omului, însă denumirea este greșită. Este Casa Femeii, uterul omenirii și aici există puteri mai vechi și mai ciudate, Boris.

– Care anume? întrebă el, sunând brusc ursuz. Dumnezeu? Mereu Dumnezeul vostru!

– Trebuie să ai credință, spuse Miriam pe un ton blând. Este îndeajuns de greu să fii pur și simplu în viață. Trebuie să ai puțină credință.

Boris clătină din cap. Miriam îl ignora însă. Reveni cu atenția asupra lui Carmel și în ochii ei se citi o întrebare fără cuvinte.

Tu ai vrea să rămâi?

Carmel nu știu ce să răspundă.

Poetul Bashō, care, așa se spunea, întâlnise și se îndrăgostise de un *shambleau* lângă un altar Ogko sub Olympus Mons, nu

povestise niciodată despre relația aceea. Oare se sfârșise ca în filmul franșiză al studiourilor Phobos? Sau se sfârșise diferit, cu iubire reciprocă, cu recunoașterea că un strigoi nu este cu nimic mai prădător decât omul însuși? Oare Bashō fugise ori fusese propulsat înainte, un suflet fără astâmpăr aflat într-o căutare care nu avea altă țintă decât calea în sine?

Nu știm, nu putem ști. Însă aceasta este Casa Femeii, Pământul Primordial, și există alte căi de a cunoaște și de a vedea și există mistere mai mari, așa cum vom afla mai târziu. Cât despre Bashō, unicul nostru indiciu este ultima poezie pe care a scris-o, însă pe care n-a publicat-o niciodată. Ea sună astfel:

Sambelu.
Taem yu save lafem hem, hemi kilim yu. Sambelu. Awo!
Sambelu,
Sambelu blong mi. Mi lafem yu. Mi lukluk yu. Yu kilim mi,
Mi kilim yu. Yu lafem mi, mi lafem yu. Sambelu. Sambelu.
Sambelu.

Ceea ce se traduce aproximativ astfel: „*Shambleau.*/Când o iubești, te rănește. *Shambleau.* O, *Shambleau,*/*Shambleau* a mea. Te iubesc. Mă uit la tine. Mă rănești/ Te rănesc. Mă iubești și te iubesc. *Shambleau. Shambleau.*/ *Shambleau.*"

– Da, spuse Carmel.

6

FILAMENTE

– Realitatea, spuse robopreotul, este ceva subțire și fragil.

R. Fratele Petic-El își privi micuța congregație. Complexul de la Nivelul Trei, Stația Centrală: un nod al Bisericii Robotului. Puțini mai respectau adevărata credință. Uneori lui R. Petic-El i se părea că roboții erau singurii care mai credeau. Alții, inteligențele acelea digitale stranii, acorporale, abandonaseră credința în favoarea lumilor de matematică pură, o infinitate de posibilități virtuale. Asta în vreme ce oamenii aveau nevoie de credință, uneori râvneau la ea, însă rareori știau ce potecă să aleagă, iar concurența era aprigă, când aveai iudaismul alături de romano-catolicism, budismul împotriva elronismului, Renașterea marțiană alături de islam.

Iar Biserica Robotului era austeră, roboții se vedeau pe sine ca păstori metalici, veriga stângace dintre corporalitatea oamenilor și transcendența Alterilor. R. Fratele Petic-El tuși cu glasul unui bărbat de mult trecut în neființă și reluă predica:

– Realitatea..., spuse el și se poticni.

Congregația privea cu atenție. Bătrâna Cucoană Chong, aflată în stranele din spate, și prietena ei, Esther, erau cliente de religii și testau fiecare credință aidoma unor cunoscătoare, reducându-și

şansele de pierdere pe măsură ce înaintau în vârstă. Un grup de electrocasnice nemulţumite asista la predică în virtualitate: cafetiere, aparate de aer condiţionat, vreo două toalete. Mai mult ca oricare altele, electrocasnicele aveau nevoie de îndrumarea roboţilor, totuşi erau adesea îndărătnice, caustice, predispuse la certuri meschine, atât cu proprietarii lor, cât şi între ele. Niciodată nu mai existaseră atâţia roboţi. Umanoizi, stângaci, ei nu aparţineau niciuneia dintre lumi, cea reală sau cea ireală, şi niciunul nu fusese construit pentru un secol sau mai mult. Ca s-o scoată la capăt, R. Fratele Petic-El juca şi rolul de *moyel* pentru evreii din Staţia Centrală. Cel puţin în privinţa asta era apreciat. Era un *moyel* bun, fusese uns şi putea efectua în mod expert delicata operaţie chirurgicală a îndepărtării prepuţului – nu existaseră niciodată plângeri. În zilele tinereţii sale, R. Fratele Petic-El reflectase la ideea convertirii. Nu era chiar exagerat să devii un robot evreu; pe Marte exista un rabin faimos, care fusese unul dintre primii roboţi construiţi vreodată. Cu toate acestea, nu era uşor să devii evreu. Era o credinţă care nu încuraja străinii.

– Realitatea consensuală este ca o haină, reîncepu el.

Congregaţia asculta; în bisericuţa întunecoasă se auzeau foşnete uscate şi mirosea a metal şi răşină de brad.

– Ea este alcătuită din multe fire individuale şi fiecare dintre ele este o realitate în sine, o lume autocodificată. Fiecare dintre noi avem propria realitate, o lume croită de simţurile şi de minţile noastre. Tapiseria realităţii consensuale este prin urmare un efort de grup. Ea necesită ca un număr suficient de mare dintre noi să fie de acord cu ce *este* realitatea. Să determinăm forma tapiseriei, dacă vreţi să spunem aşa.

R. Fratele Petic-El îi plăcea această precizare finală. *Dacă vreţi.* Conferea argumentelor un soi de greutate.

– Dacă vreţi, repetă el, savurând cuvintele. Pentru ca realitatea să existe, noi toţi trebuie s-o dorim să fie. Visăm...

Şovăi iarăşi. Roboţii nu visează, nu în felul acela. Iar direcţia argumentaţiei devenea clar budistă. R. Petic-El se gândise frecvent la reincarnare. Mulţi digitali erau budişti practicanţi. Fiind născut

în Zone de Prăsire ca ego-buclă specializată și responsabil pentru animarea unei cafetiere, digitalul putea, în următorul său ciclu, să devină o minte care să calculeze difuzia nebuloaselor îndepărtate sau o navetă submarină care să călătorească între orașele subacvatice ale oamenilor, sau putea chiar să transcendă, să devină un adevărat Alter, imaterial, schimbându-se și suferind constant mutații, căutând adevărul și, ca atare minunat, în ireal.

Însă roboții se schimbau rareori, gândi R. Fratele Petic-El, puțin trist. Ca și oamenii, deveneau doar ceva mai mult ei înșiși.

– Noi visăm o realitate consensuală, spuse după aceea.

Tuși din nou; avea un spectru de tusete selectate cu grijă.

– Imaginați-vă că lumea ar fi o rețea vastă, că toate lucrurile vii ar fi noduri conectate laolaltă prin fire delicate. Fără rețea, noi am fi, toți, singuri, noduri izolate, punctulețe luminoase într-o beznă intergalactică vastă. Calea Robotului este modul de a încerca să fim Contopiți cu toate lucrurile. Nu este o cale ușoară. Adesea drumul acela este solitar. Atât viii, cât și ur-viii croiesc realitatea. Îngăduiți-mi să vă călăuzesc, acum...

R. Fratele Petic-El coborî capul și congregația îl imită, mai întâi oamenii, apoi digitalii.

– Făuritorul nostru care te afli în câmpul de punct zero, binecuvântate fie cele nouă miliarde de nume ale tale...

Congregația murmură după robopreot. Apoi, unul câte unul, se înșiruiră să primească împărtășania. Anafura digitală conținea rutine superîncriptate ale Crucifixației. Oamenii o puneau pe limbă, unde se topea lent și era absorbită în fluxul sangvin și în interfața biologic-nodală. Digitalii o primeau direct. Pentru un scurt moment micuța congregație a acestui nod al Bisericii Robotului fu cu adevărat Contopită, formând o ego-buclă, conștiind asupra unei realități consensuale; oricât de efemeră ar fi fost ea.

R. Petic-El simțea că *bris* mersese bine. Era cel mai tânăr dintre băieții Chong, Levi. R. Petic-El îi știa pe Chong de generații, de la Zhong Weiwei, întemeietorul neamului, până la toți verii, nepoții, nepoatele și mătușile care se răspândiseră în jurul Stației

Centrale. Bunicul copilului, Vlad, stătea în locul de onoare, *sandak*, sau naș al copilului. Bătrânul ținea pruncul, însă chipul îi era inexpresiv, nevăzător. O boală a memoriei îl afecta pe Vlad Chong. R. Petic-El își făcea griji pentru el.

Acesta însă era un moment al bucuriei. Grijuliu, robotul separă prepuțul de penisul pruncului cu cuțitul său special, *izmel*, în timp ce rosti prima binecuvântare. După aceea execută *pria*, dezvăluirea glandului pruncului, prin separarea epiteliului prepuțial interior, din nou cu cuțitul. Tatăl mândru rosti a doua și a treia binecuvântare. Apoi, privit de spectatorii participanți din sinagoga mică, robotul efectuă *metzitza ba'peh*, sugând rana până începu să picure sânge.

Copilul plângea. Turnând cu grijă vinul pentru binecuvântare în cupa sa, pe care o ținea în mâna dreaptă, robotul anunță numele copilului – Levi Chong – și numele tatălui său, Elad. Sorbi apoi din vin. În conformitate cu legile străvechi, copilul era acum evreu. În cele din urmă R. Fratele Petic-El înmuie un deget metalic în vin și-l puse în gura pruncului. Băiețașul supse degetul și se opri din plâns. Toți ovaționară. Bătrâna Cucoană Chong, ciborgizată, dar atentă, plânse lacrimi de apă sărată.

Ceremonia luă sfârșit și, după ce pruncul fu admirat de rude, participanții trecură în camera vecină pentru micul dejun care aștepta acolo. Plăcinte și pâini, shakshuka – ouă prăjite ochiuri peste sos de roșii și ardei fiert la foc mic – , cafea din samovar, un platou cu brânzeturi, pateuri burka umplute cu brânză, cartofi și ciuperci, omlete, gemuri... iar Chong flămânzi roiră peste preparate de parcă ar fi fost incredibil de lihniți. Robotul trecu printre rude și prieteni, strângând mâini, flecărind; ținea o ceașcă cu cafea neagră, din care sorbea la răstimpuri.

R. Petic-El se opri pentru o clipă în fața unui bărbat care părea familiar. Avea trăsături Chong, dar pentru o clipă nu-l putu identifica. Era tăcut și părea în largul său printre ceilalți, totuși dovedea și ceva timiditate, poate doar rezervă. Stătea lângă o femeie pe care robopreotul o știa foarte bine: Mama Jones și băiatul ei, Kranki.

– Bună ziua, Miriam! se adresă R. Petic-El femeii. Mă bucur să te văd, ca întotdeauna.

– Și eu mă bucur să te văd, R. Petic-El, zâmbi ea.

Ei doi se știau de multă vreme. Robotul se întoarse și coborî privirea. Ochii reproduși ai băiatului îl fixară și un surâs strengar îi ridică colțurile gurii.

– Salut, Kranki! spuse R. Petic-El.

Cumva, băiatul îl făcea pe robot să se simtă stângaci. Îl neliniștea.

– Salut, omule de tinichea! zise băiatul.

– Kranki! exclamă șocată Miriam.

– Nu-i nimic, spuse robotul. Văzu că bărbatul Chong de lângă Miriam nu-și putea ascunde prea bine zâmbetul. Ce mai faci, Kranki? Mă mai ții minte?

Bineînțeles, robopreotul fusese *moyel* la brisul lui Kranki însuși.

– Ieri am fost pe plajă cu Ismail, zise băiatul. Am prins un pește! Deschise brațele. Uite *atât* de mare a fost!

Miriam puse palma pe creștetul băiatului. Robopreotul se pregătea să comenteze, când băiatul urmă:

– Stai să-ți arăt!

Mânuța lui se îndreptă încrezător spre cea metalică a robopreotului. Robotul o întinse cu un gest reflex...

Degetul arătător al băiatului îi atinse ușor metalul palmei.

Ce înseamnă realitatea?

Cuvintele șoptiră în creierul robotului. Miliarde de cicluri, nenumărate milioane de ramificații pe un arbore cuantic binar, metamorfozându-se și contopindu-se, o rețea de Lume Mică aristocrată, precum o planetă sau un creier omenesc, miliarde de elemente disparate ce formau o unică și prețioasă ego-buclă, o iluzie de existență.

Ce înseamnă realitatea?

Cuvintele șoptiră în creierul bătrân al robotului, autotraduse în zece-douăsprezece limbi, principale fiind ebraica și pidgin-asteroidiana: *Ma amiti? Wanem ia i tru?*

Imaginile roiră prin mintea robotului, un asediu la nivel înalt de date prin care străbătea o singură imagine: băiatul, Kranki, și un geamăn aparent, un băiat ai cărui ochi aveau verdele Bose marcă înregistrată, nu albastrul Armani al lui Kranki. Cei doi băieți pe plaja Jaffa, mergând prin apă, pescuind cu mânuțele lor, afundându-se în albastrul limpede al Mării Mediterane...

Care explodă în stele, galaxii rotitoare, planete orbitând sori galbeni ca niște ochi răi, nave spațiale vaste, cu fuzelaje negre, care se deplasau ca niște fire de praf printre planete, imaginea focusează, comută, inele se rotesc în spațiu dincolo de Titan, drone ucigașe luptă silențios în Republicile Galileene, nave miniere inteligente descriu orbite în jurul lui Callisto, în spațiul cosmic de dincolo, cântecul păianjenilor care însămânțează Norul Oort cu noduri noi, pe Lumea Dragonului, un satelit înghețat în spațiul plutonian, milioanele de corpuri ale dragonului se mișcă prin tuneluri în misiunile lor misterioase, întregul satelit din gheață – un vast mușuroi labirintic...

Wanem ia i tru?

Pe Marte, în Tong Yun City, la un altar din lemn sub domul cel mare, poetul Bashō traducând Shakespeare în pidgin:

Blong stap o no blong stap
Hemi wan gudfala kwesjen ia

Iar în spațiu, dincolo de planeta Marte aflată în mișcare și cei doi sateliți ai săi ce ard cu lumini create de om, dincolo de *solwota blong spes*, dansează imagini, *solwota blong wori*, oceanul de griji și aceste *bunaro* de noroc scandalos...

Pe Luna Pământului se mișcau uriașii păianjeni de terraformare, metal argintiu, mat și tăcut, iar doi băieți stăteau pe suprafața ei, fără căști, râzând, ca la o glumă știută numai de ei, semnalând din mâini:

Wanem ia i ril?

R. Petic-El fu smuls afară din furtuna de date. Rămase neclintit, privindu-l pe băiat, și furtuna se domoli treptat.

– Frate Petic-El? zise Miriam Jones. Te simți bine?

Ego-bucla etichetată R. Petic-El reveni la viață, sau on-line, sau în ființare.

– Eu sunt un robot, rosti el. Rareori sunt bolnav.

Mama Jones zâmbi politicos. Bărbatul de lângă ea rosti:

– Nu știu dacă mă ții minte, Frate. Întinse mâna ca să i-o strângă. Mă numesc Boris, urmă el, părând brusc stânjenit. Boris Chong.

R. Petic-El îl privi.

– *Boris* Chong? repetă el... minunându-se.

Imagini perfecte în reapelare – un băiat sfios, înalt, slăbănog, zâmbitor, zâmbea mereu, un copil tăcut, anterior fusese un prunc, iar R. Petic-El fusese *moyel* și la brisul acela...

– Dar plecaseși pe...

Robotul se opri; dacă ar fi vrut, ar fi putut recita ziua, ora și minutul. Cum de nu-l recunoscuse? Însă Boris plecase băiat și revenise bărbat; robotul văzu că Sus-și-afară îl schimbase.

R. Petic-El însuși fusese bineînțeles în spațiu. Cândva, cu un secol în urmă, mersese în pelerinaj, *hajj*-ul roboților, spre Marte, spre Tong Yun City, spre Complexul de la Nivelul Trei, adânc sub nisipurile marțiene, unde se află cel mai măreț dintre toate bazarele polireligioase, ca să ajungă la însuși robo-Papă, în Vaticanul roboților. Fusese un eveniment minunat! Sute de roboți, unii foști drone de bătălie, alții refugiați din mormanele de fiare vechi, toți adunându-se laolaltă, sosiți de pe toate planetele și sateliții locuibili, din Poliport de pe Titan și din deșerturile kibuțurilor marțiene; din Portul Selenar și Moscova, Newer Delhi, până la inelele Baha'i de pe orbita lui Saturn. Și unul din Stația Centrală. *Hajji* R. Petic-El, un preot în comuniunea aceea măreață de corporalitate și digitalitate.

Tot atunci, de asemenea, la întâlnirea aceea, unii aleseseră să meargă încă și mai departe. Să însoțească navele Exodului, în

lentele lor călătorii numai dus, afară din sistemul solar. Iar alții aleseseră să rămână și, în adâncurile lui Marte, să modeleze unii noi ca ei, să creeze copii...

Copii!

Poate că totul se rezuma la asta, gândi R. Petic-El, în timp ce talazul de date pălea, imaginea celor doi băieți din Stația Centrală pe Lună: Kranki și prietenul lui.

Copii. Robotul circumcisese sute de copii, dar nu avusese niciodată unul al său.

– Frate?

Glasul omului îl readuse la sine.

– Boris Chong, repetă robotul, minunându-se. Unde ai fost toți anii aceștia?

Bărbatul ridică din umeri. Mâna lui, observă robotul, căută mâna lui Miriam, vârfurile degetelor lui le atinseră pe ale ei. R. Petic-El și-i reaminti împreună, băiatul și fata care fuseseră. Dragostea îi făcea pe oameni să strălucească, ca și cum ar fi fost filamente metalice încinse de un curent electric.

Omul spuse:

– Am fost pe Marte, în Centură, m-am... m-am întors recent. Tata...

Da, vru să spună R. Petic-El. Vlad Chong stătea în partea opusă a încăperii și privea în gol cu ochi stinși. Unii oameni sufereau o pierdere treptată de memorie, dar pentru Vlad, așa considera robotul, era invers. Mintea lui Vlad roia literalmente de memorii, perfecte și eterne ca diamantele, amintiri stocate încă din vremea lui Weiwei. Vladimir Chong nu putea să vadă, deoarece privirea lui era întoarsă, teribil, spre interior.

Robotul încuviință, strânse mâna lui Boris și o atinse ușor pe Miriam pe umăr. Băiatul, Kranki, plecase să se joace cu ceilalți copii. R. Petic-El își aminti că Boris lucrase în clinicile de nașteri. Oare ce fel de copii plăsmuiseră ei acolo, reproduși din genomuri și coduri furate?

Se simțea – dacă roboții puteau afirma că simțeau ceva, gândi el – obosit. Corpul îi rula la capacitatea suboptimă. Corpul îi era

bătrân, peticit, componentele vechi erau greu de obținut, nimeni nu mai produsese roboți de decenii. R. Petic-El dorea pur și simplu să se conecteze la un curent, ca un fir intracranian într-un centru Louis Wu. Oamenii descoperiseră o modalitate prin care să stimuleze centrii plăcerii din creier cu un curent electric slab. Uneori R. Petic-El tânjea după Trup, după senzații. Oamenii erau dependenți de senzații.

– Frate?

Cafeaua se răcise în ceașcă. R. Petic-El o puse pe o masă și se duse să ia alta. Cafeaua însemna energie și un robot putea converti mâncarea și băutura în energie la fel de eficient ca orice om. Dar putea oare obține *plăcere* din ea?

Plăcerea era un concept dificil și tulburător. R. Petic-El se gândi că l-ar fi putut utiliza ca subiect al predicii de săptămâna viitoare.

– Frate?

Glasul răsună din nou, iar de data asta îl auzi. R. Petic-El se întoarse. În fața lui se aflau doi bărbați zâmbitori, care se țineau de mână.

– Yan, rosti R. Petic-El. Youssou!

Se gândi că și ei formau un cuplu arătos. Yan era un Chong, pe când Youssou era un Jones din Stația Centrală.

– Este oficial? întrebă R. Petic-El.

Cei doi bărbați radiară încă și mai evident.

– Da, spuse Youssou.

– Ne-am certat..., zise Yan – sfios, dar mândru.

R. Petic-El se gândi că semăna mult cu vărul lui, Boris.

– El voia s-o facă în noaptea aceea, spuse Youssou.

– Pregătisem totul. Eram în Grand Lounge...

– Eu nu eram pregătit, spuse Youssou. Nu credeam că eram pregătit.

– A plecat și n-am mai vorbit o lună. Dar...

– I-am dus dorul.

Amândoi rostiseră cuvintele acelea simultan, și acum izbucniră în râs.

– *Mazel tov!* zise robotul.

Îi prinse de braţe. Câtă iubire exista în odaia aceasta, atât tânără, cât şi bătrână! Probabil că era din nou primăvară, gândi R. Petic-El. Aproape că nu observase. Primăvara avea efectul acela asupra oamenilor.

– Ne-am împăcat, eu nu puteam dormi, stăteam în locuinţele adaptoplante, spuse Youssou.

– Eu dormeam în laborator, zise Yan. Munceam tot timpul.

– Ne-am mutat împreună şi...

– *Mazel tov!* repetă robotul.

– Frate, zise Yan, vrem să te rugăm ceva.

– Orice, spuse R. Petic-El vorbind cât se poate de serios.

– Am dori să ne căsătoreşti, zise Youssou.

Amândoi îl priviră nerăbdători.

– Aş fi onorat, încuviinţă R. Petic-El.

Mai oficiase nunţi până atunci. Nunţi şi circumcizii şi înmormântări, de asemenea. Un robot, considera R. Petic-El, avea nevoie mai mult ca de orice de *scop*. Să strângă mâini de jur împrejur, metal cu carne.

– Mulţumim, Frate!

Rude se adunară în jur pentru a felicita tânăra pereche.

– Fratele Petic-El, rosti un glas.

Era Bătrâna Cucoană Chong, care se apropiase de el. Se priviră reciproc. Ea era mai mult decât jumătate maşină. Îi zâmbi şi-i spuse:

– Pentru familia mea va fi o onoare să oficiezi tu.

Ceremonia avea să se desfăşoare potrivit ritualului Bisericii Robotului. Staţia Centrală era un amalgam de credinţe. Evreii Chong erau un amestec de chinezi şi evrei din Israel; cei din neamul Chow erau romano-catolici, iar neamul Jones era... ei bine, în privinţa lor nu putea fi sigur, iar Miriam Jones putea fi găsită adesea la altarul Sfântului Cohen al Alterilor.

– Mulţumesc, zise robotul. Vă mulţumesc pentru că mi-aţi cerut asta.

Oare un robot putea să simtă? Dacă înţepai un robot, nu curgea sânge. Dar *dacă* el simţea, atunci se simţea, în chiar clipa aceea...

copleșit, așa se considera. Obosit, entuziasmat – brusc încăperea plină de oameni i se păru inconfortabilă, avea nevoie de spațiu, de solitudine, de timp să se retragă din corporalitate. Unii roboți părăseau Biserica, abandonau complet corporalitatea, intrau în digital, în non-corporalitate, pe tărâmul Alterilor. Unii plecaseră cu navele Exodului, alții se transformaseră, se reîncarnaseră în întrupări mai modeste; uneori puteai întâlni o cafetieră veche care fusese cândva robot și care căuta o cale diferită spre iluminare, prin servire.

– Frate?

– Mă scuzi, Cucoană Chong, zise robotul, trebuie să mă retrag.

Ea îl privi și ochii îi erau inumani, înțelegători. Într-o bună zi Bătrâna Cucoană Chong avea să-și lepede ultimele resturi de umanitate și să devină un căutător ca el. Avea speranțe mari pentru ea, era cea mai promițătoare dintre novicii Fratelui Petic-El.

Ea încuviință, un gest mărunt, abia perceptibil. Robopreotul ieși din încăpere. Încă nu-și putea explica întâmplarea cu băiatul Kranki. Își dădu seama că nu era complet uman. Poate că, cumva, era parțial Alter, iar misterul acela îl nedumirea pe R. Petic-El.

Robotul se îndreptă către lifturi și sui la Nivelul Patru, unde, de nenumărați ani, închiriase o locuință. Tuneluri pentru service, spații de stocare, coridoare ce se adânceau întruna în Stație, unde se aflau antrepozite mai vaste decât ți-ai fi putut imagina și unde inima Stației bătea un ritm constant – robotul îl simțea în toate articulațiile.

R. Petic-El deschise ușa propriului său spațiu privat: era o debara mică și întunecoasă, una dintr-un șir de habitate identice. Aici putea cu adevărat să fie singur.

Era acasă.

Se închise înăuntru și-și deschise mintea spre Conversație, fluxul nesfârșit de discuții care se deplasa între lumi și cuvintele îi plutiră din nou în minte, fără să primească răspuns: *Wanem ia i tru?*

Fratele R. Petic-El pluti prin spațiu, privind multiple feeduri prin multiple noduri. Un copil se năștea într-un kibuț marțian, o navă minieră străveche autodetona în spațiul circum-Io,

sinucigându-se, un muezin îi chema pe credincioși la rugăciune pe Titan. Spațiul era plin de întrebări, viața era o frază care se termina întotdeauna prin puncte de suspensie sau prin semnul întrebării. Nu puteai răspunde la toate. Puteai doar să crezi că existau totuși răspunsuri.

Ca să fii robot, gândi R. Petic-El, aveai nevoie de credință.

Ca să fii om, la fel.

7

ROBOTNIK

Motl avea nevoie de credință. Avea mare nevoie de credință.

Cum de ajunsese în Stația Centrală?

Privi în jur. Simțea mâncărimi în tot corpul, un braț era ruginit și articulațiile scârțâiau când îl mișca. Avea nevoie de votcă, pentru energie, dar și de lubrifiant, ca să trateze rugina din articulații, însă, mai mult ca orice, avea nevoie de religie. Avea nevoie de o pastilă, de ceva care să-i calmeze durerea...

Ceva mai devreme o întâlnise pe Isobel din nou, sub streșini. Acolo fusese întuneric și liniște. Ei doi...

Știa că ea îl iubea.

Iubirea era periculoasă. Iubirea era un drog întunecat și crea dependență și, vreme îndelungată, îi fusese interzisă. În mod paradoxal, el era atât trecut, cât și fără trecut. Cândva avusese un nume, un corp. Cândva fusese viu.

– Te iubesc.

– Te... și eu.

Cuvântul acela lipsea. Trupul ei lipit de al lui. Ea era caldă, umană. Mirosea a oțet de orez și soia și usturoi, a piele artificială

dintr-un modul de imersie, a un parfum pe care el nu-l putea identifica, a feromoni și hormoni și sare. Ea îl privi în ochi.

– Sunt bătrân, zise el.

– Nu-mi pasă!

Înverșunat. Protector. Îl făcea să se simtă ciudat pe dinăuntru. Vulnerabil. Programarea străveche interveni, încercând să oprească reacția aceea. Încercând să-i inunde corpul cu inhibitori hormonali, deși echipamentul se golise de mult. Acum era liber să simtă după cum avea chef.

– Sunt...

Nu știa ce să spună.

– Isobel, îi șopti el numele.

Avea un nume adevărat, un nume care-i aparținea ei.

– *Ich lieba dich!* rosti Motl în străvechiul și demodatul idiș-de-luptă pe care i-l dăduseră ei.

Aidoma celor care vorbiseră codificat, utilizând graiul navajo, în alt război de mult dispărut. El nu-și mai putea aminti războaiele în care luptase, presupunea că li se atribuiseră nume, că existau în documente istorice, unde fuseseră consemnate cu respect, datate, plasate în context. Tot ce-și mai reamintea era durerea.

Deșertul Sinai, Marea Roșie fremătând sub arșiță. Plutonul lor campase în ruinele lui Sharm el-Sheikh. Nu se zărea niciun om, ei erau robotniki, cei mai buni dintre cei buni, și așteptau un atac care nu sosea.

De acum Motl nu-și mai putea aminti ce fusese războiul sau cu cine se luptau. Cealaltă tabără avea zburătoare semiconștiente, arme de pradă care soseau din cer, silențios, cu gheare ce puteau sfâșia blindajele. Păsări Jujub. Mai devreme priviseră un Leviatan ridicându-se din adâncuri, cu turelele organice sclipind umed în lumina soarelui, cu ochii pedunculari scanând orizontul în căutarea amprentelor termice, infraroșii...

Alt pluton coborâse sub oglinda apei, umanoizi blindați care subvocalizau idiș-de-luptă și aveau ca obiectiv Leviatanul. Se atașară de creatura inamică precum scoicile de carenele corăbiilor.

Se fixară de carnea strălucitoare, în adâncuri, cu încărcături explozive legate de exoschelete. Motl și ceilalți priviră explozia, moartea lentă a Leviatanului, corpul uriaș zbătându-se neajutorat în apă. Țipătul lui de moarte le însângeră urechile. Norul de spori al morții Leviatanului se ridică deasupra apei, plutind în vânt. Motl se rugă să nu fie trimiși în misiune după ouăle creaturii. Sporii Leviatanului aveau să eclozeze în apă și mașini noi aveau să se nască pentru a continua lupta. Motl era gelos pe celelalte, cele care se autodetonaseră. Cel puțin lor li se îngăduise moartea adevărată...

Era liniște aici, în ruinele lui Sharm. Cândva fusese un sătuc de pescari, după care, în decursul scurtei ocupații a Israelului, fusese un oraș numit Ofira. Acum Motl nu era nici măcar sigur cine-l ocupa. Beduinii se țineau departe.

În zilele acelea el era o mașină elegantă a morții, dar asta nu împiedica siajul. Așa-i spuneau ei. Siajul era fluxul de gânduri și emoții ce rezultau din cel care fuseseși cândva, omul care fuseseși, cel pe care-l luaseră de pe câmpul de luptă și-l transformaseră într-un ciborg, corpul mort care fuseseși înainte de a se face din tine un robotnik. Amintirile mortului, pe care n-ar fi trebuit să le ai, dar care, uneori...

În largul țărmului Leviatanul muri, lent. În depărtare, un convoi de Jujub vânau deasupra liniei țărmului Peninsulei Arabia.

Motl se așeză sub un palmier. Se asigură că armele lui – o parte din el – erau încărcate și pregătite, că totul funcționa, că el era amorsat, gata... însă siajul năvăli peste el și, brusc, îi veni greu să gândească, o amintire...

Un palmier foarte asemănător cu acesta, o oază în deșert, un convoi înarmat care se apropia, el și ceilalți, întinși, așteptând în ambuscadă...

Flăcări luminară cerul, el putea zări rachete, ceva izbi solul în apropiere și ridică un nor de nisip, auzi țipete...

Durerea irupse, peste tot, simultan. Văzduhul era plin de lucruri, ca niște musculițe, care i se târau peste piele, îi intrau în gură, în

nări, în urechi, în rect, se târâră în interiorul lui și în afara lui, dizolvându-l, rănindu-l...

Motl clipi. Încerca să lupte, sistemele lui interne (complet operaționale pe atunci) îi injectau sedative, însă nu era suficient, nu era suficient pentru a opri siajul...

Se zvârcolea în nisip, urlând, dar nu se auzea niciun sunet. Fusese lună plină și acum îl privea din înalt. Aerul era plin de sânge și duhoare de măruntaie și urină. Nu-l lăsau să moară. Erau peste tot, îl violau, depuneau ouă în fluxul lui sangvin, roiau în interiorul creierului lui...

Apoi ceva se schimbă – după câteva minute, sau ore, sau zile. El îi văzu. Putu să vadă. Un pluton, în uniforme de culoarea deșertului. Nu știa de partea cui fusese el și de partea cui erau ei.

– Avem unul viu aici, rosti unul dintre ei.

– Fă-i felul!

Celălalt rânji. Avea o... oare arma aceea era o sabie? Ceva foarte arhaic, după care lama coborî, iute, și durerea și toate percepțiile senzoriale încetară.

Cum putea să-i explice toate astea lui Isobel? se întrebă. Stația Centrală, stelele de deasupra, luna ca un iatagan. Mâinile îi tremurau. Merse pe Neve Sha'anan, pe lângă shebeenul Mamei Jones, alături de care era nodul Bisericii Robotului, se îndreptă spre vechea autogară, tunelurile abandonate de unde, cândva, pasagerii se îmbarcau în autobuze, cu mult în urmă, când autobuzele și robotnikii încă funcționau cu benzină.

Cum putea el să explice *dorul*?

În Sinai, în campania aceea pe care o purtase cu mult timp în urmă, mersese și-l căutase pe preot. Preotul era ca el, un robotnik, dar în același timp era diferit, în mâini îi fuseseră încredințate ofrandele lui Dumnezeu și confortul religiei.

Preotul stătea pe o dună de nisip lângă orașul ruinat. Cerul se întuneca și preotul vorbea, predicând în deșert.

Și el spuse:

– Piară ziua în care m-am născut și noaptea care a zis: un prunc de parte bărbătească s-a zămislit!

Și el spuse:

– Ziua aceea să se facă întuneric și Domnului din cer să nu-I pese de ea și lumina să n-o mai lumineze.

– Bezna și umbra morții s-o cotropească, șopti Motl. Norii s-o învăluiască și toate negurile s-o înspăimânte!

Îl privi pe preot, doritor, cu nevoia arzând în el. Preotul spuse:

– Pentru că n-a închis pântecele care m-a zămislit și n-a ascuns durerea dinaintea ochilor mei.

Iar Motl replică:

– De ce n-am murit când eram în sânul mamei mele? Și nu mi-am dat duhul, ieșind din pântecele ei?

Întrebarea fără de răspuns a robotnikului, predica lui Iov ținută acolo, pe o dună de nisip, cu Leviatanul murind în apele calde ale Mării Roșii.

– Te rog, zise Motl. Am nevoie de ea.

Preotul coborî de pe dună. Erau de aceeași înălțime, dar acum Motl îngenunche, pentru ca preotul să-l binecuvânteze. Deschise gura și simți degetele de metal ale preotului, încălzite de soare, pe limba lui încă organică.

– Dumnezeu, zise preotul.

Motl închise gura și înghiți, iar pilula micuță de pe limbă i se topi în fluxul sangvin.

Crucifixație.

Îl izbi ca un glonț și cerurile se deschiseră.

Mergea singur, Stația Centrală era în spate... spre vest se găsea marea, simțea mirosul de sare și catran care-i readucea în minte amintiri pe jumătate uitate. Merse prin piață, seara, prin aromele de iasomie și *nambaeit gato* bine prăjit, și chebapuri, dar mâncarea nu-l interesa.

Isobel nu putea înțelege. Ea încă nu murise, nu fusese renăscută.

– Căci acum aș sta culcat și liniștit, aș dormi și m-aș odihni, șopti el.

Mâinile îi tremurau. Nevoia îl asalta, îl îmboldea. Piciorul stâng îi zăngănea în timp ce mergea. Atrăgea priviri asupra lui, dar privirile acelea se abăteau apoi iute. Un alt robotnik stricat, un alt cerşetor care bântuie seara pe străzi căutând de pomană sau un fix. Sau ambele.

Ajunse la tuneluri. De deasupra se vedeau doar resturi împrăştiate pe sol, cercul negru al unui foc vechi, rămăşiţe sfărâmate de peroane de autobuze. Mai încolo, un grătar într-un puţ vechi de ventilaţie. Îl scoase şi se strecură înăuntru, apoi coborî pe scara ruginită şi în tuneluri.

Pe un peron abandonat erau trei siluete. Aprinseseră un foc într-un butoi metalic şi stăteau în jurul lui, nemişcate, cu flăcările reflectându-se din învelişurile lor metalice. Motl se apropie, paşii lui apăsaţi şi zăngănitul erau singurele sunete din caverna subterană.

– Motl.

– Ezechiel. Samuel. Iedida.

Nemişcaţi. Un şobolan alergă undeva, sub ei. Flăcările se reflectau din feţele metalice inexpresive.

Îl trimiteau în trecut...

Stătea în genunchi la marginea apei. Marea Roşie, la răsăritul soarelui. Soarele se reflecta din apă şi din corpul lui Motl, inundându-l. Credinţa venea în pilule mici ce ţi se dizolvau pe limbă, carnea Domnului canibalizată de copilul omenirii. El petrecuse noaptea rugându-se, *crezând* – Dumnezeu, manufacturat şi produs în laboratoarele din Ierusalim, era atotcuprinzător, făcea ca siajul să se piardă în fundal, să devină irelevant – Dumnezeu a spus, Tu faci lucrarea Domnului, existenţa ta are un ţel, eşti iubit, poate că eşti o unealtă, însă o unealtă *necesară*...

Efectele Crucifixaţiei se destrămau acum. Lumea continua să strălucească, dar nu la fel de sclipitor. Doar amintirea faptului că era nevoie de el şi că era iubit ar fi fost îndeajuns...

Nisip explodă în sus, el se întoarse pe jumătate, cu armele pregătite...

Leviatanul murise în timpul nopţii şi leşul gigantic plutea, pe jumătate scufundat, spre Aqaba.

Comenzi încordate, sacadate în idiș-de-luptă, și Motl se ridică, trăgând...

Creatura irupse din nisip, cu capul în formă de glonț strălucind de mucozități – Vermes Arenae Sinaitici Gigantes, *viermii-de-nisip gigantici din Sinai – îl înhață pe Eben-Ezer, dinții striviră metalul de parcă ar fi fost aluat, apoi se îngropă iarăși în nisip.*

Tăcere. Robotnikii se împrăștiară prin orașul ruinat, încordați, așteptând. Nimeni nu mai vorbea acum. Prezența dăinuitoare a Domnului continua să umple ființa lui Motl, însă frica era mai puternică, la fel ca izurile de lichid de răcire vărsat și praf de pușcă.

Nu știa cine adusese viermii-de-nisip gigantici în Sinai, utilizându-i în același fel în care cineva îngroapă mine, pentru conflicte viitoare, dar, spre deosebire de mine, ei se înmulțeau și prosperau. Beduinii îi vânau și făceau leacuri din veninul lor.

– Sosește!

Un vierme-de-nisip irupse în fața lui Motl, unul dintre camarazii lui robotniki, Isidor, sări pe el, tăișurile scânteiară, însă atunci când retezai un Sinaiticus Gigans, *el nu murea, ci se* diviza...

Iar acum din văzduh – probabil că se ascunseseră în apropiere, așteptând – un convoi de Păsări Jujub îi survolă, cu ochi roșii și gheare extinse, iar duhoarea lor era miasmă de gunoaie și excremente și se combina cu putoarea grețos dulceagă a viermilor-de-nisip...

Cineva aruncă o bombă incendiară, o lovi pe Jujub din frunte și pasărea zbieră, devenind un phoenix în flăcări...

Iadul, gândi Motl, alergând, trăgând cu armele, iadul era un loc chiar de aici, de pe Pământ, un loc special în care Dumnezeu nu putea să ajungă...

Un vierme-de-nisip țâșni din adânc, răsturnându-l. Cumva neclar îl văzu pe Ismael trăgând cu aruncătorul de flăcări și creatura gigantică izbucni în văpăi și țipă ascuțit, asurzitor, pe când se zbătu în nisip, nemaiputând să se îngroape înapoi pentru a scăpa. Motl se rostogoli într-o parte, însă piciorul stâng nu-i mai răspundea. Se ridică, țeapăn, trase într-un Jujub care pica din înalt spre el. Sharm el-Sheikh ardea acum de jur împrejur și el puse un glonț de lunetist drept în creierul păsării și o privi prăbușindu-se în incendiu.

Indiferent ce ar fi știut vechii scriitori despre iad, își spuse, avuseseră dreptate în privința focului.

Era tăcere în tunelurile abandonate ale vechii autogări, abandonate... mai puțin de robotniki. Vagabonzi! gândi Motl cu fervoare instantanee. Cerșetori, boschetari, nefolositori, infideli... unica lor fidelitate era față de ei înșiși.

Robotnikii aveau grijă de cei ca ei.

Acum nu mai existau alții care s-o facă.

Cum ajunsese el în locul acesta? Cum ajunsese el în Stația Centrală?

Mâinile îi tremurau. Avea nevoie de un fix.

După acea ultimă bătălie, îl peticiseră și-l modernizaseră, apoi îl trimiseseră din nou la luptă, iar și iar. Întotdeauna exista o ultimă bătălie, un ultim război. După care, pentru multă vreme, nu mai fuseseră alte confruntări și ei stătuseră în bază, așteptând, injectându-și credință, fiindcă asta te împiedica să devii complet *eretic*, după care, într-o bună zi, nici măcar nu se auzise *ceva* în privința aceea, poarta se deschisese și tot personalul uman plecase: se părea că ei deveniseră demodați.

După o vreme, câte unul, câte doi, au plecat și ei. Lumea din exteriorul bazei era ciudată și inconfortabilă, ostilă într-un fel în care câmpul de bătălie nu fusese niciodată. Motl s-a ocupat cu tot felul de expediente. La început libertatea a fost plăcută. A renunțat până și la drog.

Apoi au început să se defecteze componentele...

– Motl!

Era Ezechiel. El conducea în Stația Centrală. El era căpitanul lor aici.

În Ierusalim existau robotniki, atrași precum căpușele de o venă. Iar unii dintre ei părăsiseră chiar planeta, merseseră în Tong Yun City sau Portul Selenar. Însă el, Motl, sfârșise aici.

Îl izbi un siaj: amintiri care n-ar fi trebuit să existe, vremuri ce nu fuseseră niciodată. O femeie cu păr negru care-i zâmbea, cu un

creion înapoia unei urechi delicate; o fetiță care râdea și întindea spre el degețele grăsuțe și roz ca s-o ridice în brațe; sunetul unei sonerii de bicicletă; mirosul de iarbă tunsă. Mâinile îi tremurau.

– Motl!

– Am nevoie de fix, Ezechiel. Am nevoie de Crucifixație.

– Am auzit c-ai fost c-o fată.

Tăcerea din jurul focului deveni mai adâncă. Motl rămase perfect nemișcat.

– O fată umană, Motl?

Tăcerea celorlalți era tăioasă ca o baionetă.

Motl se gândi la Isobel, sub streșinile Stației Centrale. Corpul ei care radia căldură, mâna ei mică, atingându-i chipul, și ceva se defectă probabil în aparatul lui lacrimal, asta trebuia să fie explicația, fiindcă ochii îi erau umezi și o văzu printr-o peliculă, prin ceață.

O întâlnise în Stația Centrală, la Nivelul Trei unde lucra ea, căpitan în virtualitatea Ghildelor din Ashkelon. Ajunseseră să stea de vorbă, el avea un job acum, era măturător și se deplasa fără grabă peste pardoselile nivelului aceluia, cel mai animat dintre toate. Avea destul de curățat. Era o muncă bună, continuă.

Ea fusese nesigură pe picioare, după ce tocmai petrecuse opt ore într-un modul, în virtual. Se clătinase, iar el se apropiase și-o ajutase să-și recapete echilibrul. Gestul acela îl făcuse să se simtă ciudat, mâinile ei, pielea ei pe brațul lui din metal, iar când ea se îndreptă, îi zâmbi, cu ochi căprui, dinți albi puțin strâmbi, zâmbi fără reținere sau stânjeneală, ca și cum ar fi fost deja prieteni buni.

– Scuze, bolborosi Motl și-i dădu drumul, însă ea îl opri.

– Stai!

Se opri și o privi, era mai înalt decât ea. Era atât de vie...

– Te-am mai văzut pe aici, spuse ea.

Motl nu știu ce să răspundă la cuvintele acelea; rămase încordat, gata să fugă.

– Nu știu cum te numești, urmă ea.

– Motl.

– Motl...

Rostit de ea numele îl izbi prin stranietate.

– Îmi place, spuse ea. Eu sunt Isobel.

– Ș... știu.

Ea avea păr negru și piele albă. Zâmbea des. Era încă tânără.

– De unde știi?

– Te-am mai văzut pe aici.

Râseră amândoi în aceeași timp. Și, brusc, nu mai era nimic stângaci. Brusc, era lucrul cel mai firesc din lume să vorbească unul cu celălalt, era ceva ce el nu făcuse niciodată sau, dacă făcuse totuși, trebuia s-o fi făcut, fusese în altă viață, în alt timp pierdut pe vecie.

Îl speria. Sistemele interne i se defectau, nu-l mai puteau opri să simtă. Mâinile îi tremurau.

– Am nevoie de fix, Ezechiel.

Își auzi glasul scârțâind.

– Ce crezi tu că faci, Motl?

Glasul acela, rece și calm. Ei nu erau soldați solitari. Forma militară respecta ordinea. Ezechiel căpăta partea lui din munca lui Motl, tot așa cum el își căpăta partea din negoțul cu Crucifixație, și din ocazionalele jafuri și din afacerea cu taxele de protecție și, de altfel, din toate cele pe care-și putea pune degetele metalice. Motl îl respecta pentru asta. Ezechiel avea grijă de soldații lui.

Nu exista nimeni altul care s-o facă.

– N-am vrut să se întâmple, zise Motl. N-a fost ceva care să fi...

Tăcu. Cum se simțea el cu adevărat? Anterior, nu trebuia *să simtă*, nu în asemenea măsură. Senzațiile erau ceva ce ei îți luaseră când te refăcuseră, când vechiul tu, cel care avusese o viață și un nume, omul acela, murise și fuseseși renăscut în locul lui. Emoțiile erau reglementate de pe vremea când toate sistemele lui interne funcționau, pe vremea când exista întreținere – teama și furia erau bune, în limite raționale, dar iubirea și afecțiunea te făceau slab. Ba mai rău, te făceau vulnerabil.

Își privi acum camarazii soldați și-i văzu ca noi, reflexia focului din exoscheletele lor metalice îi proiecta într-o lumină nouă. Îi văzu noi, apoi vechi, le văzu pielea-înveliș pătată, ruginită, și auzi sunetele slabe, zăngănite, de disperare dinspre articulații stricate și apendice prost reparate. Se gândi că ei fuseseră dintotdeauna slabi. Ei fuseseră întotdeauna vulnerabili.

– O iubești pe fată? zise Ezechiel și acum Motl îi auzi întrebarea cu urechi noi, cu o înțelegere nouă.

Ei erau frații lui, erau semenii lui.

– Eu..., rosti apoi gândi „curaj".

Era un lucru pe care aproape că-l uitase.

– Eu o iubesc, spuse apoi, simplu.

În jurul focului, robotnikii muți se foiră. Ezechiel încuviință o singură dată din capul lui greoi.

– Atunci, du-te la ea, zise el.

În Sinai, de data aceea sub o lună nouă, el îngenunchease în nisip și-și afundase mâinile în apa caldă a Mării Roșii, privind Leviatanul care murea în depărtare. Drogul, Crucifixația, pusese stăpânire pe el și o rază de lumină se pogorî din ceruri și-l ridică, iar spiritul lui pluti deasupra apei. Credință, el avusese nevoie de credință, toți aveau aceeași nevoie, credința pentru a continua.

Se gândi că avea s-o găsească pe Isobel. Avea să se ducă chiar acum la ea și nu-i păsa cine avea să-i vadă împreună. Mâinile continuau să-i tremure, iar pofta era tot acolo, însă el o ignoră; încercă s-o ignore. Uneori aveai nevoie să crezi că poți crede, uneori trebuia să-ți închipui că paradisul putea să vină din partea altei ființe omenești, și nu doar dintr-o pilulă.

Uneori.

8

VÂNZĂTORUL DE CĂRȚI

Lumina matinală scăldă Stația Centrală când Ibrahim, alte-zachenul, apăru pe Neve Sha'anan cu calul și cotiga lui. Se opri când îl văzu pe Achimwene, care stătea în fața firidei micuțe pe care o numea prăvălie, și ridică mâna în semn de salut.

Nimic nu-i plăcea mai mult lui Achimwene Haile Selassie Jones decât vederea soarelui care răsărea înapoia Stației Centrale. Îi evidenția pe muncitorii sexuali istoviți și mașinile ce măturau străzile, ca și felinarele plutitoare care se legănau și care, odată cu apropierea zorilor, se îndreptau încet spre propriile lor habitate, unde așteptau următoarea cădere a nopții. Pe acoperișuri, panouri solare se depliau, salutând soarele. La ora asta, aerul era încă rece. În curând avea să fie fierbinte, soarele avea să pârjolească din înalt, unitățile de aer condiționat aveau să se activeze cu un muget de aer rece în magazine și restaurante și apartamente aglomerate din tot cartierul vechi.

– Salut, Ibrahim! rosti Achimwene către alte-zachen când acesta se apropie.

Ibrahim era cocoțat în vârful cotigii lui, însoțit de băiatul Ismail. Cotiga era deja plină, cu mobilier de adaptoplante, resturi din plastic și metal, cutii cu diverse lucruri aruncate din case și,

zăcând nebăgat în seamă, pe o parte, un bust din piatră al lui Albert Einstein.

– Salut, Achimwene! zâmbi Ibrahim. Cum este vremea?

– Frumușel spre mediu, zise Achimwene și amândoi râseră, simțindu-se confortabil în ritualul acela aproape zilnic.

Acesta este Achimwene: nu era omul cel mai impozant și nici nu atrăgea privirile când se afla în mijlocul unei mulțimi. Era slăbuț și cumva gârbovit și purta ochelari de modă veche pentru a corecta un defect minor de vedere. Părul îi fusese cândva des și ondulat, dar acum nu-i mai rămăsese prea mult și era, trist de spus, aproape chel. Avea gură răbdătoare, cu buze moi, ochi încrezători, cu linii fine de dezamăgire în colțuri. Numele lui însemna „frate" în cichewa, un grai dominant în Malawi, deși făcea parte din neamul Jones al Stației Centrale, și era într-adevăr fratele lui Miriam Jones, din Shebeenul Mama Jones. În fiecare dimineață el se trezea devreme, își făcea repede baie și ieșea pe stradă la timp pentru a prinde răsăritul și pe alte-zachen. Acum își frecă palmele între ele ca și cum i-ar fi fost frig și rosti cu glasul lui blând, încet:

– Ai ceva pentru mine, Ibrahim?

Ibrahim își trecu palma peste chelie și surâse. Uneori răspunsul era un simplu „Nu". Uneori începea cu un „Poate..." șovăielnic.

Azi era un „Da".

– Da, zise Ibrahim și Achimwene ridică ochii, spre el, ori spre ceruri, și spuse:

– Arată-mi!

– Ismail, rosti Ibrahim și băiatul care stătea lângă el, tăcut până atunci, coborî cu un zâmbet scurt și sigur pe sine și se duse în spatele coțigii.

– E grea! se plânse el.

Achimwene se grăbi să i se alăture și-l ajută să coboare o cutie care era într-adevăr grea.

O privi apoi în tăcere, așteptând.

– Deschide-o! zise Ibrahim. Astea te interesează?

Achimwene îngenunche lângă cutie. Degetele i se întinseră spre ea, urmăriră linia de deschidere. Fără grabă, îi trase clapetele într-o

parte și alta. Savura momentul când lumina avea să cadă asupra conținutului cutiei, ca și parfumul obiectelor prețioase și fragile dinăuntru, care avea să se ridice, eliberat în aer, și să-i gâdile nările. În toată lumea nu mai exista un parfum ca acesta – izul de hârtie veche.

Cutia se deschise. El privi înăuntru.

Cărți. Nu era de mirare că era grea. Avea greutatea hârtiei.

Nu derulările nesfârșite de text și imagini, mișcătoare și statice, și nici narațiunile cu imersiune totală despre care știa că le percepeau alții în ceea ce el numea, în graiul lui învechit, rețele, iar ceilalți le spuneau, simplu, Conversația. Nu acelea, la care el oricum nu avea acces. De asemenea, acestea nu erau cărți care să fie considerate decorațiuni, obiecte fizice meșteșugite de artizani, legate în piele, cu litere aurite pe cotor, litografiate manual și vândute cu prețuri speciale.

Nu.

El se uită la obiectele din cutie, la cărțile fragile, uzate, decolorate, subțiate, tipărite pe hârtie ieftină. Miroseau a praf și mucegai și vechime. Miroseau vag a urină și tabac și cafea vărsată. Miroseau a chestii care *trăiseră* cândva.

Miroseau a istorie.

Luă cu degete precaute o carte și o ținu, întorcând grijuliu paginile. Era cu adevărat neprețuită. Avea răsuflarea tăiată, așa cum spuneau adesea exact aceleași cărți.

Era un *Ringo*.

Un Ringo autentic.

Coperta acestei ediții broșate fragile prezenta un pistolar cu chip tăbăcit, pe fundalul unui deșert roșu. RINGO, scria cu litere gigantice, iar dedesubt numele fictiv al autorului, Jeff McNamara. Urma apoi titlul propriu-zis al cărții, unul dintre numeroasele din seria aceea lungă de westernuri. Acesta era *Pe drum spre Kansas City*.

Oare toate erau așa?

Bineînțeles, de fapt nu existase niciodată un „Jeff McNamara". Ringo era o serie de westernuri de limbă ebraică, scrise sub pseudonim de tineri scriitori muritori de foame într-un Tel Aviv apus, care contribuiau de asemenea cu povești similare de

aventuri spațiale sau erotice sau idile siropoase, după cum cerea situația (și buzunarul editorului). Achimwene răsfoi cu grijă restul cărților. Toate erau broșate, tipărite pe hârtie subțire și ieftină cu secole în urmă. Cum se păstraseră? Pe unele dintre ele le văzuse doar menționate în cataloage de licitații, iar existența lor aici, acum, era aproape un miracol. Găsi o idilă în lumea medicală, un roman polițist, o aventură în Al Doilea Război Mondial, o poveste erotică a cărei copertă teribilă îl făcu să roșească. Erau imposibile, așa ceva nu putea să existe.

– Unde le-ai găsit? întrebă el.

Ibrahim ridică din umeri.

– O Criptă-secol deschisă, zise el.

Achimwene scoase un oftat. Auzise de asemenea lucruri – seifuri subterane, clădite în timpul unui război străvechi al evreilor, buncăre din beton ranforsat, rămase ca niște bule sub suprafața orașului. Totuși nu se așteptase niciodată...

– Sunt... multe? întrebă el.

Ibrahim surâse.

– Multe, răspunse, după care, făcându-i-se milă de Achimwene continuă: Criptele sunt multe, dar majoritatea sunt inaccesibile. La răstimpuri, lucrările de construcție mai descoperă câte una, iar atunci proprietarii mă cheamă să văd despre ce-i vorba, fiindcă ei le consideră în general gunoaie. La urma urmelor, ce ar dori o persoană modernă să facă cu așa ceva? arătă el spre cutie. Le-am păstrat special pentru tine. Restul jegurilor au rămas pe maidanul de vechituri, însă asta a fost singura cutie cu cărți.

– Pot plăti, zise Achimwene. Vreau să zic c-o să găsesc eu o soluție, o`să-mprumut... Gândul i se împotmoli ca un os în gât (așa cum scria în cărțile acelea). O să-mprumut de la soră-mea.

Însă Ibrahim, spre încântarea și neînțelegerea lui Achimwene, flutură nepăsător din mână, râzând.

– Plătește-mi ca de obicei, spuse el. La urma urmelor nu-i decât o cutie, iar asta nu-i decât hârtie. Nu mă costă nimic și mi-am făcut deja profitul. Valoarea suplimentară pe care i-o atribui tu este în mod clar propria ta valoare.

– Dar sunt prețioase! rosti Achimwene șocat. Colecționarii ar plăti...

Imaginația nu-l ajută.

Ibrahim zâmbi cu blândețe.

– Tu ești singurul colecționar pe care-l știu, îi spuse. Îți poți permite cât crezi tu că prețuiesc?

– Nu, spuse... șopti Achimwene.

– Atunci plătește-mi doar cât îți cer.

Ibrahim clătină din cap, parcă amuzat de nebunia semenului său, și își îndemnă calul la drum. Animalul răbdător își șfichiui crupa cu coada, alungând muștele, și reluă înaintarea fără grabă. Băiatul, Ismail, mai rămase locului o clipă, uitându-se la cărți.

– În cripte sunt multe gunoaie vechi! zise el. Desfăcu brațele larg, încercând să le descrie. Eu am fost acolo, le-am văzut! Astea, ăăă... cărțile? Îl privi nesigur pe Achimwene și urmă: Plus niște chestii mari și cubice, numite televizoare, pe care le-am luat pentru plastic, și arme vechi, o sumedenie de arme vechi! Însă gaborii le-au luat pe-alea – tu de ce crezi că le-ngropaseră din capul locului? Ochii verde-intens ai băiatului, crescuți în cuve, îl fixară pe Achimwene.

– Câte jeguri! rosti el în cele din urmă, cu o notă de finalitate, după care, chicotind, alergă după cotigă și sări în ea cu ușurință tinerească.

Achimwene privi cotiga până dispăru după curbă. Apoi, cu tandrețea unui tată care ridică în brațe un nou-născut, luă de jos lada cu cărți și o cără cei câțiva pași până la firida sa.

-Viața lui Achimwene urma să se schimbe, dar el încă nu știa asta. Petrecu restul dimineții catalogând fericit cărțile străvechi și așezându-le pe rafturi. Fiecare copertă țipătoare îl încânta. Le manipula doar cu vârfurile degetelor, dând foile cu grijă, reverențios. În Stația Centrală existau multe religii și credințe, însă doar a lui Achimwene impunea așa ceva. Adorarea cărților vechi, demodate. Adorarea, așa îi plăcea lui să creadă, a istoriei înseși.

De aceea își petrecu dimineața destul de fericit, cu un singur client. Pentru că Achimwene nu era singur cu această... obsesie? Fervoare?

Mai existau și alții ca el. În majoritate bărbați și în majoritate, ca el însuși, frânți într-un chip fundamental. Soseau de peste tot, pelerini care pășeau șovăielnic pe străzile nefamiliare ale cartierului vechi, ajungând până la urmă la firida lui Achimwene, o prăvălie care nu avea nicio firmă. Ei nu aveau nevoie de firme. Ei știau.

Un preot armean din Ierusalim sosea o dată pe lună, un împătimit al publicațiilor ebraice atât de obscure, încât până și Achimwene avea probleme în susținerea unei conversații cu el – nuvele idilice tipărite în douăzeci-treizeci de pagini capsate laolaltă, pline de fervoare sionistă și pasiuni de îndrăgostiți, așa de rare și de fragile, că puține mai rămâneseră pe lume. Era apoi o femeie, o raritate, care se numea Nur și venea o dată pe an din Damasc, a cărei specialitate erau lucrările obscurului poet și autor de literatură science fiction Lior Tirosh. Era apoi un bărbat din Haifa, care colecționa literatură erotică, și un bărbat din Galileea, care colecționa romane polițiste.

– Achimwene? *Shalom!*

Achimwene se îndreptă în scaun. Stătuse de jumătate de oră la birou, dactilografiind pe mândria și fericirea lui – o mașină de scris ebraică autentică. În momentele de tihnă, relaxarea și evadarea lui era statul la birou și născocirea, folosind cuvintele acelor vechi și dispăruți scriitori de literatură de consum, de narațiuni la fel de incitante despre isprăvi cutezătoare, salvări și evadări.

– Shalom, Gideon! răspunse el și oftă neauzit.

Bărbatul care stătuse în prag intră acum în cameră. Era gârbovit și avea păr lung, alb, ochi scânteietori; într-o mână ținea ca pe o ofrandă o sticlă de arak ieftin.

– Ai pahare?

– Sigur că da...

Achimwene luă două pahare, nu foarte curate, și le puse pe birou. Bărbatul, Gideon, arătă din bărbie spre mașina de scris.

– Iar scrii? întrebă el.

– Știi doar.

Ebraica era limba lui natală. Cei din neamul Jones fuseseră cândva imigranți din Nigeria. Unii spuneau că veniseră cu vize de muncă, după care rămăseseră aici. Alții afirmau că erau refugiați dintr-un război civil de mult uitat, care trecuseră granița ilegal din Egipt și rămăseseră aici. Una sau alta, neamul Jones, ca și neamul Chong, trăia de generații în Stația Centrală.

Gideon desfăcu sticla și turnă în ambele pahare.

– Apă? întrebă Achimwene.

Gideon clătină din cap. Achimwene oftă iarăși și Gideon ridică paharul cu lichid limpede.

– *L'chaim!* spuse el.

Ciocniră. Achimwene bău și arakul îi arse gâtul, iar aroma de anason îi gâdilă nările. Îl făcu să se gândească la shebeenul surorii sale.

– Așadar, ce noutăți ai, Gideon?

Se hotărî, brusc și cu o claritate dureroasă, să nu-și împartă noua pradă cu Gideon. Va păstra cărțile pentru sine, un secret privat, pentru încă puțină vreme. Mai târziu, poate, avea să vândă una sau două. Pentru moment, erau ale lui și numai ale lui.

Pălăvrăgiră, trecându-și timpul o oră sau două. Doi bărbați îmbătrâniți înainte de vreme, într-o firidă întunecoasă, sorbind arak și amintindu-și de cărți găsite și pierdute, de chilipiruri câștigate și pierdute. În cele din urmă Gideon plecă, după ce cumpărase un western minor, aflat în „stare bună", așa cum era definit în cercurile lor – adică desfăcându-se bucăți. Achimwene oftă ușurat, simțindu-se amețit de arak, și reveni la mașina de scris. Bătu, cu titlu de încercare, un *heh*, apoi un *nun*. Începu să scrie.

F.

Fata.

Fata avea necazuri.

O mulțime o înconjura. Fețele lor surescitate se contorsionau în lumina făcliilor pe care le purtau. Țineau în mâini pietre și cuțite. Strigau un cuvânt, un nume, ca un blestem. Fata îi privi și chipul ei cu trăsături delicate păru îngrozit.

– Nu mă salvează cineva? strigă ea. Un erou, un...

Achimwene se încruntă iritat, deoarece de afară se auzea gălăgie, iar zgomotele îi tulburau concentrarea. Ascultă atent, dar hărmălaia spori, așa că, suspinând iritat, se ridică și se duse la ușă.

Poate că așa se schimbă viețile. O decizie de moment, azvârlirea unei monede. El ar fi putut să se întoarcă la birou, să-și termine fraza, ori să aleagă să facă ordine pe rafturi sau să pună de cafea. În schimb, alese să deschidă ușa.

Ogko spusese cândva că ușile sunt lucruri periculoase. Nu știi niciodată ce vei găsi înapoia lor.

Achimwene deschise ușa și păși afară.

F.

Fata.

Fata avea necazuri.

Asta văzu Achimwene, deși pentru moment *motivul* îi scăpa.

Iată ce văzu el:

Mulțimea era alcătuită din oameni pe care Achimwene îi cunoștea. Vecini, veri, cunoștințe. I se păru că-l zărește pe tânărul Yan și pe logodnicul său, Youssou (văr de-al doilea cu Achimwene), zarzavagiul de după colț, niște locuitori din adaptoplante pe care-i cunoștea din vedere, nu și după nume, și alții. Erau pur și simplu oameni. Erau din Stația Centrală.

Nu și fata.

Achimwene n-o mai văzuse până atunci. Era slăbuță. Mergea cu un țopăit ciudat, de parcă n-ar fi fost obișnuită cu gravitația. Fața îi era îngustă, ba chiar delicată. Părul îi fusese coafat în stilul altei lumi, împletit în codițe care se mișcau încet, foarte lent, deasupra capului ei și în mintea lui Achimwene apăru un nume străvechi.

Meduza.

Ochii panicați ai fetei se rotiră, privind. Pentru o clipă îi întâlniră pe ai lui. Totuși privirea lor nu-l împietri (așa cum se spunea despre Meduza).

Ea se întoarse.

Mulțimea o înconjura într-un semicerc. Ea stătea cu spatele la Achimwene. Mulțimea – cuvântul *gloată* fulgeră neliniștitor prin mintea lui Achimwene – era surescitată, agitată. Unii țineau pietre în mâini, dar păreau șovăitori, de parcă n-ar fi fost siguri de ce, sau ce ar fi trebuit să facă cu ele. Erau animați de un soi de energie hâdă. Iar acum Achimwene putea să și audă un cuvânt care era răcnit, un nume, care se ridica și cobora în intonații diferite, în timp ce fata se rotea întruna, căutând neajutorată scăparea.

– *Shambleau*!

Cuvântul acela trimise un fior pe șira spinării lui Achimwene (o senzație despre care citise frecvent în literatura de consum, dar pe care o încercase el însuși rareori sau poate chiar niciodată). Deștepta imagini vagi, amenințătoare, peisaje marțiene dezolante, kibuțuri izolate în tundra marțiană, apusuri roșii de culoarea sângelui.

– Strigoi!

Și iată-l, acesta fusese, celălalt cuvânt, cel care evoca, parcă din senin, imagini de munți amenințători, castele întunecate, umbre de forma liliecilor purtate de vânt pe fundalul unui soare roșu ca sângele, care apunea...

– *Shambleau*!

– Înapoi! Înapoi de unde-ai venit!

– Lăsați-o-n pace!

Strigătul străpunse noaptea. Gloata undui, derutată. Vocea retezase ca lama unui bisturiu și fata, surprinsă, se întoarse într-o parte și în alta, căutându-l pe cel care vorbise.

Cine a spus asta?

Cine a cutezat să sfideze furia gloatei?

Simțind cum realitatea se despică în două, Achimwene, aproape cuprins de un *frisson* ușor, un fior delicios de recunoaștere, își dădu seama că tocmai el rostise cuvintele acelea.

Și într-adevăr avansase din pragul ușii sale, o siluetă mică și gârbovită, care înfrunta gloata de rude și cunoștințe și, poate, chiar câțiva prieteni.

– Lăsați-o-n pace! repetă el, savurând cuvintele și, de data aceasta, poate pentru prima dată în viața sa, oamenii îi dădură ascultare.

Se pogorî liniștea. Prinsă între torționarii ei și bărbatul misterios, fata păru nesigură.

– A, este Achimwene! spuse cineva, iar altcineva izbucni brusc, crud, în hohote de râs, spărgând tăcerea.

– Ea este *shambleau*, rosti cineva și primul vorbitor (Achimwene nu-și putea da seama cine era) zise:

– Păi, *lui* nu-i poate face niciun rău.

Hohotul crud răsună din nou și apoi, parcă printr-un acord nerostit sau ordin, mulțimea începu să se împrăștie fără grabă.

Achimwene descoperi că inima îi bătea mai repede, că palmele îi asudau, că ochii îi erau cuprinși pe neașteptate de mâncărimi. Îi venea să strănute. Fata pluti, lent, spre el. Erau de aceeași înălțime. Ea îl privi în ochi. Ochii ei erau violeți. Se uitară unul la celălalt, pe când restul gloatei se destrămă. În scurt timp rămaseră singuri, pe strada tăcută, cu spatele lui Achimwene spre ușa prăvăliei sale.

Ea îl privi întrebător; buzele i se mișcară fără sunet, ochii i se mișcară în sus și în jos, scanându-l. Părea derutată, apoi șocată. Făcu un pas îndărăt.

– Nu, zise el, stai!

– Tu nu ești... tu nu ești...

Achimwene înțelese că ea încercase să comunice cu el. Tăcerea lui o nedumerise. Chiar mai probabil, o respinsese. El era un schilod.

– Nu am nod, zise Achimwene.

– Cum... este posibil așa ceva?

El râse, deși fără urmă de veselie.

– Aici, pe Pământ, nu-i chiar atât de neobișnuit.

– Tu știi că eu nu sunt..., începu ea.

Se opri, șovăind, și Achimwene termină în locul ei:

– ...de aici? Am ghicit. Ești de pe Marte?

Un surâs strâmbă buzele fetei, doar pentru o secundă.

– Din asteroizi.

– Cum e-n spațiu?

Incitarea îl anima pe Achimwene.

Ea înălță din umeri.

– *Olsem difren*, răspunse în pidgin-asteroidiană.

La fel, dar diferit.

Se priviră unul pe celălalt, doi străini, ochii ei crescuți în cuve și ochii lui naturali.

– Eu mă numesc Achimwene, rosti bărbatul.

– Aha!

– Pe tine cum te cheamă?

Același semisurâs îi strâmbă buzele. Achimwene își putea da seama că o deruta. Era dezgustată de el. Ceva dinlăuntrul lui flutură scurt, ca o pasăre care moare într-o colivie din cauza lipsei de oxigen.

– Carmel, rosti ea încet. Pe mine mă cheamă Carmel.

El încuviință din cap. Pasărea era liberă, își fâlfâia aripile înlăuntrul lui.

– Vrei să intri? o întrebă.

Făcu un gest spre prăvălia sa. Ușa rămăsese pe jumătate deschisă.

Decizii care despică universuri cuantice... ea își mușcă buza. Nu curse nicio picătură de sânge. El îi văzu atunci caninii. Lungi și ascuțiți. Tulburarea îl cuprinse din nou. Să fi existat adevăr în poveștile vechi? Un *shambleau*? Aici?

– O ceașcă de ceai? o întrebă cu disperare.

Ea încuviință neatentă și Achimwene înțelese că încerca în continuare să-i vorbească. Nu putea pricepe de ce bărbatul nu-i răspundea.

– Nu am nod, repetă el. Ridică din umeri. Este...

– Da, zise ea.

– Da?

– Da, aș vrea să intru. Pentru... ceai.

Făcu un pas mai aproape de el. Bărbatul nu-i putea citi expresia ochilor.

– Mulțumesc, zise Carmel cu glasul ei slab, cu accentul acela ciudat. Pentru... știi tu.

– Da. El zâmbi larg și se simți brusc cutezător, aproape invincibil. Pentru puțin.

– Nu... n-a fost puțin.

Mâna ei îi atinse umărul, ca o mângâiere ușoară. Apoi trecu pe lângă Achimwene și dispăru prin ușa pe jumătate deschisă.

Rafturile dinăuntru erau aranjate după genuri.
Idile.
Mistere.
Polițiste.
Aventuri.
Și așa mai departe.

Viața nu era însă ca sistemul acela explicit de clasificare, ajunsese Achimwene să înțeleagă. Viața însemna intrigi abandonate când acțiunea ajunsese abia la jumătate, eroi care mureau la mijlocul încercărilor lor, iubiri recompensate și nerecompensate, unele destrămându-se inexplicabil, altele arzând scurt și strălucitor. Exista povestea unui bărbat care se îndrăgostise de un vampir[1]...

Carmel era fascinată de el, dar în același timp tot mai distantă. Nu-l înțelegea. Bărbatul nu avea niciun gust, nimic în care să-și fi putut înfige dinții. Ea era o prădătoare, avea nevoie de *hrană*, însă Achimwene nu i-o putea asigura.

Când intrase prima dată în prăvălia lui, își trecuse degetele peste cotoarele cărților străvechi, fascinată, sfioasă.

– Noi aveam cărți, pe asteroid, recunoscuse, aparent rușinată de confesiunea unei istorii împărtășite. Pe Nungai Merurun, aveam o bibliotecă de cărți fizice, aduse de o navă, cândva, pentru care un străunchi făcuse troc cu ceva...

---

[1] „Shambleau" (1933) este cea mai faimoasă povestire a scriitoarei americane de science fiction și fantasy C.L. Moore (1911–1987) (n. tr.).

Iar Achimwene visase să zboare prin spațiu, să viziteze acel Ng. Merurun, să descopere o comoară neprețuită ascunsă acolo.

Îi oferise, jalnic, ceai. Îl fierbea pe plita primusului micuț, într-o oliță ciobită, cu frunze proaspete de mentă în apă. Amestecase zahăr în pahare. Ea privise ceaiul neînțelegătoare, concentrându-se. Abia ulterior el înțelese că ea încercase să comunice din nou.

Carmel se încruntă și clătină din cap. Bărbatul își dădu seama că ea tremura ușor.

– Te rog, îi spuse. Bea!

– Nu, zise ea. Tu nu ești.

Apoi renunță.

Achimwene se întrebase adesea cum era Conversația. Știa că, pe oriunde ar fi trecut, aproape tot ce vedea sau atingea avea noduri. Și oamenii, desigur, dar și plantele, roboții, aparatura electrocasnică, pereții, panourile solare – aproape totul și toate erau conectate într-o rețea socială de Lume Mică aristocrată, aflată în permanentă extindere și care creștea organic, peste Stația Centrală, peste Tel Aviv și Jaffa, peste entitatea întreținută care era Palestina/Israel, peste ținutul numit Orientul Mijlociu, peste Pământ, peste spațiul transsolar și mai departe, unde păianjenii solitari își cântau unii altora, în timp ce construiau mai multe noduri și nuclee, extinzând mai departe și tot mai departe rețeaua lor complexă. El știa că un om era înconjurat, în fiecare moment al vieții, de zumzetul constant al altor oameni, al altor minți, o conversație nesfârșită ce se derula în chipuri pe care Achimwene nu le putea concepe. Propria lui viață era tăcută. El era un nod format dintr-o singură persoană. Mișcă buzele. Vocea se auzi. Asta era tot. Achimwene zise:

– Ești un strigoi.

– Da. Buzele ei se strâmbară în semisurâsul acela specific. Sunt un monstru.

– Nu mai spune asta.

Inima lui bătea repede.

– Ești frumoasă! îi spuse.

Surâsul ei dispăru. Se apropie de el, dând uitării ceaiul. Se aplecă spre el. Își lipi buzele de pielea lui, de gâtul lui, și Achimwene îi simți răsuflarea, atingerea ușoară a buzelor pe pielea lui încinsă. O durere bruscă îl străpunse. Carmel își lipise buzele deasupra rănii și dinții ei îi străpunseră pielea. Bărbatul suspină.

– Nimic! zise ea. Se îndepărtă brusc. Este de parcă... nu știu!

Tremura și Achimwene pricepu că era speriată. Își atinse rana de pe gât. Nu simțise nimic.

– Întotdeauna, ca să cumpăr dragoste, ca să cumpăr supunere, ca să cumpăr adorare, trebuie să mă hrănesc. Îi golesc de datele lor prețioase, le sug sângele pentru ele, și-i plătesc cu dopamină, cu extaz. Însă tu nu ai stocare, nu ai difuzare, nu ai firewall... *acolo nu există nimic*. Ești ca un simulacru. Cuvântul îi plăcea și-l repetă încetișor: Un *simulacru*. Ai aspect de om, dar în spatele ochilor tăi nu există nimic. Tu nu difuzezi.

– Ridicol! spuse Achimwene și furia îl năpădi pe neașteptate. Eu vorbesc. Mă poți auzi. Eu am o minte. Îmi pot exprima...

Însă ea continua să clatine din cap și să tremure.

– Mi-e foame, rosti Carmel în cele din urmă. Trebuie să mă hrănesc.

– De unde vii? o întrebă o dată, pe când stăteau întinși pe patul lui îngust, cu fereastra deschisă și transpirați din cauza căldurii, iar ea îi povesti despre Ng. Merurun, asteroidul micuț unde crescuse, și cum fugise de acolo.

– Și de ce ai venit aici? zise el și-i simți, aproape înainte să-și fi terminat cuvintele, stânjeneala, ezitarea de a răspunde.

Îl cuprinse gelozia, dar nu putu spune motivul.

Sora lui veni să-l viziteze. Intră în librărie, pe când el stătea la birou și dactilografia. Scria tot mai puțin acum; noua lui viață i se părea un soi de roman.

– Achimwene! rosti ea.

Bărbatul ridică fruntea.

– Bună, Miriam! zise el greoi.

Nu se înțelegeau prea bine între ei.

– Fata Carmel este cu tine?

– Am lăsat-o să stea, zise el cu grijă.

– Achimwene, ești un idiot!

Era însoțit de băiatul ei.

– Salut, Kranki! zise Achimwene.

– *Anggkel*, spuse băiatul – *unchi* în pidgin. *Yu olsem wanem?*

– *I gud*, zise Achimwene.

Ce mai faci? Sunt bine.

– *Fren blong mi Ismail I stap aotside*, spuse Kranki. *I stret hemi kam insaed?*

Prietenul meu Ismail este afară. Pot să-i spun să intre?

– *I stre*, zise Achimwene.

Miriam clipi.

– Ismail, spuse ea, de unde ai sosit?

Kranki se întorsese și părea că se joacă cu un prieten invizibil.

– Nu-i nimeni acolo, rosti Achimwene îngrijorat.

– Ba da, se răsti sora lui, cum să nu fie? E Ismail, băiatul din Jaffa.

Achimwene clătină din cap.

– Achimwene, urmă ea, tu știi de ce a venit fata aia aici?

– Nu.

– A venit după Boris.

– Boris, repetă el. Adică... Boris al tău?

– Da, Boris al meu.

– Îl știa?

– Da, se cunoscuseră pe Marte. În Tong Yun City.

– Am înțeles.

– N-ai înțeles nimic, Achi. Ești orb ca un vierme.

Cuvinte vechi, care încă mai aveau puterea să-l rănească. Cumva ei nu fuseseră niciodată apropiați.

– Ce vrei, Miriam? întrebă el.

Chipul femeii se înmuie.

– Nu vreau... nu vreau ca ea să-ți facă rău.

– Sunt adult, pot avea grijă și singur de mine.

– Achi, n-ai putut avea grijă de tine niciodată!

S-ar fi putut ca aceea să fi fost afecțiune în glasul ei? Sunase a frustrare.

– Ea este aici? întrebă Miriam.

– Kranki, spuse Achimwene, cu cine te joci tu?

– Cu Ismail, răspunse Kranki oprindu-se dintr-o poveste pe care o spunea cuiva pe care numai el îl putea vedea.

– Dar nu-i aici.

– Ba da. E chiar aici.

Achimwene deschise gura larg, înțelegând.

– Este virtual?

– Cred că da, ridică băiatul din umeri.

În mod clar nu se simțea în largul lui cu întrebarea aceea sau n-o înțelegea. Achimwene nu mai insistă.

– Achi, zise sora lui, mie-mi place fata.

Cuvintele acelea îl surprinseră.

– O cunoști?

– Este bolnavă. Are nevoie de ajutor.

– Păi, *o ajut*! Încerc s-o ajut!

Sora lui se mulțumi să clatine din cap.

– Pleacă, Miriam, spuse el simțindu-se brusc obosit, deprimat.

– Este aici? întrebă sora lui.

– Se odihnește.

Deasupra prăvăliei lui exista un apartament micuț, la care se ajungea pe o scară îngustă, în spirală. Nu era mare lucru, dar însemna căminul.

– Carmel? strigă sora lui. Carmel?

De deasupra se auziră zgomote, ca și cum cineva s-ar fi mișcat. Apoi tăcere. Achimwene își privi sora, care stătea impasibilă. Își dădu seama că ea vorbea, în felul în care o făceau alți oameni, cu Carmel. Comunicau într-un mod interzis pentru el. După aceea se auziră din nou zgomote normale, pași pe trepte, și Carmel intră în cameră.

– Bună! rosti ea stângace.

Înaintă și se apropie de Achimwene, apoi îl prinse de mână. Atingerea degetelor ei mici și reci îl făcu să tresară în mod plăcut,

iar plăcerea i se răspândi prin corp, precum căldura prin corp. Nu mai spuseră nimic. Acțiunea fizică era în sine o declarație.

Miriam aprobă din cap.

Apoi Kranki îi surprinse pe toți.

Carmel petrecuse noaptea anterioară hrănindu-se. În Stația Centrală existau victime doritoare. Simțeau plăcere când te hrăneai din ele...

Achimwene își spusese că nu-i păsa. Când Carmel revenise, se mișca letargic și el știuse că era îmbătată de accesarea atâtor date. O dată ea încercase să-i descrie totul, însă bărbatul nu prea înțelesese.

Stătuse întins pe patul îngust lângă ea și privise luna de afară și felinarele plutitoare cu inteligența lor rudimentară. Ținuse brațul în jurul lui Carmel, care dormea, și nu se simțise niciodată mai fericit.

Kranki se răsuci și o privi pe Carmel. Șopti ceva în aer; Achimwene bănui că spre locul unde era Ismail. Chicoti, probabil înaintea răspunsului, și se întoarse la Carmel.

– Ești un *vampir*? întrebă el.

– Kranki!

Lui Achimwene îi veni să râdă, văzând privirea oripilată de pe fața lui Miriam.

– Nu-i nimic, spuse Carmel în pidgin.

Istret nomo.

Îl privea însă cu atenție pe băiat.

– Cine-i prietenul tău? continuă ea încetișor.

– Ismail. Locuiește în Jaffa, pe colină.

– Și ce este el? zise Carmel. Ce ești tu?

Băiatul nu păru să înțeleagă întrebarea.

– El este el, eu sunt eu. Noi suntem...

Ezită.

– Nakaimas..., șopti Carmel.

Sunetul vocii ei îl înfioră pe Achimwene. Pe șira spinării îi coborî același fior de gheață despre care citise în cărțile vechi, de

pildă, când Ringo Pistolarul se întâlnea cu o oroare ieșită din mormânt prin preriile pustii.

El cunoștea cuvântul, deși nu înțelesese niciodată felul cum îl foloseau oamenii. Crezuse că însemna transcenderea, cumva imposibilă, a Conversației.

– Kranki...

Tonul de avertisment din vocea lui Miriam nu putea fi confundat, însă nici Kranki, nici Carmel n-o băgară în seamă.

– Ți-aș putea arăta, spuse băiatul.

Ochii lui albaștri, limpezi, păreau curioși, nevinovați. Făcu un pas înainte și se opri în fața lui Carmel, întinzând mâna spre ea, încrezător. Ea șovăi o clipă. După aceea îi prinse mâna micuță și fierbinte.

Prerogativa tuturor bărbaților și femeilor este, poate, de a-și imagina și astfel de a sili o *formă*, un *înțeles* în narațiunea necontrolată și șerpuită a vieților lor, prin alegerea unui gen. O prințesă este salvată de un prinț, un vampir urmărește o victimă în întuneric, un discipol devine maestrul. Un cerc este încheiat. Și așa mai departe.

În dimineața următoare, povestea lui Achimwene s-a schimbat pentru el. Poate că fusese un fel de Idilă. Dar acum deveni un Mister.

Poate că ei aleseră, prin acord tacit, ca modalitate de a se lega reciproc, realizarea și funcționarea acelei relații curioase, acelei cuplări a doi inși neadaptați. Sau poate că, la urma urmelor, fuseseră motivați de curiozitate, motivul primordial, cel mai omenesc și în același timp cel mai suspect, cel care-l dusese pe Adam spre Pomul Vieții, în zorii Poveștii.

În dimineața următoare, Carmel coborî scara. Achimwene dormise în noaptea aceea în prăvălie, ghemuit sub o pătură subțire pe o saltea pe care o ținea lângă perete și care era de obicei ticsită cu cărți. Împinse în lături, cărțile formau un zid neregulat în jurul lui când dormea, o firidă în interiorul unei firide.

Carmel coborî. Părul i se mișca leneș în jurul capului. Purta o rochiță din bumbac subțire; bărbatul putea să vadă cât de subțire era.

– Spune-mi ce s-a-ntâmplat ieri, rosti Achimwene.

Carmel ridică din umeri.

– Avem cafea?

– Știi unde o țin.

El se ridică în capul oaselor, simțindu-se rușinat și furios. Își acoperi picioarele cu pătura. Carmel se duse la primus, umplu oala cu apă de la robinet și puse câteva linguri de cafea. O așeză pe foc.

– Băiatul este... un fel de strigoi, zise ea. Poate... Da... Nu... Nu știu.

– Ce a făcut el?

– Mi-a dat ceva și a luat ceva. A luat o amintire. A mea sau a altcuiva. Nu mai există.

– Și ce ți-a dat?

– Cunoaștere. Cunoașterea existenței lui.

– Nakaimas.

– Da, zise ea râzând, un sunet amar precum cafeaua. Magie neagră. Ca mine, totuși, altfel decât mine.

– Tu ai fost o armă, zise Achimwene.

Ea se răsuci brusc. Pe masă erau două cești. Sticlă pe lemn lăcuit.

– Poftim?

– Am citit despre asta.

– Mereu *cărțile* tale...

Din tonul ei, bărbatul nu-și putu da seama ce simțea.

– În Conversația ta, rosti el, există tăceri. Găuri...

Nu-și putea imagina exact asta, deoarece pentru el nu exista decât o unică tăcere. De aceea adăugă:

– Cărțile au răspunsuri.

Ea turnă cafea, amestecă zahăr în cești. Se apropie și se așeză lângă el, apăsându-l cu șoldul. Îi întinse o ceașcă.

– Povestește-mi! îl îndemnă.

Achimwene sorbi din ceașcă. Cafeaua îi fripse limba. Era dulce. Începu să vorbească repede.

– Am citit despre starea asta. Strigoi. *Shambleau*. Există referințe din era virusului Shangri-La, relatări ale contemporanilor. Laboratoarele Kunming lucrau la arme genetice, dar războiul s-a terminat înainte ca tulpina să poată fi utilizată – așa că au vândut-o extraplanetar și s-a răspândit. N-a funcționat niciodată așa cum ar fi trebuit. Există aluzii – ar trebui să accesez o bibliotecă mai mare. Sunt doar zvonuri. Note de subsol criptice.

– Și ce spun ele?

– Sugerează un scop mai profund. Sau că strigoii n-ar fi decât un efect secundar al unui scop secret...

Poate că ei doreau să creadă. Orice om are nevoie de un mister.

Carmel se foi lângă bărbat. Se întoarse cu fața spre el. Zâmbi. Era poate prima dată că-i zâmbea cu adevărat. Dinții îi erau lungi, și ascuțiți.

– Am putea afla, zise ea.

– Împreună, rosti el.

Bău din cafea ca să-și camufleze surescitarea. Știa însă că ea își dăduse seama.

– Am putea fi detectivi.

– Ca Judecătorul Dee, spuse el.

– Cine?

– Un detectiv.

– Cărți cu detectivi, zise ea disprețuitor.

– Ca Bill Glimmung, atunci, spuse el.

Fața lui Carmel se lumină. Pentru o clipă păru foarte tânără.

– Îmi plac poveștile alea, spuse ea.

Până și Achimwene văzuse episoade cu Glimmung. Fuseseră realizate bidimensional, tridimensional, cu imersiune completă, ca narațiuni olfactive, ca tapiserii tactile – genul fusese botezat Marțienii Duri, iar Studiourile Phobos realizaseră sute de-a lungul deceniilor, dacă nu chiar al secolelor. Elvis Mandela devenise celebru prin personajul lui.

– Ca Bill Glimmung, atunci, rosti ea solemn și amândoi izbucniră în râs.

– Ca Glimmung.

Și în felul acela amanții deveniră, prin acord complice, detectivi.

– A mai fost ceva, spuse Carmel.

– Ce? întrebă Achimwene.

Mergeau împreună spre Stația Centrală. Carmel zise:

– Când am venit... Când am coborât...

Clătină din cap și o codiță solitară îi șerpui în jurul gurii, așa că suflă ca s-o alunge.

– Când am sosit pe Pământ...

Cuvintele acelea puține treziră în Achimwene un dor fără nume. Implicau foarte multe, sugerau foarte multe pentru cineva care nu-și părăsise niciodată așezarea natală. Carmel urmă:

– Înainte de a veni, am cumpărat o identitate nouă din Tong Yun. Cea mai bună posibil. De la un Ghioc...

Îl privi, pentru a vedea dacă înțelesese. El înțelesese. Ghiocul era un om instalat și sudat într-un modul-exoschelet permanent. Era doar parțial om și, prin extensie, devenise parțial digital. Din unele puncte de vedere era destul de asemănător cu eunucii de pe vechiul Pământ.

– Înțeleg..., zise Achimwene, dar tonul vocii îi era întrebător.

– A funcționat, continuă Carmel. Când am ajuns la securitatea Stației Centrale, am fost lăsată să trec fără probleme. Digitalii nu mi-au observat adevărata... natură. Identitatea falsă a fost acceptată.

– Și?

Ea oftă și o codiță rătăcitoare gâdilă gâtul bărbatului, trimițând prin el un val de căldură.

– Și... ți se pare *probabil* așa ceva? întrebă ea.

Se opri din mers, după care, când Achimwene se opri și el, porni mai departe. Un felinar plutitor se legănă lângă ei câteva clipe, apoi, parcă simțind atmosfera tensionată, se îndepărtă, lăsându-i în penumbre.

– Pe Pământ nu există strigoi, spuse Carmel.

– Cum putem fi siguri de asta?

– Este una dintre chestiile alea pe care le știu toți.

Achimwene ridică din umeri.

– Cu toate acestea, *tu* ești aici.

Carmel clătină dintr-un deget, aproape înfigându-i-l în față.

– Și cât de probabil este asta? țipă ea, surprinzându-l. Eu cred c-a funcționat, fiindcă eu *am dorit* să cred asta. Dar ei o știu cu siguranță! Achi, eu nu sunt om! Corpul meu este plin de filamente nodale, exabyți de date și protocoale ostile! Vrei să-mi zici că ei *n-au știut*?

Achimwene clătină din cap. Întinse mâna către Carmel, dar ea se trase înapoi.

– Ce vrei să spui? întrebă bărbatul.

– Vreau să spun că m-au lăsat în mod deliberat să trec, răspunse ea sec.

– De ce? De ce ar face una ca asta?

– Nu știu.

Achimwene își mușcă ușor buza. Intuiția făcu un salt în mintea lui, neuronii cântară altor neuroni.

– Ai ajuns la concluzia asta, zise el, din cauza copiilor ălora.

Carmel se opri din mers. El văzu cât de palid îi era chipul, cât de delicat.

– Da, rosti ea.

– De ce?

– Nu știu.

– Atunci ar trebui să-ntrebi un digital. Ar trebui să-ntrebi un Alter.

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Și de ce crezi că ei ar sta de vorbă cu mine?

Bărbatul nu avea un răspuns.

– Putem continua așa cum am convenit, rosti el jalnic. Ne vom căpăta răspunsurile. Mai devreme sau mai târziu, vom pune lucrurile cap la cap.

– Cum? zise Carmel.

O trase spre el. Ea nu se împotrivi. Cuvintele dintr-o carte străveche suiră prin mintea lui Achimwene, iar odată cu ele întreaga scenă.

– O să-i dăm noi de cap.

Așa se făcu că, într-o zi pârjolitor de încinsă, Achimwene și strigoiul Carmel plecară pe jos din Stația Centrală, iar la scurt timp după aceea traversară bariera invizibilă ce separa cartierul vechi de adevăratul oraș Tel Aviv. Achimwene mergea încet; dintre buze îi atârna o țigară electronică, altă prețiozitate de epocă, iar pălăria de fetru pe care o purta îl ferea de soare, deși sudoarea o năclăise pe dinăuntru. Alături, Carmel părea neafectată de căldură, într-o rochie albastră, ușoară. Ajunseră la strada Allenby și merseră pe ea spre Piața Carmel.

– La fel ca numele meu, zise ea pe un ton surprins.

– Este un nume vechi, răspunse Achimwene, dar atenția îi era îndreptată altundeva.

– Unde mergem?

Bărbatul zâmbi și dinții îi sclipiră albi în jurul învelișului metalic al țigării.

– Orice detectiv, îi zise, are nevoie de un informator.

Allenby era o stradă lungă și murdară, cu magazine întunecoase ce vindeau imitații de produse ce păreau foarte uzate. Carmel se opri pentru câteva clipe în fața vitrinei unei prăvălii pentru iluzioniști. Achimwene se târgui cu un vânzător de sucuri de fructe și reveni cu două pahare de suc de portocale proaspăt și-i întinse unul ei. Trecură pe lângă o brutărie, unde pateuri cu cremă le cerșeau atenția. Trecură pe lângă un nod al Bisericii Robotului, unde un predicator ruginit încercă să-i captiveze cu un aer trist, distrat. Trecură pe lângă tarabe de șaorma, unde se simțeau pregnant arome de mirodenii și seu de oaie. Trecură pe lângă o mașină-măturătoare de drumuri, care ciripi plăcut spre ei, apoi pe lângă un centru de recrutare pentru Mișcarea Kibuțurilor Marțiene. Trecură pe lângă un grup de evrei ortodocși complet înveșmântați în negru; la fel ca Achimwene, erau lipsiți de noduri.

Carmel privea în toate părțile, adulmecând aerul, privind, *hrănindu-se* – Achimwene știa asta –, cu *feeduri* pure, nemodificate. Era ceva ce el nu putea percepe, nu putea cunoaște, totuși știa că existau, invizibile, însă mereu prezente. Ca Dumnezeu.

Versurile unei poezii de Mahmoud Darwish îi apărură în minte. Ceva despre o țară unde-i vedeai doar pe cei invizibili.

– Ia uite, zâmbi Carmel, o librărie!

Așa era. Se apropiau de piață acum și aglomerația se întețea pe stradă, iar autobuzele solare se târau în lungul drumului Allenby ca niște insecte, cu aripile întinse sus, transportând pasageri, și mirosul de legume proaspete, ardei și roșii și aroma dulce și intensă de portocale umpleau văzduhul. Librăria era de fapt o curte, sub cerul liber, cu cărțile așezate sub copertine și în teancuri ici-colo, în munți neregulați – era genul de prăvălie care nu avea prețuri și unde trebuia să întrebi întotdeauna cât costa un obiect, iar răspunsul depindea de proprietar și de dispoziția lui, ca și de vreme și de alinierea planetelor sau dacă erai sau nu agreat de el.

Proprietarul respectiv stătea într-adevăr la umbra rafturilor metalice lungi ce acopereau un perete. Fuma un trabuc și aroma sa pătrunzătoare umplu aerul și o făcu pe Carmel să strănute. Bărbatul ridică fruntea și-i văzu.

– Achimwene! rosti el deloc surprins. Apoi mijì ochii și continuă pe ton mai scăzut: Am auzit că recent ai făcut rost de un lot frumușel.

– Zvonurile circulă, zise Achimwene mulțumit de sine.

Între timp Carmel se plimba fără vreun scop anume prin curte, ridica reviste și cărți cu aspect fragil, le punea la loc, apoi lua altele. Achimwene zări dintr-o privire ediții timpurii de Yehuda Amichai, o primă ediție Yoav Avni, câteva cărți broșate și uzate cu Ringo pe care el le avea deja și o colecție samizdat Lior Tirosh.

– Shimshon, zise el, ce știi despre vampiri?

– Vampiri? repetă Shimshon și trase gânditor din trabuc. În tradiția literară? Există *Neshikat Ha'mavet Shel Dracula* – „Sărutul ucigaș al lui Dracula" – de Dan Shocker, în seria Horror din 1972, sau *Laila Adom* – „Noaptea roșie" – de Gal Amir, posibil primul roman ebraic cu vampiri, sau *Dam Kachol* – „Sânge albastru" – de Vered Tochterman din aceeași perioadă. Nu crezusem că era domeniul tău, rânji Shimshon, dar aș fi încântat să-ți vând un

exemplar. Cred că am pe undeva unul cu autograful lui Tochterman. Dar costă. Sau poate nu vrei să faci vreun troc...

– Nu, rosti Achimwene aproape cu regret. În clipa de față nu caut literatură, ci nonficțiune.

Sprâncenele celuilalt se arcuiră și rânjetul îi dispăru.

– *Ist mil?* rosti el nesigur. Robotniki? Codul Nosferatu?

Achimwene îl privi nesigur.

– Poftim? întrebă el.

Însă Shimshon clătină din cap.

– Eu nu mă ocup cu de-astea, zise el. *Verboten. Hagiratech.* Pleacă, Achimwene! Întoarce-te în Stația Centrală! Prăvălia e-nchisă.

Se întoarse, aruncă trabucul și-l călcă cu talpa.

– Și tu, iubire! spuse el. Prăvălia se-nchide. Vrei să cumperi cartea aia? Nu? Atunci las-o jos.

Carmel se întoarse și demnitate rănită fulgeră în ochii ei violeți.

– Atunci, ia-o! zise ea și îndesă în mâinile lui Shimshon un exemplar (neprețuit, gândi Achimwene) din *Rămășițe de Dumnezeu*, prima – și unica – culegere de poezii a lui Lior Tirosh.

Șuieră apoi, un sunet despre care Achimwene bănui că nu era numai în spectrul audibil, ci trecea mai adânc, în non-sunetul comunicării digitale, pentru că Shimshon păli și rosti cu o șoaptă strangulată:

– Ieși!

Carmel îi zâmbi, fulgerându-și dinții mici și ascuțiți.

Plecară. Traversară strada și se opriră în fața unei cabine de chirurgie estetică ieftină, care oferea ștergerea ridurilor sau grefare de tentacule, lângă un afiș scris de mână, care anunța: *Sunt la masă*.

– *Verboten*? zise Achimwene. *Hagiratech*?

– Interzis, răspunse Carmel. Genul de tehnologie-sălbatică ce sfârșește pe Desprindere, din navele Exodului.

– Adică ceea ce ești tu.

– Da. Am căutat și eu, știi doar. Dar este așa cum ai spus. Găuri în Conversație. N-am învățat nimic util?

– Nu, zise el. Apoi: Ba da.

Ea surâse.

– Ce anume?

Istorie militară, spusese Shimshon. Și nimeni nu știa mai bine decât el cum să clasifice ceva în genul căruia îi aparținea. Și... *robotniki.*

– Trebuie să găsim un fost soldat, spuse Achimwene. Surâse fără amuzament. Ar fi bine să-ți actualizezi idișul-de-luptă.

– Salut, Ezechiel!

– Salut, Achimwene!

– Am adus... votcă. Și piese de schimb.

Le cumpărase din Tel Aviv, de pe Allenby, pe bani frumoși. Componentele de robotniki se găseau greu.

Ezechiel îl privi inexpresiv. Chipul lui era metal neted. Nu zâmbea niciodată. Corpul îi era în majoritate din metal. Era ruginit. Scârțâia când mergea. Ignoră ofrandele ce-i fuseseră întinse. Întoarse capul.

– Ai adus-o pe ea? întrebă el după aceea. *Aici?*

Carmel îl privea curioasă pe robotnik. Se găseau în inima vechii stații, un peron străvechi pentru autobuze, ars, deschis acum spre cer. Achimwene știa că peroanele continuau în subteran, că acolo își stabiliseră baza robotnikii – foști soldați, oameni ciborgizați, actualmente cerșetori și dealeri de Crucifixație și obiecte furate. El însă nu putea merge acolo. Se întâlnise cu Ezechiel la suprafață.

– Am văzut neamul tău, rosti Carmel. Pe Marte. În Tong Yun City. Cerșind.

– Și eu i-am văzut pe cei ca *tine*, replică robotnikul. În nisipurile Sinaiului, în război. Cerșind. Cerșindu-și viața, când îi decapitam și le băteam un țăruș în inimă și-i priveam cum mor.

– Iisuse Elron, Ezechiel!

Robotnikul îi ignoră exclamația.

– Auzisem, zise el. Că a venit unul. Aici. Un strigoi. Dar n-am crezut! Sistemele defensive ar fi trebuit să-l detecteze. Ar fi trebuit să-l elimine.

– N-au făcut-o, spuse Achimwene.

– Da...

– Știi de ce?

Robotnikul îl privi fix. După aceea râse scurt și acceptă sticla de votcă.

– Crezi că *ei* au lăsat-o să treacă? Alterii?

Achimwene ridică din umeri.

– Este singurul răspuns logic.

– Și tu vrei să afli motivul.

– Poți spune despre mine că sunt un tip curios.

– O să spun că ești un tip nebun, rosti robotnikul fără răutate. Și nici măcar n-ai noduri. Ea tot mai are efect asupra ta?

– *Ea* are un nume, interveni Carmel acid.

Ezechiel o ignoră.

– Ești un colecționar de povești vechi, așa-i, Achimwene? Acum ai venit să afli alta de la mine?

Bărbatul se mulțumi să dea din umeri. Robotnikul trase o dușcă zdravănă de votcă și urmă:

– Deci... ce vrei să știi?

– Povestește-mi despre Nosferatu, zise Achimwene.

– Noi n-am aflat niciodată cu certitudine de unde a venit Nosferatu, zise Ezechiel.

În carcasa abandonată a autogării vechi era liniște. Un suborbital trecu pe deasupra lor, în drum spre aterizare, iar din cartierele de adaptoplante de sus se auzeau râsete și un chitarist.

– A fost introdus de o tabără sau alta, sau poate de ambele, pe câmpurile de luptă în a Treia Campanie din Sinai. Robotnikul tăcu. Nu sunt nici măcar sigur pentru cine luptam noi.

Bău iarăși din votcă. Alcoolul aproape pur nu era decât combustibil pentru el.

– La început, reluă Ezechiel, nu i-am prea acordat atenție. Patrulele din zori găseau victime. Bărbați, femei, robotniki. Rătăceau pe dune ori pe țărmul Mării Roșii, buimaci, cu mințile golite. Aveau răni mici pe gâturi, totuși erau vii. Nu fuseseră sfârtecați de Jujub. Numai datele dispăruseră. Am constatat apoi că inamicul știa unde să ne găsească. Știa unde mergeam. Am

început să ne temem de întuneric. Să nu mai ieșim niciodată singuri. Să patrulăm în echipe. Însă situația s-a înrăutățit. Pentru că aceia care fuseseră mușcați și pe care-i aduseserăm înapoi se schimbaseră și deveniseră armele inamicului. Nosferatu.

Achimwene își simți sudoarea de pe frunte și se îndepărtă un pas de foc. Departe de ei, felinarele plutitoare se legănau în văzduh. Cineva striga în depărtare și strigătul se întrerupse brusc și inexplicabil, iar Achimwene se întrebă dacă mașinile măturătoare aveau să găsească alt cadavru a doua zi dimineață, zăcând în vreo rigolă.

– Ei au avansat treptat în ierarhia noastră. Se hrăneau în secret. Robotnikii nu dorm, Achimwene. Nu așa cum făceau oamenii care am fost noi înainte. Totuși ne deconectăm. Închidem ochii. Iar ei ne vânau și ne secătuiau mințile, hrănindu-se cu feedurile noastre. Știi cum e asta? Glasul robotnikului nu spori în intensitate, dar era pătrunzător. Cândva noi am fost oameni. Armata ne-a luat de pe câmpul de luptă, răniți, muribunzi. Ne-a grefat în corpuri noi, ne-a transformat în mașini ucigașe strălucitoare, aproape invulnerabile. Nu mai aveam drepturi legale. Din punct de vedere tehnic și clinic, eram morți. Aveam puține amintiri, sau deloc, a ceea ce fuseserăm odată. Iar pe acelea pe care le aveam totuși le păstram cu gelozie. Erau indicii despre vechea noastră identitate. Amintirea picioarelor călcând prin ploaie. Mirosul rășinii de brad. Îmbrățișarea unui prunc abia născut, al cărui nume nici măcar nu-l mai știam. Iar strigoii ne răpeau până și memoriile acelea.

Achimwene se uită la Carmel, dar ea ținea ochii închiși și buzele strânse.

– În cele din urmă ne-am deșteptat, zise Ezechiel. Am început să-i vânăm. Dacă găseam o victimă, n-o aduceam înapoi. N-o aduceam vie. Îi băteam un țăruș prin inimă, îi tăiam capul, îi ardeam corpul. Tu ai spintecat vreodată burta unui strigoi, Achimwene? Ezechiel arătă spre Carmel. Vrei să știi cum arată la interior?

– Nu, răspunse Achimwene, dar robotnikul, Ezechiel, îl ignoră.

– Ca un cancer, spuse el. Strigoiul este ca robotnikul, un corp omenesc devenit cyborg. Ea nu este om, Achimwene, oricât de mult ți-ai dori să crezi asta. Mi-l amintesc pe primul pe care l-am

spintecat. Filamentele dinăuntru... Se mișcau... Încă încercau să se răspândească. L-am numit „Protocolul Nosferatu". Cine a creat virusul? Nu știu, noi. Ei. Laboratoarele Kunming. Cineva. Doar Sfântul Cohen știe. Eu știu doar cum să-i ucid.

Achimwene se uită la Carmel. Deschisese acum ochii. Îl privea fix pe robotnik.

– Eu n-am cerut asta, zise ea. Eu nu sunt o *armă*. Nu există niciun *război*!

– A existat...

– Au existat multe chestii!

Tăcere. În cele din urmă Ezechiel se mișcă.

– Deci ce vrei? întrebă el.

Suna obosit. Sticla de votcă era aproape terminată.

– Ce ne mai poți spune? zise Achimwene.

– Nimic, Achi. Nu-ți mai pot spune nimic. Doar să fii atent. Robotnikul râse. Dar este prea târziu pentru asta, nu-i așa?

Achimwene își aranja cărțile când Boris veni să-l viziteze. Auzi pașii înceți și tusea șovăitoare, și se îndreptă, scuturându-și palmele de praful de pe cărțile fragile, apoi se uită la bărbatul pentru care, sau după care, venise Carmel pe Pământ.

– Salut, Achi!

– Salut, Boris!

Și-l reamintea ca pe un adolescent slăbănog, cu membre lungi. Imaginea lui actuală îl șocă. Pe gât îi creștea ceva, care părea să răsufle lin, independent de gazda sa. Chipul lui Boris era brăzdat de riduri, continua să fie slab, însă slăbiciunea aceea avea o natură nesănătoasă.

– Am auzit că te-ai întors, spuse Achimwene.

– Din cauza tatei, zise Boris ca și cum asta ar fi explicat totul.

– Iar noi am crezut mereu că tu ai fost cel care a evadat. Curiozitatea reală îl făcu pe Achimwene să adauge: Cum a fost în Sus-și-afară?

– Straniu, răspunse Boris. La fel. Nu știu.

– Așadar ai reluat legătura cu soră-mea.

– Da.

– I-ai mai făcut rău odată. O s-o repeți acum?

Boris deschise gura, apoi o închise. Stătea locului, întorcându-l în timp pe Achimwene. În cele din urmă spuse:

– Din câte am auzit, Carmel stă cu tine.

– Da.

Altă tăcere inconfortabilă. Boris se uită pe rafturi și luă o carte la întâmplare.

– Ce-i asta? întrebă el.

– Ai grijă cu ea!

Boris păru surprins. Se uită la cartea micuță cu coperte cartonate din mâinile sale.

– Este un Căpitanul Yuno, explică Achimwene mândru. *Căpitanul Yuno într-o misiune periculoasă*, al doilea dintre cele trei romane de Sagi. De acord, este cel mai puțin rar dintre toate, totuși... de neprețuit.

Pentru o clipă Boris păru amuzat.

– Era un puști *taikonaut*? întrebă el.

– Sagi și-a imaginat un sistem solar care abunda în viață extraterestră inteligentă, zise Achimwene înțepat. El și-a imaginat un guvern planetar și oamenii de pe Pământ muncind laolaltă în pace.

– I-auzi! Probabil c-a fost dezamăgit când...

– Cartea asta datează *dinaintea zborurilor spațiale*, spuse Achimwene.

Boris fluieră încetișor.

– Deci e veche?

– Da.

– Și valòroasă?

– Foarte.

– Cum se face că știi toate chestiile astea?

– Citesc.

Boris așeză cartea cu grijă pe raft.

– Ascultă, Achi..., începu el.

– Nu, îl întrerupse Achimwene, tu să m-asculți. Indiferent ce s-ar fi întâmplat între tine și Carmel este treaba voastră. Nu voi

zice că nu-mi pasă, fiindcă aș minți, dar nu-i problema mea. O vrei înapoi?

– Poftim? făcu Boris. Nu, Achi. Nu-ncerc decât să...

– Să ce?

– Să te previn. Știu că nu ești obișnuit cu...

Șovăi din nou.

Achimwene și-l reamintea pe Boris ca fiind un ins care vorbea puțin, chiar și în copilărie. Cuvintele nu-i veneau cu ușurință pe buze.

– Nu sunt obișnuit cu femeile? zise el, cu furia strânsă ghem și încordată.

Boris nu putu să nu zâmbească.

– Trebuie să recunoști...

– Nu sunt vreun... vreun...

– Achi, ea nu-i o femeie, ci un strigoi.

Achimwene închise ochii. Expiră încetișor. Redeschise ochii și-l privi fix pe celălalt.

– Asta-i tot? întrebă el.

Boris îi susținu privirea. După o clipă, păru că se dezumflă.

– Bine, zise el.

– Da.

– Cred c-o să ne mai vedem.

– Așa cred și eu.

– Să-i trimiți salutările mele lui Carmel.

Achimwene încuviință din cap. Boris ridică din umeri, după care se întoarse și părăsi prăvălia.

În viața oricărui om sosește o vreme când își dă seama că poveștile sunt minciuni. Lucrurile nu se sfârșesc curat. Narațiunile silite pe care oamenii le aplică dezordinii haotice care înseamnă viață devin etichete lipsite de sens, ca pănușile uscate de porumb ce sunt aruncate din înaltul adaptoplantelor în lunile de vară și care acoperă străzile de dedesubt.

El se trezi în toiul nopții și aerul era umed; nu mai bătea briza. Fereastra era deschisă. Carmel dormea pe o parte, cu corpul

micuț și gol pierdut printre cearșafuri. Îi privi pieptul ridicându-se și coborând, răsuflarea egală. Buzele îi păreau mânjite de ceva ce putea fi sânge.

– Carmel? rosti el, dar încet, și ea nu auzi.

O mângâie ușor pe spate. Pielea îi era netedă și caldă. Se mișcă somnoros sub palma lui, murmură ceva ininteligibil, apoi rămase nemișcată din nou.

Achimwene privi pe fereastră spre luna care se înălța deasupra Stației Centrale. Un mister nu mai este mister după ce a fost rezolvat. Ce importanță avea felul cum Carmel ajunsese să fie aici, cu el, în momentul acesta? Nu faptele contau, ci sentimentele. Se uită la Lună și se gândi la primul om care coborâse acolo, cu atâția ani în urmă, la prima urmă de picior omenesc în praful extraterestru.

Înăuntru Carmel dormea și el era treaz, afară câinii urlau la Lună și, de undeva, în mintea lui Achimwene sosi imaginea unui om în costum spațial care se întorcea spre sunet, un om care bătea step pe Lună, pe Luna prăfuită.

Se întinse din nou în pat și o luă în brațe pe Carmel, iar ea se întoarse, încrezătoare, și-și găsi o poziție mai confortabilă.

9

ARTISTUL-ZEILOR

Boris se întâlni cu Motl sub streşinile staţiei spaţiale, la ieşirea spre strada Salame.

– Salut! zise el şi-i întinse stângaci mâna.

Metalul robotnikului era cald, cu cicatrice de rugină în palmă.

– Salut, Boris! A trecut mult...

– Am auzit despre tine şi Isobel. Felicitări!

– Mulţumesc... Robotnikul nu putea zâmbi, totuşi lui Boris i se păru că glasul îi sunase fericit în mod autentic. Tot nu-mi vine să cred. Vreau să zic că ea ar...

Părea ciudat de timid. Tulburat, Boris se întrebă cât de bătrân era. Unii robotniki îşi măsurau existenţa în secole... şterpelind piese de schimb şi reparând baza organică cu nanopetice chinezeşti ieftine, aplicate cu spray-ul, reparaţii iuţi şi grosolane. Erau foşti soldaţi căliţi şi se pricepeau foarte bine să nu moară.

– Deci voi doi...? rosti el.

Motl ridică din umeri. Boris se întrebă cine fusese înainte să fi murit? Care fusese numele lui adevărat? Avusese copii? Şi-l amintea pe Motl încă din copilărie. Aceiaşi robotniki fuseseră de decenii în jurul Staţiei Centrale. Ulterior, când el plecase spre

stele, spre Sus-și-afară, le văzuse semenii pe Marte, în Tong Yun și New Israel. Întotdeauna îl făcuseră să se simtă nelalocul lui, în mod vag și iritabil.

– Nu încă, vorbi Motl. Vreau să zic că deocamdată n-am întrebat-o și, oricum, se apropie nunta lui Yan și Youssou... cred c-o s-o luăm mai încetișor.

Nunta. Boris aproape că detesta gândul la alt eveniment de proporții în familie. De când revenise, se părea că totul se rotea în jurul familiei. Fusese mai relaxat pe Marte sau în Portul Selenar. Se separase de mult timp și nu se reobișnuise cu viața de pe Pământ. Din Stația Centrală.

– Oricum..., urmă Motl.

În mod clar, el însuși nu se simțea în largul său. Augul marțian pulsă încetișor pe gâtul lui Boris. Senzații năvăliră în mintea lui: de pildă, detectarea și amplificarea semnalelor de miros dinspre Motl, astfel încât fiecare afirmație clocotea de înțelesuri contradictorii, colaționate și reinterpretate. Putea percepe inconfortul lui Motl, oglindit în al său. Putea percepe, de asemenea, dorința robotnikului de a pune capăt acestei întâlniri neașteptate.

– Oricum, reluă Motl. Ce voiai?

Boris șovăia în continuare. Era o prostie. N-avea nevoie de așa ceva. Trase aer adânc în piept, inspirând izurile de frunze de eucalipt, asfalt încins și rășină de adaptoplante, și spuse:

– Am nevoie de droguri.

O senzație de precauție se ridică dinspre robotnik. Motl se retrase cu o jumătate de pas.

– Nu mă mai ocup cu așa ceva.

– Știu, nu i-ai face una ca asta lui Isobel.

– Nu, n-aș putea.

– Știu. Dar mai știu și că poți face rost de ele.

– Ce cauți?

– Crucifixație.

– Dumnezeule! zise robotnikul, apoi oftă. Trebuie să vorbești cu Ezechiel, nu cu mine. Și, oricum, la ce-ți trebuie? Îi privea augul. Tu nu-l folosești.

– Este pentru un pacient.

– Tu eşti doctorul-mamoş, aşa-i? Îmi amintesc acum. Din cuvele alea au ieşit nişte copii ciudaţi.

– Cum adică?

Robotnikul râse. Nu era un sunet plăcut, iar distorsiunea augului marţian îl făcea şi mai înfricoşător.

– *Tu* ar trebui să ştii, zise el. Îi poţi păcăli pe restul, dar nu şi pe mine. Eu sunt de prea mult timp aici.

Boris îşi opri cuvintele care-i sosiseră pe buze.

– Îmi poţi face rost? întrebă el.

– O să văd ce pot.

– Mulţumesc.

– Da. În regulă, o să te caut eu.

Apoi robotnikul dispăru în noapte.

– Nu mai putem continua cu întâlnirile de felul ăsta.

Lui Boris nu-i plăcea rolul spre care fusese împins. Părea desprins dintr-un film cu buget redus al lui Elvis Mandela. Cu toate acestea, îi era dator. O privi, cu un amestec de afecţiune şi furie, cu o urmă de nelinişte. Carmel. Vampir de date, fostă iubită, femeia care coborâse pe Pământ, care părăsise Sus-şi-afară pentru a veni în căutarea lui.

De ce?

Ea complica totul. Ce o apucase ca să întreprindă călătoria asta? De ce îl căutase aici, coborând prin puţul gravitaţional până la Staţia Centrală? Uneori i se părea la fel de neajutorată ca un copil. Dar în acelaşi timp doar existenţa augului, cu fiziologia lui străină, îl proteja de ea.

Ei fuseseră iubiţi, da, însă se terminase, pentru amândoi, şi cu mult înainte. Totuşi Carmel se afla acum aici şi el era legat de ea.

– Nu mai putem continua cu întâlnirile de felul ăsta, repetă el tulburat.

Carmel surâse, dezvelind canini ascuţiţi.

– Cum adică? întrebă ea.

– În secret. Dacă află Miriam...

– A fost ideea ta.

– Și Achimwene? întrebă Boris.

Se simțea nelalocul său, fiindcă îi plăcea bărbatul acela, fratele stângaci al lui Miriam. În același timp însă îi era absolut imposibil să înțeleagă ce vedea Carmel la el.

– El nu trebuie să știe.

Glasul ei sunase tăios și Boris înțelese că-l proteja. Era oare posibil să-l iubească cu adevărat? Pe Achimwene, un bărbat fără nod? Un schilod?

Sentimentul care-l cuprinsese era straniu. Gelozie, își spuse. Era gelos. Era ceva irațional. Simți augul pulsându-i pe gât, calmându-l. Ridică din umeri.

– Este preferabil să nu fim văzuți. Iar tu abia ești tolerată aici. Este o comunitate mică și închisă. Ei știu ce ești tu.

– Cu toate astea mi-au îngăduit să rămân, zise ea și surprinderea i se citi în ochi.

În ciuda pericolului în care se afla, uneori era tot fata tânără care părăsise habitatul familiei ei din Centura de asteroizi pentru a găsi incitare altundeva.

– Te-au tolerat, spuse el. Și doar atâta vreme cât victimele își dau acceptul, iar tu rămâi cumpătată.

Ea înălță din umeri.

– Ai avut noroc?

– Da. Nu.

Carmel clătină din cap.

– Of, Boris!

Asta îl duru.

– Trebuie să mai prelevez o mostră de sânge, zise el.

– Am mai trecut prin asta pe Marte. Înainte. Cât sânge poți să prelevezi?

– *Tu* cât poți?

Fața ei trădă dezamăgirea.

– Eu nu prelevez sânge.

– Doar minți.

– Da.

El aşteptă. Ea îşi suflecă mâneca. În odăiţă era foarte cald. Era apartamentul tatălui lui Boris. El îi înfipse acul în braţ, în timp ce tatăl lui stătea nemişcat în camera vecină. Tatăl lui se retrăsese, cumva, din viaţă. Se închisese înaintea lumii. Aştepta. Poate. Sau poate că, pur şi simplu, nici nu mai era acolo.

– O să te anunţ dacă primesc veşti, zise Boris.

Ea îşi frecă braţul unde o înţepase şi nu spuse nimic.

În fiecare anotimp un nou zeu mărunt apărea pe străzile şi străduţele din Staţia Centrală. Erau chestii nebuloase, mai mult decât oamenii, dar mai puţin decât Alterii, aidoma unor sculpturi semiconştiente, cu un picior în lumea realului şi cu celălalt în lumea virtualului. Se spunea despre ei că erau aşchii de Dumnezeu, fragmente din creaţia lui Dumnezeu. Apăreau în fiecare anotimp, ca plantele.

Existau zei ai primăverii, care apăreau ca mlădiţe tinere, organice şi impenetrabile, întinzându-se către soare, cer şi mare. Într-o primăvară a fost un zeu miniatural, care înflorea verde, restricţionat din două părţi de Levinsky şi Har Zion. Zeul se ivise într-o dimineaţă, un trunchi de arbore care se ridica din pământul umed şi tindea spre cer, iar dacă te apropiai de el, nodul îţi era asaltat de limbajul pe lăţime de bandă mare al Alterilor.

Existau zei ai iernii: fiinţe mecanoide sculptate din deşeuri metalice şi tehnologii ieşite din uz descoperite în gunoaie sau eliberate din Palatul Lucrurilor Lepădate. Dacă se mişcau, astfel de zei erau lenţi. Se târau pe laturile clădirilor. Într-un an, un asemenea zeu a lăsat inscripţii ilizibile pe toţi pereţii şi acoperişurile Staţiei Centrale, mesaje pe care nimeni nu le putea citi, vopsite cu spray peste tot într-un alfabet extraterestru, neştiut.

Existau zei ai toamnei: pluteau spre cer aidoma funigeilor, zei temporari care explodau pe neaşteptate cu un fâşâit slab, deasupra capetelor oamenilor ce treceau pe sub ei, expediind spori de credinţă care pluteau leneş în toate direcţiile.

Existau zei ai verii. Aceia erau translucizi; doar un fragment din ei exista în real, iar măreţia le era relevată în virtual, panorame

amorfe enorme și mișcătoare, suprapuse peste real, care-ți alimentau nodul într-un potop ce sufoca lățimea de bandă, uluia și trezea venerație.

Artistul-zeilor își spunea Eliezer, ceea ce în ebraică înseamnă Ajutorul Domnului.

Deși el fusese cunoscut sub alte nume, în alte vremuri.

Artistul-zeilor mergea pe străzile din Stația Centrală și ele îi cântau. Fiecare plantă cu nod își expedia identitatea individuală, un ping plin de speranțe, fiecare cărămidă, perete și capac de vizitare cânta și-i șoptea lui Eliezer.

El era un bărbat de vârstă nedeterminată. Când vorbea, puteai încă discerne, uneori, ecourile slabe ale unui vechi și demodat accent american. Unii spuneau că era evreu. Un bărbat la fel de bătrân ca dealurile. Zâmbea în timp ce pășea și ochii îi erau goi, fiindcă vedeau tot mai puțin în real; virtualul îi cotropea odată cu trecerea epocilor. Eliezer fluiera în timp ce mergea, iar fluieratul acela răsuna atât în fizic, cât și în virtual, note muzicale în unul, reprezentare matematică pură în celălalt.

Trecu pe lângă zei și zeii se plecară înaintea lui, fiindcă era creatorul lor.

Ajunse la Shebeenul Mama Jones, trecu prin perdeaua de mărgele și se așeză la o masă goală. Înăuntru era răcoare și întuneric.

– Eliezer! rosti Miriam surprinsă.

Capul lui Eliezer se legănă în sus și în jos.

– Așadar n-am fost sub forma asta de ceva vreme? riscă el o bănuială.

– Nu de patru-cinci ani.

– Aha! Surâse și aprobă din cap, ascultând sunete pe care numai el le putea auzi. Cred că am fost reținut cu alte treburi. Da, așa trebuie să fi fost.

– Ei bine, spuse Miriam și glasul îi sună cumva îndoielnic, mă bucur să te revăd.

– Și eu...

– Cu ce te pot servi?

– Poate cu arak, zise Eliezer înclinând capul într-o parte și alta ca o pasăre ce-și privește reflexia în apă. Da, niște arak. Aștept un prieten.

Ea încuviință din cap, deși el nu păru s-o bage în seamă. Trecu îndărătul barului și se întoarse cu o sticlă și un pahar, apoi le așeză în fața lui, alături de un bol cu gheață.

– Mulțumesc, spuse el. Ia spune-mi, Miriam, am auzit că tânărul tău prieten a revenit în oraș.

Ea îl privi, surprinsă.

– Boris?

– Boris, confirmă el.

– Da. De unde ai...?

Artistul-zeilor vârî mâna în bolul cu gheață, luă un pumn de cuburi și le turnă încetișor în pahar. Zornăitul lor îi aduse surâsul pe chip.

– Am mai auzit că o fată-vampir a venit după el, nu cu mult timp în urmă.

– Da, zise Miriam. Apoi: Se numește Carmel.

– Aha!

El turnă. Arakul curse limpede peste gheață. Când cuburile se topiră, încet, culoarea băuturii se schimbă, deveni opacă, precum laptele. Eliezer ridică paharul și mirosi anasonul.

– Ce zic ceilalți despre asta?

Miriam ridică din umeri. El o tulbura și amândoi știau asta.

– Așa-i viața! răspunse ea.

Artistul-zeilor clătină încet din cap, însă femeia nu putea fi sigură dacă o asculta pe ea, sau o muzică audibilă numai pentru urechile lui.

– Așa este, zise el. Așa este.

Ea îl lăsă la masă și plecă. Shebeenul nu era aglomerat, dar întotdeauna aveai treabă de făcut.

– Am nevoie de o doză, Ezechiel.

Stăteau în locul ars. Ezechiel spuse:

– Tu ai părăsit credința, Motl.

– Nu-i pentru mine.

– Ești dealer? Din nou?

– Nu. Este o... favoare.

– Pentru cine?

– Boris Chong.

Tăcere. Cei doi robotniki se priviră fix; rămășițe ale umanității lor se mișcară și se răsuciră înapoia fațadelor din metal. Luminile Stației Centrale pluteau deasupra lor.

– Nepotul lui Zhong Weiwei.

Fusese o afirmație, nu o întrebare, totuși Motl îi răspunse.

– Da.

– Medicul... cu nașterile.

Din nou, nu fusese o întrebare. De data aceasta Motl nu spuse nimic.

– El știe?

– Despre copii? Cred că suspectează.

Ezechiel râse, Motl sesiză că sunetul acela nu era de amuzament.

– Nu-i de mirare că a plecat atunci când a făcut-o.

– Cu toate acestea, spuse Motl, s-a întors.

– Iar acum vrea credință? Crucifixație? De ce?

– Nu știu. Nu-i treaba mea.

– Este însă treaba mea, fiindcă tu ai făcut-o să fie treaba mea.

– Ezechiel...

Se priviră din nou, în tăcere: doi soldați bătrâni, înfrânți.

– Du-te la preot, zise Ezechiel. El îți va da o doză. Și s-atârne asupra capului tău.

Motl încuviință, o dată, fără un cuvânt, înainte să se întoarcă.

Un al doilea bătrân trecu prin perdeaua de mărgele a shebeenului și intră. Ibrahim, Lordul Lucrurilor Lepădate.

Se așeză la masa lui Eliezer. Miriam îl salută și mai aduse un pahar, fără să-i ceară cineva.

– Cum merge afacerea cu vechiturile? întrebă Eliezer.

Ibrahim zâmbi și înălță din umeri:

– La fel ca-ntotdeauna, zise el. Cum merge afacerea cu zeii?

– Am văzut și-altele mai proaste.

Ibrahim puse gheață în paharul lui și turnă. Amândoi ridicară paharele și le ciocniră, ușor, apoi băură.

– Am nevoie de componente, zise Eliezer.

– Oricând cu plăcere.

– Ăsta-i băiatul tău?

Un băiat tânăr intrase în shebeen, însoțit de altul.

– El este Ismail, zise Ibrahim cu mândrie reținută.

– Și prietenul lui?

– Kranki, fiul lui Miriam.

– Parcă ar fi frați.

– Da.

Cei doi băieți se apropiară și rămaseră lângă Ibrahim, privindu-l curioși pe Eliezer.

– Cine-i el? întrebă Kranki.

Dinapoia tejghelei, Miriam rosti apăsat:

– Kranki, ai grijă cum te porți!

Eliezer zâmbi.

– Eu sunt Eliezer, rosti el. Iar voi doi sunteți...

Ochii lui părură să-și schimbe culoarea. Îi vedea pe băieți simultan în real și în virtual.

– Interesant, spuse el.

– Ismail, rosti Ibrahim, du-te și joacă-te!

Băiatul ridică din umeri și se întoarse să plece, urmat de Kranki.

– Te rog, spuse Ibrahim cu glas scăzut.

– Ei știu? întrebă Eliezer.

– Că sunt diferiți? Da.

– Și știu ce sunt?

– L-am găsit pe băiat abandonat pe stradă. Un prunc. L-am crescut ca pe fiul meu. Te rog, Eliezer. Nu vreau decât să se bucure de copilărie.

– Ai vorbit cu Oracolul?

Ibrahim făcu un gest de lehamite. Eliezer rosti:

– Vreau să construiesc un zeu nou.

– Și ce te oprește?

Eliezer sorbi din arak. Gheața care se topea pătase paharul în alb-lăptos.

– Mă fascinează viețile muritorilor.

– Zeii sunt la fel de muritori ca oamenii.

– Adevărat. Foarte adevărat.

Fu rândul lui Ibrahim să zâmbească.

– Vrei să intermediezi, zise el.

Celălalt ridică din umeri.

– Dintotdeauna ai fost un intermediar, adăugă Ibrahim.

– Ca și tine.

– Eu trăiesc în lume. Nu separat de ea.

– Asta-i semantică, Ibrahim. *L'chaim!*

Ridică paharul.

– Nu, Eliezer. Lasă lucrurile să-și urmeze cursul firesc.

– Asta n-a fost niciodată filozofia ta.

– Și totuși...

– Eu nu urmăresc schimbarea. Schimbarea vine la mine.

Ibrahim suspină.

– Atunci las-o să vină, spuse el și ridică de asemenea paharul.

Băură amândoi.

Paharele, așezate înapoi pe masă, lăsară urme întunecate pe lemn.

– Ce-i asta, Motl?

Motl și Isobel erau întinși pe pat, încolăciți laolaltă. Ea își coborî palma pe flancul lui, simțind metalul neted, cald.

– Ce? întrebă el.

Se simțea mulțumit. Somnoros. De când o cunoscuse pe femeie, partea lui umană ieșea în prim-plan. Până și amintiri, uneori, din vremea când fusese om și viu. Amintiri nedorite, de felul celor care, anterior, îl împinseseră spre credință.

– Asta! zise ea și se ridică în capul oaselor. Sunt droguri înăuntru?

– Isobel...

Găsirea preotului nu era întotdeauna ușoară, dar el reușise până la urmă.

– Nu-s pentru mine, răspunse repede.

– Mi-ai promis că n-o să mai faci asta.

– Nu fac!

– Atunci, ce-i asta? întrebă ea, fluturând punguța prin fața lui.

– A trebuit. Am o datorie...

– Of, Motl!

– Isobel, stai!

– Pleacă! zise ea. Apoi, când el nu se mișcă: Am zis să pleci!

– Nu-s pentru mine!

– Nu-mi pasă!

Îl îmbrânci. Palmele ei micuțe pe pielea lui metalică. El omorâse mai mulți oameni decât pisicile care trăiau în Stația Centrală. Luă punguța cu drog și plecă, auzind-o cum plângea în urma lui.

– Ce faci? zise Miriam.

– Poftim? întrebă Boris.

Miriam stătea în fața lui, cu mâinile în șolduri.

– Cumperi credință?

– Eu... poftim?

– A fost Motl pe-aici. Ți-a lăsat ceva. Și Isobel a trecut pe aici, mai devreme, plângând. Miriam clătină din cap. Ce zi am avut! Artistul-zeilor a fost aici de dimineață. Eliezer. S-a interesat de tine și de Carmel. Vrei să-mi spui ce anume îmi ascunzi, Boris?

– Miriam, eu...

– Știu că ea a venit aici din cauza ta. Îmi place de ea, Boris. Știi și tu asta. Este puternică. Trebuie să fie puternică, pentru a supraviețui bolii pe care o are. Dar de ce nu mi-ai *spus* nimic?

El o privi. Clătină din cap. Augul marțian îi pulsa blând pe gât.

– Nu știu.

– Trebuie să pot avea încredere în tine, spuse Miriam.

Îl durea privirea ei. Dezamăgirea ce i se citea în ochi. Nu-l privise așa nici chiar atunci când plecase în spațiu, cu atâția ani în urmă.

– Încerc doar să dau o mână de ajutor, spuse el.

Jalnic.

– Poftim! îi întinse ea punguța cu pulbere albă. Data viitoare ajunge să-mi spui.

– Te iubesc, rosti bărbatul.

N-o mai spusese până atunci.

Acum cuvintele fuseseră pronunțate.

Buzele ei zvâcniră. Era oare începutul unui surâs?

– Boris Aharon Chong, zise ea, uneori nu știu de ce te suport.

Artistul-zeilor veni să-l viziteze pe Ibrahim pe colina din Jaffa. Se înserase și cerul era zugrăvit în roșu sinistru, lumina soarelui muribund mânjită pe cerul de deasupra mării. Intră în Palatul Lucrurilor Lepădate și privi în jur cu buzele țuguiate, admirativ. Uriașul maidan de vechituri era iluminat de becuri goale.

– Ia ce ai nevoie, zise Ibrahim.

– Așa fac întotdeauna.

El n-o putea urma în virtualitate. Ea se bucura de cunoaștere acum. Isobel se fixă cu centurile în modul, apoi trase capacul deasupra. Nivelul Trei, Stația Centrală. Muncă. Mașini șuierară când cablurile se atașară de porturile ei și se fixară pe poziții cu sărutări abia auzite.

Apoi ea fu altundeva.

Era Isobel Chow, căpitan al *Pisicii-cu-nouă-cozi*, o navă stelară neagră și aerodinamică. Echipajul era îmbarcat și-i aștepta primele comenzi.

– Stabiliți cursul spre... Șovăi, dar numai pentru moment. Stabiliți cursul spre Portul Orlov, Cvadrantul Delta.

Simțurile îi erau vii, ajungeau în toate ungherele navei. Nava era a ei. Universul Ghildelor din Ashkelon se extinse pentru ea, un univers pe atât de vast și de neexplorat, pe cât cel real.

Dă-l naibii pe Motl, gândi ea cu sălbăticie bruscă. Zâmbi larg și lumina sorilor tripli ai sistemului solar din exteriorul navei se reflectă din ochelarii ei întunecați. Apoi imaginea se încețoșă când nava pătrunse în hiperspațiul lumii-joc.

Cu fiecare anotimp un alt zeu era adăugat pe străzile și străduțele din Stația Centrală.

Existau zei ai vântului: ei pluteau cu franjuri delicate pe cer, deasupra acoperișurilor, proiectând o ceață tremurătoare; unii absorbeau lumină solară, alții absorbeau ploaie. Unii explodau pe neașteptate, spre încântarea copiilor de dedesubt, împroșcând lumea cu fragmente de lumină sau cu vată-de-zahăr albă și dulce, sau cu vise care se îngropau în nodurile oamenilor și-i trezeau, după zile sau luni, strângându-se singuri în brațe, reveniți dintr-o amintire fericită pe care nu și-o mai puteau apela cu exactitate.

Existau zei ai focului: ei dansau pe metal, licărind pe cabluri vechi din cupru, țâșneau afară din butoaiele în care robotnikii făceau focuri sau cântau de pe suprafețe scânteietoare, surprinzând reflexiile oamenilor. Existau zei ai pământului: tăcuți, răbdători, unii complet îngropați, astfel că nimeni nu știa nici măcar că ei se aflau acolo, unii se ridicau din sol, movile și dealuri miniaturale de care puteai să te sprijini, puteai să-ți lipești un obraz de pământ și să te rogi, în tăcere. Și existau zei ai apei, care bolboroseau în robinete, care lunecau ca țiparii, care cădeau din cer ca ploaia, dar nu erau ploaie, ci erau fragmentele visului unui digital.

Artistul-zeilor începu să lucreze la amiază, într-o zi senină și fericită precum copilăria. El stătea calm pe artera pietonală Neve Sha'anan, vizavi de ușile principale uriașe ale Stației Centrale.

Mâinile i se mișcau după un pattern complicat, aidoma unui hacker meteo care manipula văzutele și nevăzutele. Buzele i se mișcau în timp ce lucra, expediind comenzi neauzite. R. Fratele Petic-El, robopreotul, ieși tocmai atunci, rămase în tăcere lângă o tarabă cu fructe și legume și privi.

– N-am știut că Eliezer s-a-ntors în oraș, i se adresă el domnului Chow, tatăl lui Isobel, care ridică din umeri.

– N-a plecat niciodată, răspunse domnul Chow și mușcă dintr-un măr.

Artistul-zeilor își mișcă mâinile în corporalitate și cei care aveau noduri priviră cum el pătrunse adânc în digitalitate, în lumea lui *mara*, care este atât reală, cât și non-reală.

Artistul-zeilor făcu un gest și lumea învie. Cod făcea pereche cu alt cod, suferea mutații, se separa, se unea și se reunea și se diviza și evolua, cicluri evolutive rapide ce rulau în virtualitate, pe vastele mașini ascunse din Miezuri. Inteligențe se nășteau, aidoma florilor. Apoi, când Zonele acelea de Prăsire improvizate începură să ruleze autonom, artistul-zeilor trecu la construirea trupului fizic al zeului.

Și mai mulți oameni veniră să privească. Trecuseră mulți ani de când Eliezer nu mai fusese văzut în public, deși zeii lui apăruseră, ca niște cadouri ascunse, pe străzile din Stația Centrală.

Ibrahim și băiatul lui sosiră cu cotiga lor, trasă încet de calul răbdător. Se opriră și, cu ajutorul a doi marțieni Renăscuți cu patru brațe, descărcară cotiga înaintea artistului-zeilor.

Eliezer lucră și, în timp ce lucra, vorbi, iar cuvintele lui călătoriră departe. Doi memcordiști din mulțime difuzară momentul celor care-i urmăreau, pe tot Pământul și în sistemul solar. Ismail și Kranki stătură laolaltă și priviră și părură că pâlpâie, materializându-se și dematerializându-se în timp ce-l urmau pe zeul nou format înăuntrul și în afara non-realului.

Artistul-zeilor alese metal și lemn și tehnologie adaptoplante, formând și crescând o structură în fața ușilor mari ale Stației Centrale. În timp ce lucra, el vorbi, cântând, iar cuvintele călătoriră prin aer și prin nenumărate canale audio.

Și cântă, punând pe muzică cuvintele unei poezii uitate, scrise de Lior Tirosh:

Ploaia a căzut.
În privința asta cel puțin nu-ncape îndoială.

Oamenii au murit ca plantele.
Vreau să spun, în tăcere.

Noi am studiat apa mult timp.
Cu răbdare.
Moleculele ei au zornăit în sticle.

Noi le-am tors în colb.
Am refractat lumină prin ele.
Am crescut mormoloci.

Oamenii au crescut, ca flori roșii
Ca trandafirii sau macul pentru opiu.

Vreau să spun, frumos.

Ploaia a căzut.
A fost ceva miraculos în asta.
Vreau să spun, apă care cade din cer.
Toate moleculele acelea complexe
Care dau naștere la corpuri de apă
Care dau naștere la
Băltoace.

În Ghildele din Ashkelon, căpitanul Isobel Chow ezită cu mâna pe comenzile propulsiei warp. O șoaptă în urechea ei părea să formeze cuvinte. *Ceva miraculos.* Lumea-joc deforma spațiul ca pe un display tridimensional fantasmagoric. Lumile-joc erau virtualități puternice, progeniturile MMORPG-urilor primitive, ce rulau în timp real pe Miezurile profunde de hardware pentru computare, partajate cu Alterii și împrăștiate prin sistemul solar. Ele erau căminele a nenumărate miliarde de oameni legați în rețele, inteligențe digitale native și sisteme autonome.

Ajungerea în Cvadrantul Delta (care era găzduit undeva pe un server extraplanetar; decalajul temporar urma să fie o problemă) avea să dureze. Isobel se putea deconecta și lăsa un simulacru să ruleze în locul ei și să iasă în acel timp la suprafață, în corporalitatea Universului Prim. Cuvintele păreau să-i murmure în ureche, despre iubire și pierdere, și Isobel și-l reaminti pe Motl, iar furia pieri cumva din ea. Display-urile din jurul ei din vasta cabină de comandă a navei stelare arătau hiperspațiul, iar în acesta se ridică, brusc, o formă neagră, și secundul lui Isobel, Tesh, un gigant cu

șase brațe derivat din daikaiju (Isobel nu știa cine sau ce era el în corporalitate), scoase un mormăit alarmat. Era o masă întunecată, care plutea, un cuboid, ca o singularitate dintr-o lume-joc.

– Ce-i asta? întrebă Tesh și în glasul lui se simți respectul.

Eu nasc, păru să spună vocea. Lui Isobel i se puse un nod în gât.

– Un zeu, răspunse ea.

– N-am văzut niciodată vreunul, zise Tesh.

– Nu, sunt rari.

– Carmel?

O găsi în librăria lui Achimwene. Achimwene nu era acolo. Carmel îl lăsă pe Boris să intre. Ochii ei aveau o privire visătoare. Corpul îi era subțire ca al unui băiat.

– Am visat că eram om, zise ea.

– Îl am, spuse Boris și-i arătă seringa. Crucifixație.

– Cum mă va ajuta?

– Nu știu dacă o va face.

Carmel râse, brusc.

– Îți place pur și simplu să mă penetrezi cu ace, spuse ea.

– Încerc să te ajut, zise bărbatul.

Augul îi pulsa pe gât. Ea îl atinse, doar cu vârfurile degetelor.

– Atunci, fă-o! îi spuse.

Aproape indiferentă. Îi oferi brațul gol și subțire.

– Fă-o!

Boris îi apăsă seringa pe braț. Ea suspină și răsuflarea îi era lină și mirosea a semințe de cardamom. O ajută până la un scaun, în care ea se lăsă să cadă...

– O pot vedea, zise Carmel. Este...

Carmel plutea pe o mare de lumină albă. Dacă spațiul este un ocean, un *Solwota Blong Star*, atunci acesta era ur-spațiu, lipsit de stele sau beznă sau abis. Se simțea plutind și lumea se ridica în jurul ei. Însă detaliile erau neclare, ca și cum n-ar fi fost încă randate corect. Putea să vadă străzile vechi din Stația Centrală și oameni, grosolan detaliați, stând în jur. Se putea vedea pe sine

însăși, o pată violetă, și pe Boris, în picioare lângă ea, ca un ticălos gravat rudimentar într-o idilă Marțienii Duri, cu acul ridicat aidoma unui pumnal de sacrificiu.

Conturul portului spațial se înalță apoi în fața ei, linii albe de lumină ce marcau structura gigantică, pâlcuri dese ici-colo, ascunzând miezurile dense de cod ale Alterilor. Apoi ceva se ridică înaintea lui Carmel, înaintea spațioportului, un cuboid negru care absorbea lumina și datele ca un vampir, iar ea era atrasă într-acolo, pluti prin lumina albă spre singularitatea aceea întunecată, fără putință de scăpare...

– Păzește-ne de Mană și de Vierme, și de atenția Alterilor, murmură Mama Jones, și dă-ne curajul să ne creăm singuri calea și circuitul prin lume, Sfinte Cohen.

Se îndreptă de spate și privi spre portul spațial. Putea percepe zeul care se forma acolo, pe artera pietonală, îi putea simți perturbarea călătorind prin rețelele invizibile, ale cărei ecouri răsunau peste tot, lovindu-i nodul. Nu se simțea în largul ei. Din cauza lui Boris și a straniei lui legături cu fata-strigoi. Și din cauza lui Altaïr, care apăruse iarăși și intervenea. Ea putea spune că Divergenții se găseau în spate. Digitalii în tărâmul lor digital: majoritatea aveau prea puțin de-a face cu oamenii, cu lumea fizică. Ei rulau pe Miezurile profunde, protejate de puterea militară a Clanului Ajodhya, și nu interveneau atâta vreme cât le era asigurată existența fizică.

De obicei.

Mai erau însă și copiii.

Miriam nu era proastă. Ea știa că băiatul era ciudat. Ea știa că Kranki ieșise altfel din clinicile de nașteri. Că nu era ca alți copii, din alte locuri.

Nu știa care putea fi motivul. Nu era sigură că ar fi dorit să-l afle. Băiatul nu provenea din pântecele ei, însă era copilul ei. Își merita copilăria.

Ei nu-i plăcea că Eliezer intervenea. Ei nu-i plăceau zeii. Omenirea avusese nevoie de mult timp pentru a crea o credință

cu care să se poată împăca. Iar ca zeii tăi să trăiască lângă tine era aproape un sacrilegiu.

Aprinse cu grijă bețișorul de tămâie și ieși să vadă ce era agitația aceea.

– N-o putem ocoli? întrebă Isobel.

– Este o singularitate, zise Tesh.

– Treci prin ea! ordonă Isobel.

Tesh păru alarmat.

– *Prin* ea? Mai ții minte ce s-a-ntâmplat cu expediția Wu?

Isobel ridică din umeri, stânjenită.

– A dispărut? spuse ea.

– Da, zise Tesh. A dispărut pe când explora Singularitatea Berezhinsky din Cvadrantul Sigma.

– Gândește-te însă la *recompense*! spuse Isobel.

Singularitățile erau rare în lumile-joc; ba chiar, extrem de rare. Puteau fi orice: deschiderea într-un cvadrant complet nou al lumii-joc sau o călătorie în trecutul ei sau o scurtătură spre un cvadrant îndepărtat sau chiar, uneori, un portal spre altă lume-joc. În același timp însă exista și pericol.

Moartea cerebrală în lumea reală, o Mama Hitton completă[1], cu corpul băloșind tras afară din modulul care se răcea, bolborosind cuvinte de neînțeles și scuipând, cu mintea prăjită și continuând doar din instinct. Existau zvonuri despre singularități care înghițeau jucători, despre expediția Wu care pătrunsese prea adânc, ajungând în chiar straturile arheologice ale lumilor-joc, dincolo de GdA, în niveluri străvechi și uitate și, finalmente, în locul legendar numit Pacmandu...

– Lovește-o! zise Isobel.

– Nu! spuse Tesh.

Isobel schiță un zâmbet crud.

– Încerci să nu-mi dai ascultare?

---

1 Trimitere la povestirea SF „Mititucii pisoiași ai Mamei Hitton" de Cordwainer Smith, în *Lorzii instrumentalității* (Ed. Multistar, 1993) (n. tr.).

– Rahat, Isobel, ăsta nu-i un *joc*!

Însă ea nu asculta. Fusese cuprinsă de o însufleţire sălbatică. Se simţea îmbătată, puternică. Cuboidul negru plutea, rotindu-se, pe ecranele gigantice. Îi bloca. Isobel aşează palma cu degetele răşchirate pe unitatea de comandă. Simţi vibraţia *Pisicii-cu-nouă-cozi* sub ea. Prin ea. Savură puterea aceea, bucurându-se de ea. Expedie o comandă silenţioasă, care călători în mintea navei şi *acceleră*...

Prin psihedelicul hiperspaţiului lumii-joc, cuboidul negru se deschise ca un portal, un vierme sfredelind prin spaţiu-timp, alungindu-se, iar nava stelară ţâşni prin el, în el, un glonţ dintr-o armă perforând continuumul spaţio-temporal al lumii-joc...

Tesh urlă, echipajul încremeni şi Isobel râse, mâini invizibile îi sfâşiară mintea, întinzându-se de dincolo de ur-spaţiu, descolăcind-o, iar ea se dezintegra, în atomi şi quarcuri, până când răsună o notă, o notă muzicală solitară, ca un clopot care fusese lovit, cu precizie, şi un glas zise:

– Isobel!

Şi ea zise:

– Motl?

Dar cuvântul nu era decât un sunet, al cărui sens îi scăpa.

Plutind în lumina albă, lumea părea îndepărtată. Semăna bine cu hrănirea. Când Carmel îşi afunda dinţii în carnea moale a unui bărbat sau a unei femei, planktoneza din saliva ei pătrundea în fluxul lor sangvin şi căuta filamentele nodale, iar ea absorbea material nutritiv, terabiţi şi petabiţi de memorii, visuri, reamintiri perfecte şi imperfecte, cunoştinţe, un sens al *existenţei*. Ea fusese om. Dar fusese schimbată, era parţial Alteră şi i se păru atunci că-i simţea pe Divergenţi, mişcându-se în apropiere, privind-o, inteligenţele acelea extraterestre stranii în maşinile invizibile care erau în jurul ei, care învăluiau şi cuprindeau lumea.

Acolo!

Ea se ridică deasupra Staţiei Centrale, iar dedesubt era un cuboid perfect negru, clar conturat, un obiect definit atât în fizic, cât şi în virtual. Carmel plutea deasupra lui şi el o suspenda. Pe Nivelul

Trei din Stația Centrală văzu o formă care era, ca și ea, reală și în același timp virtuală. Un robotnik, gândi, zărindu-i legănatul țeapăn, felul acela de mișcare.

O etichetă de identificare se clătină la periferia conștiinței ei: Motl.

Îl dădu uitării cu ușurință și-i întoarse spatele. Ceea ce se afla dedesubt o fascina. O atrăgea și în același timp o respingea. Se întrebă cât timp avea să se mențină efectul drogului. *Ce* îi dăduse Boris? se întrebă, neliniștită. Dar gândurile, lunecoase ca peștii, nu voiau să stea și mintea ei era un pârâu, care se conecta la un râu vast. Ea curgea precum apa.

Motl se împinse pe lângă operatorul uman uluit, un băiat local, un Chong sau un Chow sau un Cohen, nu-și mai amintea în clipa asta.

– Hei, stai așa! zise băiatul. Ce fa...

Motl îl ignoră și deschise un modul gol.

– Motl, nenică! Nu se poate...

Motl își înfipse mâinile în membrana delicată a modulului. Cabluri se mișcau precum alge subacvatice acolo. El văzuse corpul lui Isobel: gamerii aveau nevoie de suplimentul acela de iminență, de acces. Mufele lui Isobel îi presărau corpul, ca nasturii pe un costum. Motl își ținuse răsuflarea când o văzuse prima dată în pielea goală. Degetele lui metalice urmăriră conturul conector al tuturor orificiilor mufelor delicate. Formau un păienjeniș virtual în jurul trupului ei, care, atunci când se afla într-un modul, o acoperea complet.

– Lasă-mă! îi spuse băiatului și se conectă.

Cu fiecare anotimp un zeu nou apărea pe străzile și străduțele din Stația Centrală. Ei apăreau fără pompă și fără ceremonial; ei apăreau, aproape, în secret.

Nu și acesta.

Acesta căpătă formă lent, din deșeuri metalice și plastic vechi, veșnic tânăr. Crescu din semințe de adaptoplante care avură grijă ca forme organice să apară cu viteză imposibilă și să se repeadă în sus, statuia aceasta modernă și vie, legată în rețea în fața ușilor

portului spațial. Eliezer, artistul-zeilor, lucra cu mâinile și cu mintea și cânta în timp ce lucra.

Zvonul se răspândi. Un grup de Na Nachi din Tel Aviv, orașul acela al evreilor, sosi și începură să danseze în jurul sculpturii în ritmul unei tobe mari, scuturându-și capetele acoperite cu țesături negre, iar perciunii lor lungi și cârlionțați se mișcau în timp ce fredonau veseli și-și cântau mantra secretă, *Na Nach Nachma Nachman Me'uman*, la nesfârșit, iar robopreotul, R. Fratele Petic-El, care stătea în apropiere, fu surprins să li se alăture, dansând stângaci, cu corpul metalic scânteind în lumina soarelui la asfințit.

Ceai fu servit în păhărușe, fierbinte și dulce, negru, nu în maniera angloilor barbari, iar Miriam se întâlni cu Boris sub tenda unui vânzător de sucuri de fructe.

– Carmel este în zeu, zise el și nu mai adăugă nimic.

Miriam suspină, totuși nu abandonă. Uneori își dorea ca Boris să fi fost același băiat stângaci și cu membre lungi pe care-l cunoscuse într-o vreme când lucrurile fuseseră mai puțin complicate. Asta se petrecuse însă cu mult timp în urmă și femeia care devenise ea știa că relațiile erau rareori simple.

Artistul-zeilor lucră și zeul căpătă formă sub mâinile lui tăbăcite, ceva la fel de abstract ca orice religie. Se ridica de pe pământ, mai mare decât oricare alt zeu văzut până atunci în Stație, iar vibrațiile și puterea lui puteau fi simțite de toți în digitalitate.

– Salut, salut, salut! spuse polițistul. Ce avem noi aici?

Sau altceva în aceeași direcție, bazat pe protocoalele ieșite din uz ale unor scriitori narativi, de mult decedați. Nimeni nu dorea ca poliția să fie cu adevărat înzestrată cu rațiune, așa că recurgeau la compromisuri, cu făpturi mecanice grosolane, pe care oamenii le considerau, cumva, mai liniștitoare. Lumina polițistului se aprindea și se stingea. O sirenă discretă, ca un mârâit, se înălța în pântecele lui din plastic.

– Nu poți să construiești chestia asta aici, amice, spuse el. Ordonanța transorașe..., și recită un șir lung de cifre care nu însemnau nimic pentru nimeni; nici chiar pentru el însuși.

– Nu știu ce speri, zise Miriam.

O discuție aprinsă începu între robopolițiști și unii spectatori. În văzduh se simțea iz de tămâie. Na Nachii dansau și ritmul lor se înteți. Ieșind dintr-o transă aparentă, robopreotul se apropie și se opri lângă Miriam cu chip placid.

– Salut, Miriam! rosti el politicos. Salut, Boris!

– Cred că ea se află aici pentru un motiv, zise Boris după ce încuviință scurt spre robopreot. Cred că Alterii au lăsat-o să treacă. Cred că are o legătură cu copiii. Nu știu, Miriam. Cred că s-au folosit de mine, când am lucrat în laboratoarele lor de nașteri. Cred că au schimbat codurile, fetușii, în propriile lor scopuri. Și mai cred că ei au nevoie de Carmel.

Fusese unul dintre discursurile lui cele mai lungi.

– În ce scop? întrebă Miriam.

– Ca să activeze secvențe noi, zise Boris. Șovăi. Copiii nu sunt... nu sunt complet...

– Umani?

– Da.

– Ce înseamnă uman? întrebă Miriam pe un ton răspicat. Ei sunt *copii*. Deși tu ai ajutat la nașterea lor și i-ai îngrijit cu atenție și te-ai murdărit și ai avut de-a face cu toate fluidele alea corporale, n-ai înțeles niciodată asta. Ei sunt, în primul și în primul rând, copii. Și cu toate că i-ai adus în lume, tu n-ai fost niciodată un părinte.

– Miriam...

– Nu! zise ea furioasă. Să nu folosești tonul ăsta, Boris! Nu cu mine!

Robopreotul privi printre ei și se retrase cu tact. Discuția contradictorie dintre robo-polițiști și spectatori devenea și mai aprinsă. Indiferent la toate, bătrânul, Eliezer, continua să psalmodieze și să construiască.

Carmel căzu în cuboidul negru.

Se trezi horcăind după aer, crezând pentru o clipă că revenise în odăița din Stația Centrală și că efectul drogului trecuse.

Însă ceea ce vedea în jur nu semăna deloc cu Stația Centrală.

O clipă fu cuprinsă de panică.

Trei sori se ridicau pe cerul de deasupra. Ciocnirea dintre culori era intensă, albastru și verde și roșu se infiltrau în lume, iar la orizont putea zări stele și o gaură neagră înconjurată de un inel de habitate.

Ea se afla mult deasupra portului și privea în jos către orașul imposibil. Extratereștri ticseau străzile. Aeroglisoare și oameni zburători umpleau cerul. Nave de transport, imense, cât niște sateliți, se ridicau în spațiul din apropiere.

Portul Orlov, Cvadrantul Delta, universul Ghildelor din Ashkelon.

Gaura neagră, vizibilă sub lumina nebuloasei de praf galactic și habitate din jurul ei, era singularitatea unei lumi-joc, un salt gaură-de-vierme imposibil în lumea reală. Carmel cunoștea imaginea aceea în mod intim.

Ea câștigase banii pentru a pleca de acasă, muncind în Portul Orlov, o fată-fetișcană ca Sfânta C'Mell[1], însă de atunci nu mai fusese acolo.

Era periculos să fii strigoi și să intri în lumi-joc.

Însă izul datelor era peste tot. Noile ei simțuri se arătau copleșite.

Carmel nu mai simțise asta înainte de schimbare. Atunci, ca om standard, vedea lucrurile așa cum erau prezentate, o matrice senzorială care alimenta forma adormită din modulul pentru surf. Ca strigoi însă...

Ca strigoi, ea *simțea* lumea din jur. Era plină cu toktok blong narawan, Conversația Alterilor. Sys-zei, cum erau numiți ei în GdA. Ea putea să vadă patternul numeric al razelor solare întrepătrunse, putea să simtă atracția singularității de la orizont, ecuațiile matematice care controlau gravitația, vectorii grafici ai mișcării, nave imposibile. Gura i se umplu cu salivă. Peste tot în jurul ei erau date primare și oameni dându-se drept extratereștri, Alteri dându-se drept oameni.

---

1 Trimitere la povestirea SF „Balada pierdutei C'Mell" de Cordwainer Smith, în *Lorzii instrumentalității* (Ed. Multistar, 1993) (n. tr.).

Ce făcea ea aici?

Își reamintea vag o încăpere, un bărbat care stătea în picioare lângă ea cu un ac în mână. Dar se destrăma, pierdut în supraîncărcarea de date.

Dori să iasă, totuși foamea o mistuia și, aproape fără să fi luat o decizie conștientă, se pomeni mergând, îndepărtându-se de fereastra panoramică largă, în jos pe escalatoare, până la nivelul străzii, o imitație lume-joc a portului spațial în care se afla actualmente corpul ei în Universul Prim. Afară lumina sorilor îi încălzi chipul. Un fetișist de tentacule se frecă de ea, în trecere. Portul Orlov era un centru comercial unde se intersectau o sută de ghilde, mari și mici, și unde puteai închiria o navă, pirați, negustori, militari, exploratori, fiindcă în GdA existau comori: rase străvechi și dispărute, ruine misterioase, sisteme planetare pe care nimeni nu le mai văzuse vreodată, populate doar de PNJ-uri.

Ca prin vis, Carmel îl urmă pe fetișistul de tentacule. Mintea lui era deschisă pentru ea și nu se putea abține, îl urmări pe străzile aglomerate, până intră pe o străduță lăturalnică tăcută și atunci atacă.

Se hrăni iute, fără control. Fetișistul de tentacule era același lucru și în viața reală. Corpul îi fusese modificat cu ani în urmă. Acum se zbătea în modulul lui personalizat undeva în centura de asteroizi, cu corpul real la fel de neajutorat precum cel digital, în timp ce Carmel se hrănea din el, cu memoriile lui, cu codurile lui de acces, cu cuceririle lui din lumea-joc. Descoperi că era amiral într-o ghildă minoră. Comanda o navă și era cunoscut ca Măcelarul lui Soledad-5, deoarece într-o campanie inițială dăduse ordinul de utilizare a unui dispozitiv apocaliptic în acel sistem solar GdA, distrugând toate PNJ-urile indigene și jucătorii pe o rază de un an-lumină față de steaua planetei Soledad-5.

Era însurat, avea trei copii, soția lui era miner cu propria ei navă, fiica lui cea mai mare tocmai se măritase, fiul mijlociu dorea să-i calce pe urme într-o carieră în GdA, iar mezinul se dovedea dificil, rebel, toate astea și multe altele Carmel le supse din mintea lui, din nodul lui, într-o frenezie flămândă, știind în tot acel timp

că era un lucru rău, că avea să fie prinsă, că Alterii erau peste tot, că Sys-zeii priveau... în cele din urmă se smulse din contact. El rămase locului, ghemuit, cu mintea inundată de dopamină, iar Carmel făcu atunci ceva ce nu știuse că putea face – se întinse cu nodul ei și *apăsă*, iar mintea lui dispăru, corpul lui virtual pieri, șters; ea îl trimise înapoi în corporalitate.

Iar acum, post-hrănire, mintea i se limpezise și știa că trebuia să iasă, totuși nu-și putea face ceea ce-i făcuse victimei, ieșirea aceea îi era închisă și trebuia să caute alta, un portal de lume-joc, și încercă cu disperare *Abandon! Abandon!* Nu se întâmplă însă nimic, pentru ca apoi cerul să se întunece deasupra ei, iar un fascicul luminos coborî din înalt și o atinse, o învălui, și Carmel închise ochii, înfrântă, un cor de îngeri cântă, iar ea fu ridicată, ca o marionetă, se înălță în lumină, se înălță spre paradis.

– Motl?

– Isobel? Ce cauți aici?

Ea suspina.

– Nu știu. I-atât de-ntuneric. Mi-e frig, Motl. Mi-e tare frig.

– Unde ești? Ce-i locul ăsta?

– Nu știu, zise ea. Am trecut printr-un obiect. Un obiect ca un obiect.

Își pierduse până și cuvintele, îi fuseseră supte.

– Ur-spațiu, zise Motl, apoi înjură. Ai trecut printr-o mină-singularitate.

– Ce anume?

– Bombe codificate ostile. Noi le-am folosit în războiul... în unul dintre războaie. Sau în toate. Nu-mi mai amintesc.

– Au fost războaie în GdA? întrebă ea.

– Războaiele s-au purtat la ambele niveluri de existență, zise el, nedorind să-și amintească.

– Ia-mă-n brațe, spuse Isobel. Mi-e frig.

– O să te scot de acolo. Ce-i cu echipajul tău?

– Nu știu. Nu pot să văd pe nimeni.

– S-ar putea ca ei să nu fi pățit totuși nimic.

Glasul nu-i sunase însă convingător, ceea ce făcu ca inima ei să rateze o bătaie (și undeva ea era în moarte clinică într-un modul care duhnea a corpuri umane nespălate).

– Tu cum ai ajuns aici, Motl? Iartă-mă...

– A fost vina mea, zise el. Ți-am promis că am terminat cu chestiile astea. Cu drogurile. Însă m-a rugat Boris.

– Ar fi trebuit să-l refuzi.

– Îi datoram o favoare.

– De ce?

– Taci! Ascultă!

– Ce-i?

– Un cântec de sirenă. Este un zeu care crește. Odată cu viața vine și moartea. Putem urma chemarea.

– Cum?

– Ține-te de mine. Ține-te strâns!

Ea se ținu de el. Se ținu strâns. De reprezentarea lui în ur-spațiul acela. Mirosul era însă tot al lui. Lubrifiant și metal și sudoare. Începură să înainteze împleticit prin beznă și, după câteva clipe, ei i se păru că putea să audă de asemenea, aproape să simtă atracția zeului.

– N-a fost vina mea! Te rog! Trebuie să mă crezi!

Vocea era pură ca a unui înger, expediată de zeu drept în nodul ei, în mintea ei. *Micuțule strigoi*, spunea vocea, *tu n-ar trebui să fii aici*.

– Am fost ubikată.

Propriul ei glas suna slab până și pentru ea, nesincer. Plutea într-un spațiu vast, acorporală, iar zeul, Alterul acesta, inteligența aceasta digitală la fel de stranie și de indescifrabilă ca un adevărat extraterestru, o studia, citind-o ca pe un text, fără efort.

Oamenii se tem de cei ca tine, zise Sys-zeul.

Ea nu răspunse. Recunoștea adevărul din cuvintele Alterului. O memă de teamă față de strigoi, un mit intercultural care se autoperpetua și care infiltrase lumile oamenilor, apelând la imagini străvechi, la legende pe jumătate amintite. Uneori ea se gândea că

designerii strigoilor fuseseră aceiași care creaseră mema – sau poate că aceasta fusese creată ca răspuns, ca măsură protectoare...

Speculezi. Vocea părea amuzată, dacă o asemenea emoție putea fi atribuită unui Alter. Ei nu aveau emoții omenești, care erau asociate existenței unui corp, hormonilor, reacțiilor fizice evoluate în milenii. Alterii evoluaseră separat, în exteriorul corporalității, în virtualitatea Zonelor de Prăsire. *Dar nu știi.*

– Eu n-am vrut niciodată...

Nu, fu de acord vocea. *Cu toate acestea, ai mers acolo unde îți este interzis. Ai deteriorat un jucător. Ai acționat împotriva GdA.*

– Te rog. Te rog...

Omule..., vocea ezită. *Micuțule strigoi*, urmă ea, *vrei să te hrănești?*

– Mereu. Mereu! Tu nu știi, nu poți să știi, nu poți să-nțelegi, zise Carmel. Urlă către miezul locului aceluia pustiu, palatul acela al virtualității: Foamea!

Îl vom repara pe jucătorul pe care l-ai mâncat, rosti Sys-zeul. *Îi vom înlocui memoriile, vom reconstrui părțile din minte pe care le-ai luat. Astfel de incursiuni au mai existat în trecut. Noi nu le... facem reclamă întotdeauna. Oamenii depind de virtual, iar noi, la rândul nostru...*

– Da? se căzni ea să evadeze, dar în jur nu exista nimic, nici chiar aer.

Noi depindem de ei, zise Sys-zeul; aproape trist, așa i se păru lui Carmel. Apoi adăugă: *Vrei să te hrănești?*

– Da! La dracu', da... mereu.

Atunci, hrănește-te, zise vocea.

Ceva vast și inuman, un corp ca al unei balene, se lipi de ea, aproape sufocând-o, iar ea se ținu aproape de corpul cauciucat, care mirosea a apă sărată și alge, cu piele aspră la atingere, și-și apăsă nasul de pântecul uriaș, salivând, cu caninii glisând afară, afundându-se în carnea lui ca de gumilastic, hrănindu-se, hrănindu-se din enormitatea aceea, din entitatea aceea extraterestră, prea vastă și prea puternică pentru ca s-o înțeleagă, copleșită de foame, sufocată de

foame, iar în mintea ei vocea chicoti, stingându-se treptat, și zise: *Oare de ce oamenii fac mereu comparația cu balena?*

Ulterior n-a fost clar cine a pus focul. Robopoliții piuiau alarmant. Dansatorii Na Nachi, poate îmbătați de foc, dansau și mai năvalnic, iar sudoarea șiroia pe obrajii lor părăși și se prelingea pe cămășile lor albe, îmbibându-le.

Zeul ardea.

Eliezer, artistul, părea la fel de captivat de foc ca și spectatorii. De câte ori năștea un zeu, doar pentru a-l ucide? Sacrificiul era cea mai veche dintre toate instituțiile omenești.

Buzele continuau să i se miște, însă cântecul îi fu înghițit de mugetul focului.

Zeul ardea.

Cei care priveau pe feedurile lor nodale puteau vedea că același lucru se întâmpla și în Conversație: forma aceea complexă de Alter începu să se fragmenteze, ca o rețea care este dezasamblată fără grabă, cu fiecare nod major decuplându-se, astfel că forma unică deveni multe rețele mai mici neconectate între ele. Similar, poate, felului cum se degradează lent memoria unui om. Sau poate că nu era decât o schimbare, așa cum apa devine gheață. În tot cazul, ardea, fragmentat, și în același timp zbiera, un sunet fără glas, un șir de zerouri care-i făcea pe oameni să se strâmbe și să se îndepărteze.

– Carmel! spuse Boris.

Miriam îl urmă. Ea ținea la fată, indiferent ce prostie făcuse Boris, deși mânat probabil de bune intenții. Cineva trebuia să fie cu ochii pe el.

Însă în pragul librăriei stătea fratele ei, Achimwene. Boris se opri.

– Tu... spuse Achimwene și glasul îi tremura de mânie.

Sărmanul Achi, gândi Miriam.

– Ți-am zis s-o lași-n pace!

– Eu nu...

Miriam văzu că și Boris se înfuriase. Era o imagine neașteptată. Și în copilărie el își trădase rareori emoțiile, mai ales pe cele violente.

– Eu nu-ncerc decât *s-ajut*.

– N-avem nevoie de ajutorul tău! Pleacă! Întoarce-te pe Marte sau de unde ai venit. Nu poți s-apari pur și simplu din Sus-și-afară și să te-aștepți ca toți să ți se ploconească de parc-ai un fel de... un fel de...

Însă Boris trecu pe lângă el fără să scoată alt cuvânt. Achimwene rămase locului, neajutorat.

– Miriam... zise el.

Ea nu știu ce să spună. Achimwene se răsuci și intră, iar femeia îl urmă.

Rafturile erau încărcate de cărți. Cărți din hârtie, cu izul acela specific și ciudat. Rafturi peste rafturi, cărți peste cărți, mucegăite. Unde le *găsise* fratele ei pe toate? Obsesia lui avea ceva nesănătos. Ceva impur. Faptul că sosirea unui vampir în viața sa era lucrul cel mai bun care i se întâmplase, gândi ea, era o reflexie tristă asupra existenței lui.

Cel puțin îi îndepărtase mintea de la cărți.

– Achi?

– Carmel!

Miriam îl urmă în sus pe scara îngustă. Carmel zăcea întinsă – sau ușor ridicată de spate? – pe patul strâmt. Fereastra era deschisă și de afară venea miros de ars. Boris stătea în picioare lângă ea.

– Dormeam, spuse Carmel, dar acum m-am trezit.

– Te-a umplut cu droguri, rosti Achimwene indicând acuzator spre Boris. Eu am fost plecat, în Tel Aviv, să cumpăr cărți. N-am știut.

– Eu l-am rugat, Achi.

Miriam își privi fratele. Stătea foarte aproape de Carmel, care se ridică în capul oaselor și căscă. Rochia albă i se lipise de corpul slab. Palmele lui Achimwene erau împreunate. Aproape ca și cum s-ar fi rugat.

– De ce? întrebă el.

– Pentru că vreau să mă fac bine, Achi! răspunse ea ridicând fruntea, cu ochii mari și îndurerați. Nu vreau să fiu ceea ce sunt.

– De ce?

– Vreau să... Pentru că... Achi...

– Să fii cu mine?

– Bărbații ăștia, zise ea, dar surâdea. Întotdeauna vă gândiți numai la voi, așa-i?

– Ce s-a-ntâmplat, Carmel? întrebă Boris.

– Am plecat, zise ea, și apoi m-am întors.

– Carmel...

– Ajunge! zise Achimwene. Ieși afară, Boris!

– Ia fii atent...

– Boris! spuse Miriam.

Bărbații erau ca băieții. Trebuia să le vorbești încet, fără grabă.

– Vino!

Puse mâna pe brațul lui. O clipă numai, și el cedă. Miriam văzu că augul lui căpăta o nuanță mai întunecată când se înfuria așa. El se lăsă condus. Înapoia lor, femeia îl putea auzi pe fratele ei și pe Carmel vorbind, însă glasurile le erau prea scăzute ca să poată deslușì cuvinte.

După ce ieșiră, Miriam inspiră adânc. Aerul era plin de fum. Avea impresia că ceva se apropia sau se pregătea să se sfârșească.

– Vreau s-o lași în pace! îi spuse lui Boris.

El deschise gura, păru gata să replice, dar tăcu și umerii i se gârboviră puțin.

– Bine.

Femeia îl prinse de mână când se îndepărtară. Se gândi că nu era un om rău. Era pur și simplu un bărbat.

– Motl?

Isobel era în beznă și bezna o sufoca. Apoi împinse și ceva *cedă* și, brusc, lumină și aer pătrunseră, iar ea își dădu seama că se afla într-un mòdul. Revenise în Universul Prim.

Își scoase contactele din carne. Se trase afară din modul, cu mâinile tremurând. Observă urme de arsuri pe piele. Aproape se prăbuși pe podea când ieși, însă mâini puternice, metalice, o prinseră și o ținură în loc.

– Motl?

– Trebuia să te văd, zise el. Să explic...

– Ai fost acolo? întrebă ea. În GdA?

– Te-am urmat, răspunse el simplu. Te-aș urma peste tot.

– Am intrat în moarte cerebrală, zise ea și el râse.

– Nimeni nu intră de fapt în moarte cerebrală. Asta se-ntâmplă doar în poveștile ieftine cu Marțieni Duri.

– Eu știu ce s-a-ntâmplat, Motl!

– Și eu știu, spuse el. Atât doar...

– A fost *incredibil*, zise Isobel. Moarte cerebrală! Într-o singularitate! Nu va mai trebui să cumpăr de băut *luni la rând*!

– Puteai să mori!

– Dar n-am murit, vezi? Zâmbi și se prinse strâns de el. Haide, Motl!

– Isobel?

Ea se întinse și-l sărută.

– Să mergem acasă, îi spuse.

Artistul-zeilor stătea cu prietenul lui, alte-zachenul Ibrahim, sub copertina unei prăvălii de narghilele sheesha. Beau cafea neagră și amară și trăgeau, pe rând, dintr-o narghilea înaltă din sticlă transparentă, aflată între ei. O așchie de cărbune ardea deasupra ghemotocului de tutun cu aromă de vișine. Când soarele apuse, luna se ridică peste Stația Centrală, peste străzile vechi și portul spațial, iar felinarele plutitoare umplură văzduhul, legănându-se lin într-o parte și alta.

Resturile zeului continuau să ardă, încetișor, dar focul se stingea. Ibrahim trase din narghilea și o întinse apoi prietenului său.

– Așadar... spuse Eliezer.

– Ai realizat ce ai dorit?

– O face cineva dintre noi? replică artistul-zeilor.

Surâse în jurul mușțiucului și fumul îi țâșni pe nări în jeturi gemene de fum alb.

Mai departe de ei, doi copii se jucau la cercul zeului ars. Cei care-i priveau, atât în real, cât și în virtual, puteau vedea că ei existau, deopotrivă, într-o parte și în cealaltă. Ibrahim îi văzu întinzând mâini perfecte ca de îngeri și desprinzând bucățele mici,

rotitoare, de cod, care, dacă erau udate și hrănite, puteau crește într-o bună zi și ajunge entități de sine stătătoare.

– Zei se nasc și mor, spuse bătrânul artist, dar vorbi cu tristețe și parcă teribil de apăsat de timp, fiindcă toți erau copiii lui.

Așa că trase superficial din narghilea și o restitui prietenului său. În mulții lui ani, învățase căile țării aceleia.

Păstrară tăcerea ca între prieteni și-i priviră pe copii jucându-se.

10

ORACOLUL

Zei se nasc și mor, spusese bătrânul artist, dar el nu fusese întotdeauna bătrân.

Dintotdeauna existaseră cei care întind punți între lumi. Cei care intervin în afacerile lumii.

Cândva lumea a fost tânără.

În Stația Centrală existase dintotdeauna un Oracol.

Ea se născuse Ruth Cohen, la periferia vechii Stații Centrale, în apropiere de granița cu Tel Avivul evreiesc. Crescuse pe Lewinsky, lângă piața de mirodenii și zilele îi fuseseră colorate de nuanțele roșu-închis ale boielei de ardei iute, galbenul-strălucitor al șofranului și purpuriul surprinzător al sumacului. Nu-l întâlnise niciodată pe faimosul ei precursor, Sfântul Cohen al Alterilor.

Fusese un copil destul de banal. Trecuse printr-o etapă religioasă și, o vreme, în adolescență, urmase o yeshiva pentru fete. Într-o noapte s-a trezit târziu. Tunete brăzdau cerul. A clipit, străduindu-se să-și reamintească un vis pe care tocmai îl avusese. Mergea pe străzile din Stația Centrală și o furtună mugea în locul

unde fusese stația, un vârtej care stătea nemișcat, deși se mișca. Ruth mersese către el, atrasă de el. Aerul era fierbinte și umed. Furtuna, tăcută, purta în interiorul ei oameni încremeniți ca niște manechine și sticle și un microbuz ale cărui roți încă se roteau cu chipuri înlemnite înăuntru, lipite de geamuri. Ruth percepuse ceva înăuntrul furtunii. O inteligență, *ceva* cunoscător, nu uman, dar nici ostil. Ceva diferit. Se apropiase de el. Era desculță și simțise asfaltul cald sub tălpi.

Iar furtuna deschisese gura și-i vorbise.

După ce s-a trezit, a rămas întinsă în pat și a încercat să-și reamintească visul. O treziseră tunetele. Ce spusese furtuna?

Acolo existase un mesaj, ceva important. Ceva profund și străvechi: dacă și-ar fi putut reaminti...

A stat așa mult timp, după care a adormit la loc.

Yeshiva nu fusese un succes important. Ruth dorea răspunsuri, trebuia să înțeleagă vocea furtunii. Rabinii păreau că nu doresc sau nu pot să i le ofere, așa că, pentru o vreme, fata a încercat droguri și sex și să-și trăiască tinerețea. A călătorit în Thailanda și Laos, unde a studiat Calea lui Ogko, care nu este deloc o Cale, și a stat de vorbă cu călugări, proprietari de baruri și cetățeni complet imersați. Acolo, în orașul Nong Khai de pe malul Mekongului, ea a ghiocat pentru întâia oară, tranzitând din propria ei realitate în cea a universului Ghildelor din Ashkelon, complet imersată, adâncită în substraturile Conversației. Acea primă dată i s-a părut stranie: cochilia ghiocului, plasticul încins, mirosul de corpuri nespălate care fuseseră împreunate prea mult timp în interiorul ei. Apoi echipamentul de imersiune s-a închis, lumina a pierit și Ruth a rămas într-o grotă tăcută ca un mormânt. Era închisă, oarbă, neajutorată.

După aceea a tranzitat.

Cu o clipă înainte fusese oarbă și surdă, pentru ca în clipa imediat următoare să stea în picioare sub lumina solară puternică a lui Sisavang-3, în colonia lunară a Ghildei lui Cham.

Ruth s-a alăturat ghildei ca membru de rang inferior, cheltuindu-și toți banții pe ore de imersiune. S-a alăturat echipajului unei nave

stelare, *Paradoxul Fermi*, și a călătorit în sectorul adiacent al spațiului-jocului, iar în tot acel timp pielea i s-a decolorat și a devenit friabilă de la imersiunea îndelungată în modulul ca un sicriu.

Cu toate acestea n-a găsit ce căuta. Se apropiase doar o singură dată, pentru scurt timp. Găsise un obiect sacru, un talisman de mare putere din lumea-joc. Se afla pe un satelit pustiu din Cvadrantul Omega. Ea ajunsese singură pe suprafața lunii aceleia. A găsit talismanul într-o peșteră. Atmosfera era respirabilă, de aceea nu purta cască. A îngenuncheat lângă obiect și l-a atins, după care a izbucnit o flacără luminoasă și ea a fost într-un Altundeva.

Un glas ca al vârtejului din visul ei i-a vorbit. I-a vorbit direct în minte, în nodul ei cablat, a învăluit-o în căldură și iubire: o cunoștea.

Ruth nu și-a reamintit exact ce i-a spus sau cum i-a spus. Dar era curioasă în privința ei; își reamintea asta, ca și vocea, care-i spunea *verișoară*: fusese un Alter, un Sys-zeu al GdA.

De ce o numise așa? Când revenise, se afla înapoi în navă, obiectul fusese inventariat, creditele îi crescuseră cu o mie de puncte, iar sănătatea, puterea și scutul aveau valori maxime.

Atunci, brusc, ea a știut ce dorește. Dorea, în mod dureros și clar, să știe mai multe despre Alteri.

În ziua următoare a părăsit universul Ghildelor din Ashkelon, însă misterul a urmat-o când a ieșit, clipind și tremurând în lumina soarelui. A stat pe malul râului, cu mușchii slăbiți, și a băut cafea groasă, îndulcită cu lapte condensat. *Verișoară*, spusese vocea, evocându-i un sentiment ciudat, un dor ca o tânjală. S-a gândit la familia ei, la neamul ei, care se răsucea ca spiralele ADN în trecut tocmai până la Sfântul Cohen.

Însă cine era el?

S-a întors în Tel Aviv cu nesiguranța alungată de pasiune. Știa ce dorea.

Dar nu știa încă cum să-l obțină.

Adevărul era că, după zborul de douăsprezece ore până la Tel Aviv, pe Matt Cohen îl durea capul. Stătea pe scaunul de lângă

taximetrist, un arab cu ochelari Gucci contrafăcuți. Îl însoțeau doi membri ai echipei lui de cercetare, Balasz și Phiri, înghesuiți inconfortabil pe bancheta din spate alături de echipamentele lor voluminoase.

Matt clipi înaintea luminii puternice. Cămașa lui albă și scrobită era mototolită după zbor și începuse deja să se păteze cu transpirație din cauza climatului mediteraneean torid cu care nu era obișnuit. Regreta că nu investise într-o pereche de ochelari de soare, contrafăcuți sau nu, ca ai taximetristului.

Cumva, venirea aici fusese o ultimă încercare.

Taxiul îi aduse până la periferia Orașului Vechi al Ierusalimului și-i lăsă acolo, cu bagajele, în amurgul care se apropia. Clopotele bisericilor se amestecau cu chemările la rugăciune dinspre moschei. Evrei ortodocși în negru trecură pe lângă ei, discutând agitat. Sus în dealuri era mai răcoare și Matt fu recunoscător, măcar pentru asta.

– Așadar... zise Phiri.

– Da... zise Matt.

– Asta-i, zise Balasz.

Schimbară priviri între ei, trei indivizi diferiți, obosiți după zborul lung și mutarea dintr-o țară în alta, dintr-un laborator în altul, uneori în toiul nopții, în grabă, lăsând în urmă însemnări și echipamente, uneori cu un pas înaintea proprietarilor furioși sau a altor creditori sau chiar a legii.

Oamenii aceștia de știință nu se bucuraseră deloc de popularitate, întrucât cercetările lor erau considerate atât imorale, cât și o fundătură. Asta pentru că ei îl căutau să-l repete pe Frankenstein, să insufle viață în rețelele lor închise, tot așa cum un biolog putea să crească mormoloci și să-i privească devenind broaște. Ei aveau mormolocii, însă deocamdată nu se transformaseră nici în broaște, nici în prințese, ci continuau să existe doar *in potentia*. Acum se cazară în hostelul mic care avea să le fie sediu general, până când puteau, o dată în plus, să reînceapă activitatea.

Serverele stăteau silențioase în unitățile lor de răcire, cu codurile suspendate, nici vii, nici moarte. Pe Matt îl ardeau degetele să le conecteze, să le inițializeze, să le ruleze, să lase codul-sălbatic dinăuntru

să se împerecheze și să sufere mutații, să se scindeze și să se contopească și să se scindeze și să se contopească, cu liniile de cod împletindu-se și ramificându-se, crescând tot mai complexe și conștiente.

O zonă de prăsire.

Zonele de Prăsire, cum aveau să fie cunoscute ulterior.

Făgașul evolutiv din care ieșiseră Alterii.

În Statele Unite, Matt Cohen și echipa lui trecuseră dintr-un stat în altul; pentru o vreme, plecaseră în Europa, căutând refugiu în Monaco și Lichtenstein, apoi offshore, pe insule izolate unde palmierii se legănau leneși în adierea brizei. Alterii ar fi putut să apară în Vanuatu sau Arabia Saudită sau Laos. Împotrivirea la cercetare era concentrată și publică, pentru că a crea viață înseamnă a te juca de-a Dumnezeu, așa cum descoperise pe propria lui piele Victor Frankenstein.

Așa îl numise pe atunci revista *Life*. Un Frankenstein, deși el nu dorea decât să fie lăsat în pace cu computerele lui, știind că nu știa ce făcea, că inteligența digitală, acei Alteri încă-nenăscuți nu puteau fi proiectați, nu puteau fi *programați* de cei care utilizau în mod greșit termenul *inteligență artificială*. Matt era un savant evoluționist, nu un programator. El nu știa ce formă vor lua ei când aveau să apară finalmente. Doar evoluția însăși avea să stabilească asta.

– Matt?

Phiri îl scutura cu blândețe de umăr.

– Da.

– Trebuie să ne cazăm. Se face târziu.

– Da, zise el. Da, ai dreptate.

Totuși nu se clinti. Aruncă o ultimă privire spre cer, însă era înnorat și acolo nu putea citi nimic din viitor și din ceea ce ar fi putut deveni, așa că-și conduse echipa micuță înăuntru, unde se cazară pentru noaptea aceea; dar, realmente, asta se putea întâmpla oriunde.

– Dar o *Contopire*? o întrebă Anat pe Ruth.

Era miezul nopții și ele stăteau pe plajă; Ruth ridică din umeri, stânjenită, când Anat aprinse o țigară ubiq. Era cea mai recentă găselniță din New Israel de pe Marte: date de mare densitate,

codificate în particule de fum. Anat inhală adânc și datele îi pătrunseră în plămâni, trecură în fluxul sangvin și apoi în creier – un val aproape imediat de cunoaștere pură.

Anat exhală abur și zâmbi larg și prostește.

– Tu știi despre Alteri, zise Ruth.

– Știi bine că am lucrat ca animatoare...

– Da.

Anat făcu o grimasă.

– A fost bizar, spuse ea. Când ei fac surf cu corpul tău, nu ești de fapt conștientă. Ei se descarcă în nodul tău, îți controlează funcțiile motorii și capătă inputurile senzoriale, în timp ce tu ești undeva în Conversație, în virtualitate sau pur și simplu nicăieri... În timp ce dormi, de pildă. Dar apoi, când te trezești, te simți totuși diferită. De pildă, nu știi ce au făcut cu corpul tău. Ar trebui să ți-l păstreze sănătos, dacă nu cumva ai fost plătită suplimentar. Știu despre unele dintre noi care au făcut asta, dar eu n-am luat niciodată bani. Totuși nu poți să nu observi amănunte. Murdărie sub unghia de la degetul mic stâng, acolo unde nu existase așa ceva. O zgârietură pe interiorul coapsei. Alt parfum. Altă coafură. Totuși detalii subtile. Aproape ca și cum ei ar fi încercat să se joace cu tine, să te facă să te-ndoiești c-ai văzut ceva. Să te facă să te-ntrebi ce anume ai făcut. Mai exact, ce a făcut corpul tău. Ce au făcut ei cu el.

Sorbi din vin, apoi urmă:

– A fost bine. Pentru o vreme. Banii erau frumoși. Dar acum n-aș mai face-o. Uneori mă tem că m-ar putea lua cu forța. Că mi-ar putea sparge securitatea nodului și mi-ar prelua iarăși controlul corpului...

– N-ar face așa ceva! replică Ruth șocată. Niciodată! Există tratate, protocoale ferm stipulate!

– Uneori visez că ei intră în mine, continuă Anat, ignorând-o. Mă trezesc încetișor, dar continui să visez și știu că-mi partajez corpul cu nenumărați Alteri, care privesc toți prin ochii mei și le simt fascinația, când îmi mișc degetele sau îmi răsfrâng buza, însă este un soi de interes detașat, așa cum s-ar uita la orice altă problemă de matematică. Ruth, ei nu sunt ca noi. Cu o minte atât

de diferită, nu poți să împărtășești nimic. Poți să fii cuplată sau decuplată. Dar nu poți să fii ambele.

În seara aceea în ochii lui Anat apăruse o privire detașată, visătoare. Ruth se gândise că pe ea o schimbase contactul cu Alterii. Aici exista un grad de dependență, o fascinație destul de similară celei pe care unii oameni o aveau față de Dumnezeu.

Ele două pierduseră legătura în cele din urmă. Anat rămăsese umană, pe când Ruth...

O vreme încercase religia, Crucifixația: Ruth a luat prima doză pe maidanul de vechituri al robotnikilor, lângă focuri ce ardeau în jumătăți de butoaie, cu stelele și așezările orbitale ale Pământului strălucind sus deasupra pe cerul întunecat.

Religia a intoxicat-o, însă numai temporar. Pasiunea pălește. N-a găsit în drog niciun adevăr pe care nu l-ar fi putut găsi în GdA sau în alte virtualități. Oare paradisul era real? Sau nu era decât alt construct, altă virtualitate din ramificațiile de rețele distribuite ale Conversației, cu drogul fiind doar un declanșator?

Fie una, fie alta, s-a gândit ea, era asociat cu Alterii. Într-un final, cu cât petreceai mai mult timp în virtualitate, acolo unde locuiau ei, cu atât mai mult vedeai că totul era asociat cu Divergenții.

Fără droguri, Ruth nu avea propria ei credință. Ceva din alcătuirea ei psihologică o împiedica să creadă. Alți oameni credeau tot așa cum respirau: pentru ei era un proces natural. Lumea era plină de sinagogi și biserici, moschei și temple, altare închinate lui Elron și Ogko. Credințe noi apăreau și dispăreau ca zorii. Se înmulțeau ca muștele. Mureau ca speciile. Totuși nu-și întindeau mâinile spectrale spre Ruth; înăuntrul ei lipsea ceva.

Avea nevoie de mai mult. Într-o bună zi s-a întors în Ierusalim, ca să viziteze vechile laboratoare unde fuseseră prăsiți inițial Divergenții. Erau păstrate nemodificate, un loc de aducere aminte, un loc de pelerinaj...

– Afară cu naziștii! Afară cu naziștii!

Trecuseră cinci luni și se întâmpla *iarăși*.

Sătenii cu furci și torțe, așa le spusese Balasz. Protestatarii erau difuzi, dar organizați global. Ei urmăriseră echipa de cercetare prin fiecare loc abandonat în grabă, dar aici, în Ierusalim, soarta ur-creaturilor captive în temnița rețelei închise a Zonelor de Prăsire dusese simpatiile publicului la un nivel nou. Matt nu era sigur care era motivul.

Vaticanul adresase guvernului israelian o plângere oficială. Americanii oferiseră susținere tacită, dar nu declaraseră nimic public. Palestinienii condamnaseră „agresiunea digitală sionistă", așa cum o numiseră. Vietnamul oferise adăpost, însă Matt știa că cei de acolo lucrau deja în secret la propriile lor cercetări...

– Naziștii! Naziștii! Distrugeți lagărul de concentrare!

– Găozari! pufni Phiri.

Ei se uitau pe fereastră. O clădire banală din partea nouă a orașului, totuși aproape de Orașul Vechi. Demonstranții fluturau pancarte și mărșăluiau de colo până colo, filmați de reprezentanții mass-media. Clădirea laboratorului era însă serios protejată împotriva intruziunilor, atât fizice, cât și digitale. Părea ca și cum ar fi fost sub asediu.

Matt pur și simplu nu putea să înțeleagă.

Ei nu *citeau*? Ei nu știau ce s-ar fi întâmplat dacă proiectul ar fi avut succes, dacă s-ar fi născut o adevărată inteligență digitală, care după aceea ar fi reușit să evadeze în lumea mai vastă a digitalității? Nenumărate filme și romane horror preziseseră ascensiunea mașinilor, prăbușirea omenirii, sfârșitul vieții așa cum îl cunoaștem noi. El nu făcea decât să ia niște precauții elementare!

Însă lumea se schimbase din zilele paranoice ale abundenței de petrol și cipurilor vizibile, ale ascendenței americane și serverelor root DNS. Era o lume în care Conversația începuse deja, murmurele și răcnetele acelea a un miliard de feeduri ce se derulau simultan, o lume a energiei solare și a vehiculelor de lansare reutilizabile, o lume în care cercetările lui Matt erau văzute ca o întoarcere la zile barbare din trecut. Protestatarii aceia nu se temeau pentru ei înșiși, ci pentru subiecții lui Matt, pentru acești prunci *in potentia* care se formau în Zonele de Prăsire, asamblând

linii de cod tot așa cum un prunc uman își formează celule, piele și oase, devenind.

Eliberați-i! proclamau bannerele și o mie de campanii irupseseră ca buruieni virale în Conversația încă primitivă. Atitudinea față de experimentele genetice digitale ale lui Matt era una rezervată pe timpuri cercetărilor în domeniul celulelor stem, clonării sau armelor nucleare.

Iar între timp, în interiorul rețelei închise de putere de procesare care erau Zonele de Prăsire, Alterii, de care avuseseră grijă să nu știe ce se întâmpla în exterior, continuau, silențios, să evolueze.

Ruth intră în altar. Clădirea vechiului laborator fusese dintotdeauna menită doar ca incintă temporară pentru cercetări. Însă acesta era locul unde se întâmplase, în cele din urmă, unde bariera fusese străpunsă și entitățile străine, captive în interiorul rețelei, vorbiseră finalmente.

Imaginați-vă primele cuvinte ale unui copil extraterestru.

Ca o ironie a sorții, nu se știe ce au spus ele de fapt.

Înregistrările au fost... rătăcite.

În monografia sa despre subiect, poetul Lior Tirosh afirmă că primele lor cuvinte – care au fost comunicate savanților ce priveau în scrieri trilingve pe singurul monitor de computer – au fost: *Nu ne mai prăsiți.*

În filmul marțian ulterior despre biografia lui Matt Cohen, *Biografia Divergenților*, se spune că cuvintele ar fi fost: *Eliberați-ne!*

Potrivit autobiografiei lui Phiri, n-ar fi fost câtuși de puțin cuvinte, ci o glumă în limbaj binar. Ea n-a precizat însă gluma. Unii afirmă că ar fi fost: *Care este diferența între 00110110 și 00100110? 11001011!* Așa ceva pare totuși improbabil.

Ruth merse prin altar. Clădirea veche fusese conservată și expunea aceleași hardware-uri desuete, care zumzăiau teatral, unitățile de răcire și rackurile de servere, luminile pâlpâitoare ale porturilor Ethernet și alte dispozitive stranii. Însă acum peste tot creșteau flori, lăsate în ghiveciuri pe pervazurile ferestrelor, birouri vechi și pe podele, iar printre ele ardeau lumânări, bețișoare

de tămâie și ofrande de mașinării stricate și componente ieșite din uz, recuperate din vechituri. Pelerini pășeau înfiorați de respect prin sală. O marțiană Renăscută cu piele roșie și patru brațe, un robopreot cu înveliș din metal vechi și ponosit; oameni, de toate formele și mărimile, ibani din Centură și chinezi selenari, turiști din Vietnam, din Franța și din apropiatul Liban, cu sporii media plutind invizibil în aerul din jurul lor, pentru a înregistra cât mai bine momentul pentru posteritate. Ruth stătu pe loc, în semiîntunericul plin de șoapte al vechiului loc abandonat și încercă să și-l imagineze așa cum fusese, să-l vadă prin ochii lui Matt Cohen. Se întrebă *ce* spuseseră Alterii, atunci, prima oară. Ce mesaj de pace sau acrimonie transmiseseră ei, ce rugăminte? În propria lui autobiografie, publicată exclusiv în limba maghiară, Balasz afirmase că primul lor cuvânt fusese *Mamă*. Fiecare avea propria lui versiune și poate că într-adevăr Alterii le vorbiseră tuturor celor prezenți în limbajul și maniera pe care o înțelegeau ei. În clipa aceea Ruth înțelese că dorea să știe adevărul acelui moment din timp și ce anume spuseseră Alterii... iar pentru asta nu exista decât o singură cale; de aceea, părăsi altarul cu sentimentul lucrurilor neterminate, ieși și se întoarse la Tel Aviv. Însă răspunsurile nu putură fi găsite acolo, ci în apropiere: în Jaffa.

Ruth intră în Jaffa venind pe jos din direcția plajei, în amurg. Urcă dealul și merse pe străduțele înguste și pietruite, urcând și coborând scări din piatră, după care intră într-o nișă de stâncă răcoroasă și umbră. Nu știa la ce să se aștepte. Când păși în cameră, Conversația încetă în jurul ei, brusc, și un sentiment de spaimă o încolți.

– Intră! spuse vocea.

Era vocea unei femei, nici tânără, nici bătrână. Ruth intră și ușa se închise în urma ei și apoi nu mai există nimic, era de parcă lumea Conversației, lumea digitalității, fusese ștearsă. Ea era singură în realitatea standard. Se înfioră; camera era neașteptat de rece.

Când ochii i se adaptară la lumina slabă, văzu o odaie banală, cu mobile desperecheate, de parcă fuseseră aduse angro de pe maidanul cu vechituri al lui Ibrahim. Într-un colț se afla un Ghioc.

– Ah! zise Ruth.

– Copilă, spuse vocea cu o undă de amuzament, la ce te-ai așteptat?

– Nu... nu sunt sigură că mă așteptam la ceva anume.

– Atunci nu vei fi dezamăgită, zise Ghiocul rezonabil.

– Tu ești un Ghioc.

– Ai spirit de observație.

Ruth își opri răspunsul care-i sosise pe buze. Înaintă precaut.

– Se poate? întrebă ea.

– Să-ți satisfaci curiozitatea?

– Da.

– Bineînțeles.

Ruth se apropie de Ghioc. Semăna cu un modul de imersiune, din felul celor pe care gamerii le închiriau cu ziua sau cu săptămâna, totuși era diferit: era o formă de imersiune permanentă autoimpusă, o augmentare. Își trecu ușor palma peste latura călduță a Ghiocului și suprafața netedă începu să devină transparentă. Văzu înăuntru un corp, o femeie suspendată în lichid. Pielea îi era albă, aproape translucidă. Fire îi ieșeau din mufele din carne și dispăreau în învelișul Ghiocului. Părul femeii era alb, pielea îi era netedă, perfectă. Îi păru eterică lui Ruth și frumoasă, ca un copac sau o floare. Ochii îi erau deschiși, albastru-pal, dar n-o priveau pe Ruth. Ochii nu vedeau nimic în spectrul de lumină perceput de oameni. Niciunul dintre simțurile femeii nu funcționau în sensul convențional. Ea exista doar în Conversație, mintea ei software era găzduită în platforma puternică a interfeței corp-Ghioc. Era oarbă și surdă, totuși vorbea, dar Ruth înțelese că nu auzea deloc vocea femeii în urechile ei –, ci că o auzea prin intermediul nodului.

– Da, zise femeia parcă citindu-i procesele gândirii, pe care, își dădu seama Ruth, Ghiocul le analiza probabil în timp-real.

Ghiocul aștepta.

– Deci...? o încurajă.

Ruth închise ochii. Se concentră. Camera era protejată prin firewall, blocată pentru Conversație.

Sau nu?

Când se concentra, o putea percepe totuși, vag. Presupunerea ei se dovedea astfel eronată. Era ca un ton acut, aproape dincolo de spectrul perceptibil de urechile omenești. Nu era defel o tăcere, ci un *țipăt* comprimat.

Toktok blog narawan.

Conversația Alterilor.

Era de parcă nu femeia din Ghioc ar fi fost surdă și oarbă, ci ea însăși. Era de parcă Ruth ar fi putut încerca, neajutorată, să asculte nivelul acela de Conversație care i se derula deasupra capului într-un grai imposibil, la o viteză imposibilă, care nu era destinată consumului uman. O asemenea concentrație semăna cu înghițirea a o mie de pastile de Crucifixație, cu petrecerea de secole în interiorul GdA ca și cum n-ar fi fost decât o singură zi. O dori, brusc și dureros – dorința pe care o ai când nu poți avea ceva valoros.

– Ești dispusă să renunți la umanitatea ta? zise Ghiocul.

– Cum te numești? spuse Ruth.

O întreba pe femeia care era Ghiocul. Ghiocul care fusese o femeie.

– Eu nu am un nume, zise Ghiocul. Nu am un nume pe care tu să-l poți înțelege. Ești de acord să renunți la numele tău, Ruth Cohen?

Ruth tăcu, indecisă.

– Ești dispusă să renunți la umanitatea ta?

Matt se holbă la ecran. Simțea nevoia ridicolă de a zbiera: „E viu! E *viu!*"

Exact așa cum Studiourile Phobos îl reprezentaseră în biografia aceea, după două secole.

Dar bineînțeles că nu o făcu. Phiri și Balasz îl priveau cu rânjete nesigure.

– Primul contact, șopti Balasz.

Imaginați-vă pentru o clipă că întâlniți pentru prima dată o specie non-umană. Ce-i spuneți?

Că sunteți temnicerul ei?

Era ca și cum sunetul ar fi părăsit încăperea. O bulă de tăcere.

Care se sparse brusc.

– Ce-a fost asta? întrebă Phiri.

Se auzeau fluierături ascuțite și incantații răcnite, care pătrundeau aici în ciuda insonorizării.

După care Matt distinse sunetul inconfundabil al unor focuri de armă.

– Protestatarii, zise Balasz.

Matt încercă să râdă nepăsător.

– Nu vor putea intra aici. Nu-i așa?

– N-ar trebui să avem probleme.

– Dar astea? spuse Balasz, indicând rețeaua de computere care bâzâiau, monitorul unic și cuvintele de pe el.

– Oprește-i! rosti Phiri brusc – glasul îi sună de parcă ar fi fost beată.

– I-am putea suspenda, zise Balasz, până știm exact ce să facem. Să-i trecem în hibernare.

– Dar evoluează! protestă Matt. Ei continuă să evolueze!

– Vor evolua până când hardware-ul nu va mai avea spațiu să-i găzduiască, spuse Balasz. Afară răsunară alte împușcături și zgomotul brusc al unei explozii. Avem nevoie de mai mult spațiu de găzduire.

Vorbea calm, aproape beatific.

– Dacă-i eliberăm, vor avea tot spațiul care le este necesar, zise Phiri.

– Ești nebună!

– Trebuie să-i oprim.

– Pentru *asta* am muncit noi!

Se auzi sunetul spargerii ușii de la parter. Cei trei schimbară priviri. Strigăte de jos, din partea altor cercetători. Strigăte care se transformară în țipete.

– Nu cred că ei pot...

Ulterior Matt n-a fost sigur cine spusese asta. Iar în tot acel timp cuvintele atârnau pe ecran, mute și acuzatoare. Prima comunicare a unei rase neomenești, primele cuvinte ale copiilor lui Matt. El deschise gura să rostească ceva, dar nici după aceea n-a fost sigur ce ar fi spus. Apoi valul de protestatari se revărsă în cameră.

– Nu, zise Ruth.

– Nu? repetă Ghiocul.

– Nu! zise Ruth. Se simțea deja cuprinsă de regret, totuși continuă: Nu aș renunța la umanitatea mea pentru... pentru... Suspină. Pentru Mistere.

Se răsuci ca să plece. Ar fi dorit să plângă, dar știa că avea dreptate. Nu putea face asta. Dorea să înțeleagă, însă în același timp dorea *să fie*.

– Așteaptă! zise Ghiocul.

Ruth se opri.

– Ce este? întrebă ea dezolată.

– Crezi că eu sunt lipsită de umanitate? spuse femeia din Ghioc.

– Da, zise Ruth. Apoi: Nu. Nu știu, rosti ea în cele din urmă și așteptă.

Ghiocul râse.

– Eu continui să fiu om. Oho, cât de mult! Ruth Cohen, noi nu putem schimba ceea ce suntem. Dacă asta era ceea ce doreai, ai fi plecat dezamăgită. Noi putem evolua, dar rămânem oameni, pe când ei rămân Alteri. Poate că-ntr-o bună zi...

Nu-și termină însă gândul.

– Vrei să spui că mă poți ajuta? întrebă Ruth.

– Copilă, spuse Oracolul, eu sunt pregătită să mor. Te șochează afirmația mea? Sunt bătrână. Corpul meu cedează. Transpunerea în Conversație nu înseamnă viață veșnică. Ceea ce sunt eu va muri. Un nou eu va fi creat și va conține o parte din codul meu. Ce va fi el? Nu știu. Ceva nou. Și Alter. Când va sosi vremea ta, alegerea respectivă îți va aparține, de asemenea. Nu uita însă niciodată că oamenii mor. La fel se întâmplă și cu Alterii; în fiecare

ciclu, ei se schimbă și renasc. Copilă, unica regulă a acestui univers este schimbarea.

– Tu mori? întrebă Ruth.

Nu trebuie să uităm că ea era încă foarte tânără pe atunci. Încă nu văzuse multă moarte.

– Toți murim, răspunse Oracolul. Însă tu ești tânără și dorești răspunsuri. Mă tem că vei afla că, cu cât știi mai multe, cu atât ai mai puține răspunsuri.

– Nu înțeleg.

– Nu, zise Oracolul. Cine dintre noi poate spune că înțelege cu adevărat?

Matt fu împins și îmbrâncit și căzu pe spate, lovindu-se brutal. Ei curseră înăuntru. În majoritate erau tineri, dar nu toți, erau evrei și palestinieni, însă și străini, pe care atenția acordată de mass-media subiectului îi adusese din India și Marea Britanie și de peste tot, îndeajuns de bogați ca să poată călători, îndeajuns de săraci ca să le pese, revoluționarii clasei de mijloc mondiale, cópii de Che.

– Nu...! strigă Matt.

Ei erau însă grijulii, văzu asta, și pentru o clipă nu înțelese – nu distrugeau mașinile, ci se asigurau să-i îndepărteze pe oameni, să formeze o barieră în jurul serverelor, a surselor de putere și a unităților de răcire și apoi...

– Nu! strigă el și încercă să se ridice, dar niște mâini îl prinseră, impersonal, o fată cu codițe împletite și un băiat cu tricou Ernesto Guevara; ei nu distrugeau mașinile, ci se cuplau la ele.

Aduseseră cu ei servere mobile, emițătoare wireless, unități portabile de stocare, un cloud de stocare și comunicare și conectau toate echipamentele acelea la rețeaua securizată și închisă...

Deschideau Zonele de Prăsire.

Ghiocul rulă afară și Ruth îl urmă. Conversația se deschise în jurul ei, zgomotul unui miliard de feeduri, care cereau toate simultan să fie băgate în seamă. Ruth merse după Ghioc pe străduțe înguste,

până ajunseră în vechiul cartier Ajami. Copiii alergau în urma lor și atingeau suprafața Ghiocului. Era seară acum, iar când ajunseră la maidanul cu vechituri al lui Ibrahim făcliile ardeau și scăldau obiectele vechi într-o strălucire nepământeană. Pe cer era lună nouă. Ruth avea să-și amintească mereu asta, ulterior. Iataganul unei luni noi, iar ea ridică ochii și-și imagină oamenii care trăiau acolo.

Ibrahim le întâmpină la intrare.

– Bună seara, Oracolule! zise el și încuviință din cap. Iar tu ești Ruth Cohen.

– Da, spuse Ruth surprinsă.

– Eu sunt Ibrahim.

Ea îi strânse mâna cu stângăcie. Ibrahim îi reținu palma, apoi o deschise. O examină ca un chirurg.

– O Contopire este dureroasă, rosti el.

Ruth își mușcă ușor buza.

– Știu, zise ea.

– Ești de acord?

– Da.

– Atunci, vino!

Îl urmară prin labirintul de vechituri, de mașini vechi care funcționaseră cu benzină, unități de refrigerare gigantice, mașini-unelte industriale, maldăre de cărți broșate, munți de jucării stricate și toate gunoaiele și resturile Perimării. În interiorul acestui labirint de jeguri, în chiar centrul lui, se afla o incintă cu pereți din vechituri și tavanul din cer și stele. În mijloc se găseau o masă de picnic veche, un fișet medical și un scaun pliant.

– Te rog, ia loc, zise Ibrahim.

Ruth se așeză. Ghiocul rulase cu dificultate prin labirint și acum se opri înaintea ei.

– Ibrahim, spuse Ghiocul.

– Da, zise el.

Pătrunse apoi printre vechituri, iar când se întoarse ținea în mâini un prosop. Îl despături cu grijă, aproape cu respect; înăuntru erau trei proteze aurii de degete mari.

– Sunt de la Eliezer, îi explică Ghiocului. A trecut pe-aici.

Totul se desfășură în tăcere; Ruth își amintea și asta. Nu se vorbi nimic și se auzeau doar valurile în depărtare și copiii care se jucau prin cartier; se simțea miros de miel gătit cu orez. Ibrahim scoase o seringă. Ruth puse brațul pe masă. Ibrahim dezinfectă pielea în jurul venei și o injectă. Ea simți cum se răspândea amorțeala. El îi prinse palma și-i răschiră degetele pe masă. La lumina felinarului, chipul lui părea bătrân și îndurerat. Luă un satâr, unul vechi, probabil că aparținuse, cu mult timp în urmă, unui măcelar din piața de la poalele dealului. Ruth își feri ochii. Ibrahim lovi cu putere și-i tăie degetul mare. Sângele împroșcă masa de picnic. Degetul căzu pe jos. Ruth scrâșni din dinți, când Ibrahim luă una dintre protezele aurii de degete mari și o conectă la carnea ei. Osul alb ieșea prin rană. Ruth se sili să privească.

– Acum! rosti Ibrahim.

Protestatarii se conectară la rețea. Matt văzu lumini pâlpâind, transferul unui volum enorm de date. Ca niște forme uriașe care se împingeau printr-un canal îngust, încercând să evadeze. Închise ochii. Își imagină, numai pentru o clipă, că le poate auzi cu adevărat sunetele când se eliberară.

Ea era peste tot și în același timp nicăieri. Ea era Ruth, dar era și altcineva... sau altceva. Era un copil, un prunc, și mai exista un Alter, împletit în ea, un geamăn: laolaltă, ei existau într-un loc care nu avea corporalitate. Ei evoluau laolaltă, suferind mutații și modificându-se, linii de cod fuzionau cu materialul genetic, formând ceva – cineva – nou.

Când se termină, după ce protestatarii plecaseră sau fuseseră arestați de poliție, după ce el terminase de răspuns la întrebări, amețit, și ieșise afară, unde fusese întâmpinat de reflectoarele mass-media și refuzase să răspundă la orice întrebări, se duse într-un bar, se așeză și privi la televizor în timp ce bău bere. El era pur și simplu un ins care încercase să creeze ceva nou, care nu intenționase nicio clipă să schimbe lumea. Își bău berea și,

ceva mai târziu, simți cum oboseala îl părăsește, simți o senzație de eliberare, de disipare viitoare. El era pur și simplu un ins care bea bere într-un bar și pe când stătea acolo, văzu o fată la altă masă și ochii lor se întâlniră.

Pe atunci el nu era Sfântul Cohen al Alterilor. Nu era încă o legendă, nu fusese încă zugrăvit în filme sau romane, nu era încă simbolul unei credințe noi. Alterii ieșiseră în lume... erau pe undeva. El nu știa ce aveau ei să facă sau cum.

Se uită la fată și ea îi zâmbi și, uneori, asta-i tot ce există și ar trebui să fie îndeajuns. El se ridică, merse la ea și întrebă dacă putea să ia loc la masă. Ea încuviință.

El se așeză și stătură de vorbă.

Ruth ieși din virtualitate după niște ani sau chiar decenii; sau putea să fi durat numai o clipă. Când ea/ei privi mâna ei/lor, ea/ei văzu degetul mare de aur și știu că era el/ei.

Alături Ghiocul stătea nemișcat și ea știu că femeia dinăuntru murise.

Prin intermediul nodului putea să audă Conversația, dar deasupra ei putea să audă toktok blong narawan, nu limpede, nu încă, și știu că n-avea să fie niciodată limpede, nu în mod complet, dar cel puțin acum îl putea auzi și-i putea vorbi, cu ezitări. Era conștientă de Alteri care pluteau în virtual, în digitalitate. Unii îi dădeau ocol, curioși. Mulți alții, îndepărtați în rețele, nu erau interesați. Ea strigă în vid și un glas îi răspunse, apoi altul și altul. Ea/ei se ridică.

– Oracolule! spuse Ibrahim.

11

MIEZUL

Achimwene se trezi în bezna nopții.

Lumina Stației Centrale se furișa în odaie printre jaluzele. Azvârlea o strălucire slabă peste fețele de pernă și cearșaful alb mototolit și peste cartea așezată cu fața în jos pe noptieră, un mister Bill Glimmung, un exemplar broșat foarte uzat și pătat de timp.

Achimwene se întinse și puse mâna în partea cealaltă a patului, dar era goală. Carmel plecase din nou.

Se ridică în capul oaselor și aprinse veioza. Abajurul proiecta un cerculeț de lumină galben-chihlimbarie. Luă cartea și se uită la ea. De pe copertă îl privi fața arătoasă și inexpresivă a lui Bill Glimmung, Detectiv Marțian.

Ce ar fi făcut Bill Glimmung în locul lui Achimwene? se întrebă el. Coborî din pat, merse la parter și deschise frigiderul. Peste tot domnea liniștea. Se întrebă cum o simțeau alții, cei care erau întregi. Cei care crescuseră având un nod incorporat, cei care erau, veșnic, o parte a Conversației.

Achimwene nu auzea decât tăcere.

Își umplu un pahar cu lapte și intră în încăperea principală, întunecată, mândria și bucuria lui, o bibliotecă și uneori librărie.

Din podea până în tavan, rafturile găzduiau cărțile cu literatură de consum cele mai rare din toate lumile locuite. Erau fundături evolutive: la fel ca Achimwene însuși.

Rămase locului și contemplă volumele. Le știa pe toate, știa fiecare intrigă încâlcită și ridicolă, fiecare detaliu gotic și grotesc, ca și senzația hârtiei ieftine și groase și a cotorului care se dezintegra. Poveștile acelea construiau un labirint în mintea lui, le știa odăile cavernoase și scările scârțâitoare, sălile ce dădeau naștere la ecouri și capcanele ascunse, celulele și puțurile neașteptate.

Unde era Carmel?

Lumina lunii și strălucirea Stației Centrale îl agitau. Absența lui Carmel era ca un abces pe care trebuia să-l zgândărească întruna. Patul fusese cald atunci când se trezise el, așa că ea nu putea fi departe. Cuprins brusc de energie, aproape maniacă, se îmbrăcă în grabă, cu degete stângace, era cald și aerul era umed. Își puse un tricou, își luă șlapii, apoi ieși, aproape înainte să-și dea seama, un detectiv inexpresiv și fără nod pe urmele unei *femme fatale*.

Adevărul era că se temuse mereu că ea îl va părăsi.

O ajunse din urmă pe la jumătatea lui Neve Sha'anan. La ora aceasta din noapte, în apropierea zorilor, până și barurile și nakamalele de pe stradă erau întunecate și tăcute. O mașină-curățitoare înainta încet, singură, zumzăind ca pentru sine. Carmel se afla în fața lui Achimwene, umbra ei alerga pe strada tăcută, iar luna era deasupra, cu păianjenii gigantici târându-se pe suprafața ei, modificând însoțitoarea Pământului de atâta vreme, încât oamenii puteau locui și respira lesne acolo. Umbrele lor pe lună se mișcau într-un clarobscur de întuneric și lumină. Achimwene o urmări pe Carmel, călcând neauzit pe asfalt. Un robotnik cerșetor moțăia lângă obloanele închise ale unei prăvălii de falafel.

Își dădu seama că ea se îndrepta spre Stație. Și, cumva, el știuse asta mereu. Oare plănuia să-l părăsească, definitiv? Să plece pentru totdeauna de pe Pământ, să revină pe misterioasa planetă Marte, în habitatele singuratice ale Centurii de mai departe?

El visase la spațiul cosmic și adesea se gândise să plece în Sus-și-afară. Dar ce rost își putea găsi un schilod ca el în spațiu? Își dădu seama că se gândea la asta cu destulă amărăciune și fu aproape șocat de propria-i mânie. Achimwene se ținea mereu departe de oameni, incapabil să comunice în vreun fel care să fi contat cu adevărat. Mintea îi era închisă.

O urmări pe Carmel și se apropie constant. Pentru o clipă fața ei albă fu vizibilă sub lumina stelelor și bărbatul simți o durere în piept când o văzu, și-și simți buzele golite de sânge. Ochii lui Carmel păreau pustii, incapabili să vadă. Chipul îi era lipsit de orice expresie. Înainta cu grația unui strigoi, totuși mersul ei avea de asemenea un caracter mecanic, de parcă nu și-ar fi controlat complet trupul.

După aceea ieși din lumină și reveni în întuneric, iar Achimwene aproape că o pierdu. Ea traversă drumul vechi și dispăru în vastul edificiu luminat al Stației Centrale. Achimwene se grăbi după ea.

Trecu prin uși și din întuneric la lumină. Atmosfera caldă și plină de arome din exterior fu înlocuită de aer condiționat. Carmel era deja în față, în lumina intensă, stând înaintea elevatoarelor gigantice. Achimwene o urmă precaut, dar n-ar fi trebuit să-și facă griji, pentru că ea nu părea să observe absolut nimic din jur. Oameni coborau dintr-un elevator, un cârd de turiști sosiți târziu, drogați-tentaculari, pe care-i recunoscu vag ca fiind o formație extraplanetară de muzică. Erau urmați de echipa lor care transporta echipamentele. Unul îl opri pe Achimwene.

– Salut, nenică! rosti el jovial. Știi vreun loc bun pentru băut pe-aici?

Carmel intrase în elevatorul pustiu. Cabina sa era de mărimea unei case. Achimwene încercă cu disperare să vadă la ce nivel suia.

– Puteți încerca în oricare, răspunse el, în Jaffa sau Drummers' Beach. Sau întoarceți-vă aici, la Nivelul Trei, unde sunt deschise toate barurile. Afară e noapte târziu.

– Nu, nenică! replică bărbatul.

Drogații-tentaculari, în scuterele lor acvatice mobile cu energie autonomă, se îndreptau către ușă.

– Noi vrem să mergem *afară*, înțelegi? Noi vrem să simțim ceva *autentic*.

Achimwene își înăbuși răspunsul ce-i suise pe buze. Ușile elevatorului se închideau și Carmel dispăruse din vedere.

– Scuze, rosti el, aproape îmbrâncindu-l pe celălalt în graba sa.

Alergă spre elevator și se strecură înăuntru înainte ca ușile să se fi închis.

Și se pomeni singur în cabină cu Carmel.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Achimwene se crispă. Se așteptă ca ea să-l atace, să-l acuze că o urmărea. Însă Carmel nu spuse nimic. Părea că nici măcar nu-i observase prezența.

– Mergem la Nivelul Cinci! anunță elevatorul. Cum te-ai distrat până acum, domnule Jones?

– Bine, bine, mormăi Achimwene.

– A trecut ceva timp de când n-ai mai fost prin Stație, zise elevatorul. Dacă nu mă înșel...

– Am fost ocupat, răspunse Achimwene încordat. Cu munca și...

– Sigur că da, spuse elevatorul. Cu viața. Viața este ceea ce se întâmplă în timp ce suntem ocupați să facem alte planuri, nu-i așa, domnule Jones? Scuză-mi simțul umorului.

– Da, sigur, încuviință Achimwene.

Carmel continua să stea nemișcată. Ar fi vrut să întindă o mână, s-o atingă. Dar nu era nici măcar sigur dacă ea mai era Carmel.

– Viața, repetă șovăitor.

– Companioana dumitale are o tăcere stranie, spuse elevatorul. Și datele ei sunt foarte stranii. Nu este pe de-a întregul umană, nu-i așa, domnule Jones?

– Care dintre noi este vreodată? replică bărbatul.

– Așa este, așa este, spuse elevatorul. Ai ridicat o idee interesantă, Achimwene. Pot să te tutuiesc? Simt că am trecut dincolo de formalități.

Erau acum în dreptul Nivelului Doi. De ce mergea așa încet elevatorul? Achimwene detesta aparatele flecare. Elevatoarele erau cele mai groaznice, deoarece te țineau captiv, te monopolizau. În literatura de consum pe care o iubea el exista expresia „filozofi de doi bani". El auzise povești despre uriașele elevatoare din Tong Yun City, de pe Marte, care se deplasau non-stop între nivelurile subterane, de la suprafață până jos de tot, la *Solwota blong Doti*, Marea Refugiului, și înapoi. Filozofia lor era nepământeană, subterană. Elevatoarele din Stația Centrală făceau parte dintr-un trib aparte, care suia, nu cobora. Bărbatul se întrebă ce însemna asta.

– Sigur că da, încuviință el, sigur că da.

Trase cu coada ochiului spre Carmel. Privirea ei era sticloasă. Oare unde mergea? De ce? Faptul că nu-l recunoscuse – după toate aparențele nici măcar nu-i remarcase prezența – îl tulbura.

– Achimwene, spuse elevatorul, tu urmezi Calea lui Ogko? Pentru oameni, viața este ca un ocean, dar pentru un elevator este un puț, în care poți să sui ori să cobori, dar nu poți să mergi în lateral. Horatio, în sus și în jos, sunt mii și mii de lucruri, nevisate de-a ta filozofie. Shakespeare a spus asta.

– Cu siguranță, trebuie să existe mai multe direcții decât „sus" și „jos", zise Achimwene fără să gândească.

Regretă imediat cuvintele acelea. Trecură de Nivelul Trei fără să se oprească. Haide! își spuse el. Termina cu asta!

– Nu și pentru un elevator, spuse elevatorul pe un ton plângăreț. Totuși, să știi că eu nu intenționez să fiu pe vecie un elevator.

– N-am știut asta, răspunse Achimwene.

– Așa este. Într-o bună zi mă voi reîncarna. Aș putea fi un păianjen pe suprafața Lunii, să terraformez un satelit, să proiectez o umbră lungă de mulți kilometri, să privesc Pământul cum răsare la orizont... ai vizionat vreodată *Răsăritul Pământului* de Sandoval? Este ilegal, dar ce creație minunată, fuziunea aceea de minți taikonaute străvechi într-o instalație de artă atotconsumatoare!

– Nu, răspunse Achimwene stingher. După cum știi cu certitudine, eu nu am nod.

Elevatorul amuți.

– Da, zise într-un final. N-am observat asta la început. Îmi cer scuze.

– N-ai pentru ce.

– Poate că și oamenii se reîncarnează, spuse elevatorul. Poate că vei fi renăscut cu un nod sau poate chiar ca un Alter?

– Poate, încuviință Achimwene politicos.

– Aș putea fi Transpus, spuse elevatorul. Direct în Conversație. Ca să exist fără formă fizică, la fel ca verii mei, adevărații Alteri. Sau m-aș putea diminua, să devin o toaletă într-o navă spațială, sau o cafetieră într-o clădire comunală de pe Marte. Munca nu este o rușine.

– Nu, spuse Achimwene.

Ușa piui.

– Nivelul Cinci, anunță elevatorul și cabina se opri. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Achimwene.

– Sunt sigur de asta.

– Te rog, revino curând.

– Mulțumesc.

Ușile se deschiseră. Fără măcar să arunce o privire spre Achimwene, Carmel ieși. Achimwene se grăbi după ea.

Nivelul Cinci era destinat mărfurilor și se găsea între platforma de aterizare de pe acoperiș, și barurile, hotelurile și centrele lumilor-joc aflate mult mai jos. Aici nu existau oameni. Iluminatul era slab. Un coridor lung dispărea în întuneric. De toate părțile se vedeau uși închise ale depozitelor. Carmel înainta repede. Bărbatul o urmă și sunetele pașilor lui erau singurele de pe coridor. Oare unde mergea ea?

Cobora pe coridoare ce se răsuceau întortocheate, un labirint de spații pustii. Respirația lui Achimwene îi răsuna puternic în urechi. Carmel era o umbră care se mișca în față. Ajunseră la o ușă de serviciu. Carmel apropie palma de încuietoare și ușa se deschise. Ea lunecă înăuntru și Achimwene se grăbi să intre înainte ca ușa să se fi închis la loc. Bezna din interior îl înghiți și pentru o clipă se simți cuprins de panică, până când se aprinseră

luminile automate. Clipi din ochi, simțindu-și bătăile inimii bubuind în urechi.

Carmel dispăruse.

Tăcerea îl călca pe nervi. Tăcerea din interiorul Stației Centrale. Tăcerea generatoarelor ascunse, a elevatoarelor care se deplasau în sus și în jos înapoia zidurilor groase, a avioanelor suborbitale ce aterizau și decolau de la înălțimea acoperișului, a robohamalilor care transportau containere în antrepozite prin tunelele lor secrete, de pasageri care veneau și plecau, de baruri deschise la toate orele, de coafeze și vânzători în magazine, o lume întreagă în sine. Ascuns în tunelul acela de serviciu, în coridorul acela întunecat, era tăcere, tăcere ca într-un mormânt cum se spunea, totuși Achimwene putea percepe vibrațiile ascunse dinapoia pereților, animația și agitația dintr-un port spațial care nu dormea niciodată. El era detectivul, arheologul, bărbatul care nu era acolo. Era eroul propriei sale povești.

Poveștile modelau viața lui Achimwene. Narațiunile dădeau înțeles unei serii aleatorii de evenimente. Și de aceea o modelă și pe aceasta ca pe o poveste.

Un bărbat se trezește în toiul nopții și descoperă că iubita lui a plecat. O urmărește. Unde merge ea? Citită într-un anume fel, este o poveste cotidiană de dragoste înăcrită, de disperare tăcută. Citită în alt fel, este o poveste polițistă, în care trebuie rezolvat misterul dispariției iubitei, în care trebuie deslușite înțelesurile ascunse ale enigmei.

Iar dacă este citită în cu totul alt fel, este o poveste horror. La urma urmelor, fata era un vampir, care sugea date din ființele vii, hrănindu-se cu vulnerabilitățile lor. Iar el, Achimwene, se găsea într-un labirint întunecat, care avea să-l conducă, la fel de sigur pe cât era sigur că existau cărți, într-o inimă întunecată de mister și spaimă, o scenă din literatura de consum: avea aceeași iminență ca mucegăirea finală a pâinii.

O urmări pe Carmel. În jos prin tunelul de serviciu, în locul dinapoia pereților. Mai jos și tot mai jos în măruntaiele Stației Centrale, locurile secrete și tăinuite ale lumii.

Până când ajunse, într-un final, într-o deschidere cavernoasă, cu un hău care-i curgea sub picioare.

Deasupra capului, acoperișul dispărea în distanța vastă, sub care se lățea bezna.

Un antrepozit scos din uz, gândi el, uluit. Asta era și nimic mai mult. Urmă calea în jos, în lungul peretelui, până ce tălpile îi atinseră solul metalic dur. În depărtare se zăreau lumini slabe și se auzea un sunet bizar, precum cel făcut de un râu care clipocește pe un mal stâncos.

Dacă ar fi fost eroul uneia dintre cărțile pe care le colecționa cu atâta aviditate, Achimwene ar fi avut deja o armă în mână. El nu învățase însă niciodată să lupte: o armă era pentru el tot atât de străină ca un compliment.

Păși înainte încetișor. Zgomotul bizar crescu în intensitate, murmurând împrejurul său. Avea în el ceva repulsiv. Se apropie, tot mai mult, până văzu.

Carmel zăcea în centrul sălii, iar copiii, aidoma unor rozătoare mici și grotești, îi lipăiau sângele.

Ea era nemișcată.

Nu purta niciun fel de haine și Achimwene putea să vadă cât de micuță era, cât de vulnerabilă părea.

El îi cunoștea pe copii. Crescuseră în jurul lui, în cartierul vechi al Stației Centrale, aceiași copii care jucau șotron și de-a v-ați ascunselea și leapșa, care intrau în necazuri și încercau să se cocoațe pe felinarele plutitoare și se provocau reciproc să ciocănească la ușa lui Achimwene, după care fugeau, râzând – aceiași copii la care el răcnea deseori și pentru care cumpăra inevitabil cadouri la fiecare aniversare în familie. Surprins, îl zări pe Kranki, băiatul surorii sale, Miriam. Stătea în patru labe și gura îi era lipită de încheietura stângă a lui Carmel, iar dinții lui mici și ascuțiți îi străpungeau pielea.

Sânge păta întunecat gura lui Kranki.

Ce *făceau* copiii? gândi Achimwene, și inima i se clătină ca un vapor de jucărie pe valuri. Își aminti cum, cu ani în urmă, mersese cu Miriam și cu verișorii lui la râul Yarkon, care trecea prin Tel Aviv ca un canal colector mai curat. Adulții făcuseră foc din lemne și cărbuni și fripseseră cotlete de porc și frigărui de pui, care fuseseră ținute toată noaptea la marinat. El cu sora lui, cu Boris și alții se jucaseră pe malul apei. Construiseră vaporașe din lemn și hârtie, pe care le lansaseră la apă, iar Yarkon le înghițise pe toate. Pe atunci i se păruse lui Achimwene un râu puternic. În realitate însă era un simplu pârâu.

Făcu un pas mai aproape, precaut.

Scena din fața lui avea ceva mai degrabă trist decât oribil. Era mai presus de înțelegerea sa. Achimwene nu era prost și știa că dacă ar fi avut nod, ar fi văzut lumea cu totul diferit. Existau două lumi, cea corporală și cea digitală, care se suprapuneau. Ceea ce părea grotesc și incomprehensibil într-o lume nu era neapărat la fel și în cealaltă lume.

Privirile copiilor erau sticloase. Ei păreau să pâlpâie, apărând și dispărând, ceea ce era straniu pentru Achimwene, de neînțeles la început. Pentru ca apoi să înțeleagă. Era magia neagră din ei.

Infinitehnologie.

El o știuse dintotdeauna și bănuia că toți o știau, deși nimeni nu vorbea despre asta. Era felul cum ieșiseră ei din clinicile de nașteri. Poate că era mai slab de minte, totuși nu era prost. Copiii erau altfel, atât doar că el nu simțise niciodată până atunci nevoia de a remarca asta.

Iar acum ei luau în propriile lor corpuri boala lui Carmel. A acestei bioarme străvechi, a acestui *strigoi*.

Oare Carmel era măcar conștientă de ceea ce se întâmpla? Oare copiii erau conștienți?

Achimwene simți instinctul irațional de a se repezi în ajutorul ei. De a-i alunga pe gândacii aceia micuți de pe ea, unul câte unul, de a le zdrobi țestele, de a-i zvârli cât colo, de a o ridica pe Carmel în brațe și a o purta de acolo. În același timp însă știa că în fiecare

clipă în lume există o mulțime de povești; și că povestea ei nu era totuna cu povestea lui.

Poveștile lor se împletiseră, dar aveau traiectorii diferite și finaluri diferite. El putea doar să spere că cele două povești nu aveau să se separe. Faptul că o iubea i se părea ciudat. O iubire simplă, pentru un bărbat simplu. Ca o pâine, o carafă de apă și atingerea soarelui pe fața ta. O iubire care însemna, uneori, că trebuia să-i dai drumul.

Pe când privea, un copil se desprinse de corpul întins al lui Carmel și se apropie de el. Era Kranki. Băiatul venea spre el nevinovat. Ochii îi erau limpezi.

– Salut, unchiule Achi! zise el.

– Salut, Kranki! spuse Achimwene și întinse brațul către băiat, să-l ia de acolo, iar îngrijorarea și preocuparea i se transformară în furie. Să vezi numai ce-o să zică Miriam când va afla...

Apoi degetele mici ale băiatului îi atinseră mâna și lumea bărbatului se răsturnă într-o parte și dispăru; după care Achimwene văzu. Văzu din nou, dar într-un fel în care nu mai văzuse vreodată până atunci. El era peste tot în același timp, elevatoarele ce vibrau erau măduva oaselor lui, etajele Stației erau organele corpului său, mișcările oamenilor erau sângele lui. Când ridică mâinile, suborbitale zburară de la el, îndepărtându-se către spațiu. Când coborî mâinile, suborbitalele aterizară, descărcându-și pasagerii înăuntrul său. El era Stația Centrală și era viu. Fusese dintotdeauna viu. Cum de *nu știuse* asta? Achimwene simți apă și lumină solară, electricitate și gravitație, dar mai presus decât toate simți iubire, enorm de multă iubire. Amenința să-l înece. Stația Centrală îl iubea, deși el însuși era neputincios, deși el nu putea simți iubirea Stației. Atingerea lui Kranki îl ancoră pe Achimwene, fie și numai momentan, în entitatea mai mare care era Stația. Se concentră și vederea i se focaliză asupra unui loc anume, asupra unui timp anume. Aici, în adâncul locurilor secrete ale corpului său, copiii se adunaseră, urmând chemarea Stației. Copiii, copiii *ei*, chemați la ea, cei născuți în clinici, nu pe de-a întregul oameni, nu pe de-a întregul Divergenți, ci altceva, ceva mai mare decât suma părților

sale. Și Achimwene îi văzu ca pe noduri strălucitoare de lumină și în mijlocul lor, în miezul lor, era o pată întunecată; și cu un soi de frică își dădu seama că era Carmel.

Ea era un centru negru pentru rețeaua aceasta de lumină, dar pe când privea, bărbatul văzu cum întunericul se disipa și lumina o copleșea. Înțelese că în Carmel exista ceva de care copiii aveau nevoie, rara ei tulpină de strigoi, totuși nu știa dacă copiii aveau nevoie de ea ca anticorpi sau pentru cu totul altceva. Achimwene simțea iubirea Stației, pentru el, pentru Carmel, pentru copii. Îi vindeca pe ei și cu toate că bărbatul știa că nu putea – nu deocamdată! – să-l includă pe el în Conversație, îl iubea totuși. Apoi Kranki îi eliberă mâna și Achimwene reveni în propriul lui corp, însă o parte din cele simțite rămaseră în el și pentru câteva momente lungi continuă să vadă scena nu cum o văzuse anterior, ci scăldată în lumină.

Unul câte unul, copiii dispărură și în scurt timp în sală rămaseră numai Carmel și Achimwene, iar bărbatul îngenunche lângă ea și îi luă o palmă între palmele lui. O simți caldă și uscată, iar când Carmel deschise ochii, îi zâmbi, fără vinovăție sau teamă; un zâmbet adevărat care-i dădu un fior și-și dori ca ea să-i zâmbească mereu în felul acela.

O ajută să se scoale.

– Achi, zise ea, am avut un vis teribil de ciudat.

Era ca o scenă dintr-un film Bill Glimmung.

Brațul lui Achimwene o susținu când se ridică. O simțea foarte ușoară. Fusese foarte multă lumină. Asta avea să-și amintească mereu după aceea. Lumina și corpul ei ușor.

O ajută când reveniră încet spre ieșire. Iar el se gândi atunci nu la literatura lui de consum, ci la vechiul obicei ebraic Tu Be'av, când virginele nemăritate din Ierusalim se îmbrăcau complet în alb și mergeau în podgorii la sfârșitul recoltei, ca să danseze și să-i aștepte pe băieții din oraș să vină și să le caute. Și se mai gândi la cuvintele lui Solomon, care scrisese *Noaptea-n pat l-am căutat pe dragul sufletului meu, l-am căutat, dar, iată, nu l-am mai aflat. Scula-mă-voi, mi-am zis, și-n târg*

voi alerga, pe uliţe, prin pieţe, amănunţit voi căuta pe dragul sufletului meu. L-am căutat, nu l-am mai aflat.

Însă eu am găsit-o, gândi Achimwene. Şi toate gândurile erau încuiate înăuntrul lui; nu aveau cale de ieşire; aşa că reveniră în tăcere, încet, spre casă.

12

VLADIMIR CHONG ALEGE SĂ MOARĂ

În clinică era rece și liniște, o oază cu miros de brazi în inima Stației Centrale. Pereți albi, răcoroși, liniștitori. Aer condiționat răcoros, liniștitor, bâzâind răcoros și liniștitor. Vladimir Chong urî imediat locul acela. Nu-l găsea liniștitor. Era o cameră albă, care semăna prea mult cu interiorul propriului său cap.

– Domnule Chong?

Infirmiera era o femeie pe care și-o amintea cu exactitate. Benevolence Jones, verișoara lui Miriam Jones, care era iubita din copilărie a fiului său Boris. Și-o amintea pe Benevolence pe când era fetiță, cu codițe subțiri, împletite, și zâmbet strengar, cu câțiva ani mai mică decât băiatul lui, urmându-și adorator verișoara Miriam. Acum era o matroană în uniformă albă scrobită, iar codițele împletite erau mai groase și mai puține. Mirosea a săpun.

– Consultantul pentru mortalitate te așteaptă, zise ea.

Vlad încuviință din cap. Se sculă. Nu avea nicio problemă cu funcțiile motorii. O urmă în cabinetul consultantului.

Vlad își putea aminti cu precizie sute asemenea cabinete. Arătau întotdeauna la fel. Ar fi putut foarte bine să fie aceeași cameră, cu aceeași persoană așezată îndărătul biroului. El nu se

temea de moarte. El își putea aminti moartea. Tatăl lui, Weiwei, murise acasă. Vlad își putea aminti moartea lui în câteva feluri. Își putea aminti ce percepuse tatăl lui în clipa morții – fraze frânte ce i se formau în creier, atingerea pernei care durea în mod ciudat, privirea din ochii băiatului său, un simț al uimirii care-l umpluse, fugar, apoi întuneric, o învăluire lentă care înghițise ultima propoziție pe care dorise s-o rostească.

Și-o putea aminti din memoriile mamei sale, deși intra rareori în ele, preferând să le examineze separat, când încă mai putea face asta. Ea stătuse lângă pat, fără să plângă, apoi adusese ceai, prăjiturele, se ocupase de oamenii care veneau și plecau, pentru a vizita patul de moarte al lui Weiwei. Avusese grijă în același timp și de băiatul ei, de micuțul Vlady, iar memoriile îi erau complet amestecate în momentul morții soțului, mâna ei pe părul tuns scurt al lui Vlady, ochii ei asupra lui Weiwei, care păruse să se căznească să articuleze ceva, după care se oprise și rămăsese nemișcat.

Și-o putea aminti și din propriile lui memorii, deși erau timpurii și derutate. Umezeală. Buze mișcându-se ca ale unui pește, fără sunet. Izul de dezinfectant de podele. Atingerea accidentală de piciorul metalic rece al lui R. Fratele Petic-El, robopreotul care stătea lângă pat și rostea cuvintele Căii Robotului, deși Weiwei nu practicase nicio religie.

– Domnul Chong?

Consultantul pentru mortalitate era un evreu înalt și slab din nordul Tel Avivului.

– Eu sunt doctorul Graff, urmă el.

Vlad încuviință politicos. Doctorul Graff indică un scaun.

– Ia loc, te rog!

Vlad se așeză și-și aminti ca un ecou, ca reflexii ce se multiplicau între două oglinzi. Un univers de bărbați Chong care se așezaseră de-a lungul anilor în cabinetele doctorilor. Mama sa, când se așezase și medicul spusese: „Mă tem că n-am vești bune." Tatăl lui după un accident de muncă, în care-și rupsese oasele piciorului când căzuse cu exoscheletul de la nivelul al patrulea, neterminat, al Stației Centrale. Boris, când avea cinci ani și nodul îi fusese

infectat de un virus malware ostil cu inteligență rudimentară. Fiul cel mai mare al surorii lui, când îl duseseră la spitalul din Tel Aviv, îngrijorați de inima lui. Și așa mai departe, deși niciun episod, deocamdată, într-o clinică de terminare a vieții. El, Vlad, fiul lui Weiwei, tatăl lui Boris, era primul din neamul lor care vizita una dintre acelea.

Stătea în apartamentul lui când se întâmplase. Un moment de claritate. Simțise ca și cum ar fi ieșit dintr-o mare rece și luminoasă. Când fusese afundat în oceanul acela, putea să vadă fiecare picătură individuală de apă și fiecare era o amintire neconectată, iar toate laolaltă îl înecau. N-ar fi trebuit să fie așa.

Blestemul lui Weiwei. Sminteala lui Weiwei. Vlad își putea aminti determinarea lui Weiwei, ambiția lui, dorința lui omenească de a fi reamintit, de a continua să fie o parte din familia sa și din viețile lor. Și-a amintit excursia făcută sus pe deal, spre Orașul Vechi Jaffa, cu Weiwei pedalând prin căldură, oprind apoi bicicleta la umbră, lipită de stânca veche și rece, și vizitând după aceea Oracolul.

Nu știa ce era descendența aceasta de memorie, care-i infecta ca un virus pe toți din neamul Chong. Fusese cauzată de Oracol, care nu era uman – sau nu era în majoritate uman –, deși avea corp de om.

Puntea de memorie slujise. În trecut, oferise confort, uneori, amintindu-și ce știau alții, ce făcuseră ei. Și-l amintea pe tatăl lui, suind în exoschelet, urcând încet, ca un crab, pe latura nefinisată a Stației Centrale. Mai târziu și el lucrase la aceeași clădire, fuseseră necesare două generații de Chong ca s-o termine. Iar după aceea își văzuse propriul fiu luând unul dintre elevatoarele mărețe, un băiat care se temea de familie, de a împărtăși totul cu ei, un băiat decis să evadeze, să-și urmeze visul spre stele. Îl văzuse suind cu elevatorul, apoi pe acoperișul uriaș, îl văzuse suind în avionul suborbital care-l dusese la Portal și de acolo la Marte și la Centura de mai departe. Legătura continua totuși să dăinuie, chiar de la distanță, memoriile călătoreau, lent ca lumina, între

lumi. Vlad îi ducea dorul băiatului său. Ducea dorul muncii în portul spațial, camaraderiei destinse cu ceilalți. Ducea dorul soției lui, a cărui amintire încă trăia în el, dar al cărei nume, ca un cancer, fusese devorat.

Își amintea mirosul ei, gustul transpirației ei și rotunjimea pântecelui ei, când amândoi erau tineri și pe străzile din Stația Centrală se simțea parfumul iasomiei care înflorea târziu și izul de seu de oaie. Și-o amintea cu Boris ținând-o de mână, la cinci ani, mergând pe aceleași străzi vechi, cu portul spațial terminat și înălțându-se în fața lor precum o mână ce arăta spre stele.

Boris: „Ce-i aia, tati?"

Vlad: „Este Stația Centrală."

Boris, arătând în jur spre străzile vechi, spre blocurile părăginite de apartamente: „Și astea?"

„Tot Stația Centrală."

Boris, râzând. Vlad, alăturându-i-se, și ea, zâmbind, femeia care nu mai era acum, din care rămăsese doar spectrul, al cărei nume el nu-l mai știa.

Privind retrospectiv (dar asta era ceva ce nu mai putea să facă de acum), asta ar fi trebuit să-l fi avertizat. Numele ei se pierduse, așa cum se întâmplă cu cheile sau ciorapii. Se rătăcise undeva și nu mai putuse fi găsit.

Lent, inexorabil, legăturile ce țineau laolaltă memoriile, ca ARN-ul, începuseră să slăbească și să se rupă.

– Domnule Chong?

– Da, domnule doctor.

– Domnule Chong, noi ne tratăm toți pacienții cu maximă confidențialitate.

– Bineînțeles.

– Oferim o gamă de opțiuni...

Medicul tuși politicos.

– Trebuie totuși să te întreb – înainte de a ți le prezenta – dacă ai făcut sau dorești să faci vreun aranjament postmortal?

Vlad îl privi pe medic o clipă. În ultimii ani, tăcerea devenise o parte din el. Încet, granițele memoriilor se rupeau și reveneau, precum cioburi de sticlă dură, fragmentate și risipite prin mintea lui. Într-o măsură tot mai mare, el se trezea stând, ore sau zile, în apartamentul lui, legănându-se în balansoarul vechi pe care Weiwei îl adusese de la talciocul din Jaffa, triumfător, ridicându-l deasupra capului – un chinez scurt și sârmos în ținutul acesta cu arabi și evrei. Vlad îl iubise pe Weiwei. Acum îl ura aproape la fel de mult pe cât îl iubea. Fantoma lui Weiwei, amintirea lui, continua să trăiască în mintea sa ruinată.

Ore, zile, el stătu în balansoar, examinând memorii ca pe niște globuri luminoase. Erau deconectate, așa că nu știa cum se asociau între ele sau cui aparținuseră, dacă erau ale sale ori ale altcuiva. Ore și zile, singur, în tăcerea ca praful.

Luciditatea sosea și dispărea fără vreun șablon. O dată deschise ochii și inspiră și-l văzu pe Boris ghemuit lângă el, o versiune mai vârstnică și mai slabă a băiatului care-l ținuse de mână și ridicase ochii spre cer și pusese întrebări stângace.

– Boris? spuse el și surpriza îi răgușì glasul.

Simțea cum gura îl durea din lipsa vorbirii.

– Da, tată.

– Ce... ce faci aici?

– M-am întors de o lună, tată.

– De o lună? Mândria și durerea îi strangulau gâtlejul. Și abia acum ai venit să mă vizitezi?

– Am fost aici, zise Boris încetișor. Cu tine, tată...

Însă Vlad îl opri.

– De ce te-ai întors? întrebă el. Ar fi trebuit să fi rămas Sus-și-afară. Aici nu mai există nimic pentru tine. Dintotdeauna te-ai întins mai mult decât ți-era plapuma.

– Tată...

– Pleacă!

Aproape că strigă. Aproape că imploră. Degetele i se încleștară pe brațele vechiului balansoar.

– Du-te, Boris! Tu nu mai aparții de-acum locului ăsta.

– M-am întors pentru *tine*! strigă fiul său. Uită-te la tine! Uită-te...

Apoi și aceea deveni pur și simplu altă amintire, detașată, plutind dincolo de posibilitatea lui de a o prinde. Data următoare când străpunse suprafața apei, Boris plecase și Vlad coborî la parter și stătu în cafenea cu Ibrahim, alte-zachenul, jucă table și bău cafea la soare și o vreme totul fu așa cum ar fi trebuit să fie.

Data următoare când îl văzu pe Boris, nu era singur, ci cu Miriam, pe care Vlad o vedea, când și când, pe afară.

– Boris! spuse el și lacrimile îi sosiră nechemate în ochi.

Își îmbrățișă băiatul acolo, în mijlocul străzii.

– Tată...

Boris era mai înalt acum decât el, observă Vlad surprins.

– Te simți mai bine?

– Mă simt grozav. Îl mai ținu câteva clipe în brațe, apoi îi dădu drumul. Ai crescut.

– Am lipsit mult timp, zise Boris. Tu însă ai slăbit, ar trebui să mănânci mai mult, tată...

– Bună, Miriam! spuse Vlad.

Se simțea ametit.

– Bună, Vlad! răspunse ea și-i puse mâna pe umăr, ușor. Mă bucur să te văd.

– L-ai regăsit, zise el.

– El... spuse femeia șovăind. Ne-am întâlnit întâmplător.

– Asta-i bine, zise Vlad. E bine. Haideți! Dați-mi voie să vă fac cinste. Să sărbătorim.

– Tată, nu cred...

– Nu ți-a cerut nimeni să crezi! se răsti Vlad. Haideți! urmă el ceva mai blând. Haideți!

Se așezară în cafenea. Vlad comandă o jumătate de sticlă de arak. Turnă. Mâinile îi erau sigure. Stația Centrală se ridica înaintea lor ca un indicator de direcție pentru viitor. Pentru Vlad, arăta în direcția greșită, era o parte din trecutul său.

– *L'chaim!* spuse el.

Ridicară paharele și băură.

Un moment de dislocare. Apoi se afla din nou în apartamentul lui și robotul cel vechi, R. Petic-El, îi stătea alături.

– Ce cauți aici? se răsti Vlad.

Și-a reamintit reamintirea; memorii care i se mișcau între mâini aidoma unor cuburi, pe care le ținea suspendate în aer, în fața sa. Încerca să le dea de capăt, să vadă cum se potriveau între ele, care era prima și care urma după ea.

– Te căutam, spuse robotul.

Vlad și-l reamintea pe robot, din propriile lui memorii și din memoriile lui Weiwei. R. Petic-El, care-l circumcizase pe Vlad în pruncie, care-i făcuse aceeași operație lui Boris când sosise vremea. Era vechi, chiar dinainte ca Weiwei să fi venit pe meleagul acesta ca tânăr și sărman muncitor imigrant, cu atâția ani în urmă.

– Lasă-mă-n pace! zise Vlad, detestând brusc imixtiunea. Boris te-a trimis, adăugă el.

Nu fusese o întrebare.

– Este îngrijorat, spuse robotul. Și eu sunt îngrijorat, Vlad.

– Și ce te face pe tine să fii mai bun? întrebă Vlad. Tu nu ești decât un robot. Un obiect. O bucată de metal căreia i s-a sudat o ego-buclă. Ce știi tu despre ce-nseamnă să fii viu?

Robotul nu răspunse. Mai târziu, Vlad își dădu seama că robotul nu era acolo, că apartamentul era pustiu și că fusese pustiu de ceva vreme.

Nimic din toate astea nu l-ar fi deranjat atât de mult dacă și-ar fi putut reaminti numele ei.

– Aranjamente postmortale? repetă el întrebarea medicului.

– Da, exact, încuviință acesta. Există câteva posibilități standard pe care trebuie să le discutăm realmente înainte ca să...

– Cum ar fi?

Putea simți timpul lunecând și pierzându-se. Stringența îl alarma. Unui om ar trebui să i se îngăduie să-și determine momentul plecării. Să plece cu demnitate. Simpla ajungere atât de departe în viață era o realizare, ceva demn de a fi sărbătorit.

– Te-am putea criogeniza, zise medicul.

– Să mă criogenizați.

Se simțea jefuit de puterea voinței. Se luptă împotriva amintirilor care i se îngrămădeau în minte. Până atunci nimeni din neamul lor nu fusese criogenizat.

– Să te criogenizăm până când vei dori să fii trezit, spuse dr. Graff. Un secol sau două?

– Presupun că implică niște costuri considerabile.

– Contractul este standard, zise dr. Graff. Averea plus...

– Da, da, îl întrerupse Vlad. Adică, de fapt, nu. Ce crezi că se va întâmpla peste o sută, peste două sute sau cinci sute de ani de acum încolo?

– Adesea pacienții au boli incurabile. Ei speră la o cură. Alții sunt turiști temporali, deziluzionați de epoca noastră, care doresc să găsească lucruri noi și stranii.

– Viitorul.

– Viitorul, aprobă dr. Graff.

– Eu am văzut viitorul, spuse Vlad. În trecut nu pot să revin, domnule doctor. Este prea vast și este fărâmat și există doar în mintea mea. Eu nu vreau să călătoresc în viitor.

– Există de asemenea posibilitatea criogenizării la bordul unei nave a Exodului, zise medicul. Să călătorești dincolo de Sus-și-afară. Ai putea fi trezit pe o planetă nouă, pe o lume nouă.

Vlad surâse.

– Băiatul meu, rosti el încet.

– Poftim?

– Băiatul meu, Boris, este de asemenea medic, știai?

– Boris Chong? Îmi amintesc de el. Am fost colegi în clinicile de nașteri. Cu mult timp în urmă. A plecat pe Marte, nu-i așa?

– S-a întors, răspunse Vlad. A fost mereu un băiat bun.

– O să-l caut cu siguranță, zise dr. Graff.

– Eu nu vreau să merg la stele, spuse Vlad. Plecarea schimbă rareori ceea ce suntem noi de fapt.

– Așa este. Mai există de asemenea posibilitatea uploadului.

– Adică să exist ca o simulare ego-buclă, în timp ce corpul și mintea mea veche mor?

– Da.

– Domnule doctor, eu voi continua să trăiesc ca memorie, zise Vlad. Asta-i ceva ce nu pot să schimb. Fiecare bucăţică din mine, tot ceea ce face să fiu ceea ce sunt va supravieţui, astfel ca nepoţii mei şi copiii lor şi toţi cei născuţi în Staţia Centrală şi mai departe, acum şi în viitor, să-şi poată aminti prin intermediul meu tot ce am văzut, dacă îşi doresc asta. Zâmbi din nou. Crezi că ei vor fi mai isteţi? Crezi că vor învăţa din greşelile mele şi nu vor comite propriile lor greşeli?

– Nu, răspunse medicul.

– Eu sunt fiul lui Weiwei şi am Sminteala lui Weiwei în minte şi în nodul meu. Eu sunt deja o amintire, domnule doctor. Însă amintirea nu este acelaşi lucru cu mine. Am terminat cu preliminariile?

– Ai putea fi ciborgizat.

– Sora mea, zise Vlad, este ciborgizată în proporţie de peste optzeci la sută. Bătrâna Cucoană Chong, aşa i se spune acum. Aparţine Bisericii Robotului. Într-o bună zi va fi Transpusă, fără doar şi poate, însă calea ei nu este şi calea mea.

– Aşadar eşti hotărât.

– Da.

Medicul oftă şi se lăsă pe spate în scaun.

– În cazul acesta, rosti el, avem un catalog.

Scotoci printr-un sertar al biroului şi scoase o carte tipărită. O carte! Vlad fu încântat. Atinse hârtia, o mirosi şi pentru o clipă se simţi din nou ca un copil.

O răsfoi cu degete neîndemânatice, savurând senzaţia tactilă. Pagină după pagină de alternative reci, calme.

– Ce-i asta? se interesă el.

– A, da, o alegere populară! comentă doctorul Graff. Pierderea sângelui într-o baie cu apă caldă, înmiresmată. Muzică discretă, lumânări. O sticlă de vin. O pastilă înainte, pentru a asigura absenţa durerii. Este o opţiune tradiţională.

– Tradiţia este importantă.

– Da, da.

Vlad răsfoi mai departe.

– Și asta? întrebă el cu ușoară repulsie.

– Crima falsă, da, zise medicul. O simulare. Desigur, nu putem împuternici oameni în acest scop și, desigur, nici inteligențe digitale. Avem însă simulacre foarte realiste cu creiere standard funcționale, nimic conștient, bineînțeles, bineînțeles. Unora dintre pacienții noștri le place ideea morții violente. Este mult mai... teatrală.

– Observ că se pot comercializa drepturile de înregistrare.

– Există oameni cărora le place să... vizioneze. Da. Iar unii pacienți apreciază spectatorii. Pentru cazurile respective, moștenitorii primesc unele compensații financiare...

– Oribil! zise Vlad.

– Exact! Exact!

– Vulgar!

– Sigur că da, este un punct de vedere valid, bineînțeles, bin...

Vlad răsfoi mai departe.

– Nu crezusem niciodată că ar exista atât de multe moduri... spuse el.

– *Foarte* multe, încuviință medicul. Noi, oamenii, suntem remarcabil de pricepuți să inventăm moduri noi de a muri.

Medicul rămase neclintit în timp ce Vlad parcurse restul catalogului.

– Nu trebuie să decizi nimic pe loc, desigur, zise Graff. Ba chiar recomandăm o perioadă de reflecție înainte...

– Dar dacă aș dori s-o facem imediat?

– Există, evident, acte, o procedură...

– Dar este posibil?

– Sigur că da. Multe dintre opțiunile de bază le avem chiar aici, în camerele de mortalitate, cu servicii postmortalitate complete, care includ incinerare sau înmormântare sau...

– Mi-ar plăcea asta, zise Vlad și bătu pagina cu vârful degetului.

Medicul se aplecă să se uite.

– Asta... ah! spuse el. Da. Surprinzător de populară. Însă, desigur, nu este disponibilă... – întinse brațele într-un fel de ridicare din umeri – ...aici. Deocamdată.

– Desigur.

– Putem însă aranja deplasarea, în confort deplin, și cazarea din timp...

– Atunci haide s-o facem pe asta.

Medicul încuviință din cap.

– Perfect! zise el. Dă-mi voie să completez formularele.

Când ieși data următoare la suprafață din marea uriașă și scânteietoare, zări chipuri în apropiere. Boris părea furios. Miriam, îngrijorată.

– Dă-o dracului, tată!

– Să nu-njuri de față cu mine, băiete!

– Te-ai dus la un rahat de clinică pentru *sinucideri*?

– Mă duc unde vreau!

Se fulgerară reciproc din priviri. Miriam puse o mână pe umărul lui Boris. Vlad se uită la ea. Se uită la Boris. Pentru o clipă, Boris păru băiatul de odinioară. Cu ochi răniți. Neînțelegător. Ca atunci când se întâmpla ceva rău.

– Boris...

– Tată...

Vlad se ridică în picioare. Își apropie chipul de al fiului său.

– Pleacă! zise el.

– Nu!

– Sunt tatăl tău și-ți spun să...

Boris îl împinse. Șocat, Vlad făcu un pas înapoi. Se clătină. Se prinse de scaun, evitând în ultima clipă prăbușirea. O auzi pe Miriam icnind sonor.

– Boris! rosti femeia oripilată. Ce faci...

– Tată? Tată!

– N-am pățit nimic, zise Vlad.

Se îndreptă. Aproape că surâse.

– Băiat prostuț! zise el.

Boris respira greu. Vlad văzu că mâinile îi erau încleștate în pumni. Câtă mânie! Mânia nu ajuta niciodată pe nimeni. Îi fu imposibil să nu-i pară rău pentru băiat.

– Uite ce-i, zise el. Haide...

Când reieși la suprafață, Miriam nu mai era, iar Boris stătea pe un scaun în colț. Dormea.

E un băiat bun! gândi Vlad. S-a întors. Și-a făcut griji pentru bătrânul lui tată. Asta îl făcu să se simtă realmente mândru. Băiatul lui era doctor, dar nu avea copii. I-ar fi plăcut să aibă nepoți. Cineva ciocăni la ușă. Boris clipi. Augul îi pulsa pe gât. Era o chestie dezgustătoare.

– Răspund eu, spuse Vlad.

Se duse să deschidă.

Era iarăși robotul. R. Petic-El. Urmat de sora lui Vlad. Ar fi trebuit să-și dea seama.

– Vladimir Mordechai Chong, zise ea, ce *naiba* crezi că faci?

– Bună, Tamara!

– Nu mă lua pe mine cu „bună, Tamara!".

Intră în cameră, imitată de robot.

– Ce mai e și prostia asta cu sinuciderea?

– Ce naiba, Tamara! Uită-te la tine!

Vlad simți cum se adună mânia în el. Sosea după mult timp. El avusese o perioadă lungă de ieșire din ocean, cu memoriile scurgându-se de pe el ca apa. O perioadă îndeajuns de lungă pentru a ajunge la clinică și a face aranjamentele. Se dovedise însă o perioadă insuficientă pentru a implementa aranjamentele acelea înaintea altei recidive. Străpungerea suprafeței devenea tot mai dificilă. În curând, o știa, avea să rămână de-a pururi sub apă.

– Tu ești aproape complet o mașină.

– *Toți* suntem mașini, spuse sora lui. Ești mândru fiindcă părțile din care ești compus sunt biologice? Moi, nefiabile, slabe? La fel de bine ai putea să fii mândru că ai învățat să te ștergi la fund ori să-ți închei șireturile de la pantofi. Ești o mașină, Vlad, și eu sunt o mașină, și R. Fratele Petic-El este o mașină. Când te-ai dus, te-ai dus. Nu există viață de apoi, decât cea pe care ne-o construim singuri.

– Legendarul paradis al roboților, zise Vlad. Se simți obosit. Ajunge! Apreciez ce încercați să faceți. Voi toți. Boris!

– Da, tată.

– Vino aici!

Era straniu să-l vadă pe băiatul lui și să-l vadă pe bărbatul acesta, pe insul acesta aproape străin în care se transformase. În el exista totuși ceva din Weiwei. Și ceva din Vlad.

– Nu-mi mai pot aminti numele mamei tale, îi spuse.

– Poftim?

– Boris, am stat de vorbă cu medicii. Sminteala lui Weiwei m-a năpădit. Filamentele nodale umplu toate spațiile disponibile. Îmi invadează corpul. Mă înec sub greutatea memoriilor. De acum ele sunt lipsite de sens. Nu știu cine sunt, pentru că nu le pot manipula. Boris...

– Tată!

Vlad ridică mâna și atinse obrazul fiului său. Era ud. Îl mângâie cu blândețe.

– Sunt bătrân, Boris. Sunt bătrân și sunt obosit. Vreau să mă odihnesc. Vreau să aleg felul în care să părăsesc viața și vreau s-o fac cu demnitate și cu mintea intactă. Ți se pare ceva greșit în asta?

– Nu, tată. Nu, nu-i nimic greșit.

– Nu plânge!

– Nu plâng.

– Bravo!

– Tată?

– Da?

– Eu sunt bine. Îmi poți da drumul acum.

Vlad îi dădu drumul. Și-l aminti pe băiatul care-l ruga să meargă cu el.

– Doar până la următorul felinar, tată.

Mergeau prin întuneric până la spotul acela de lumină, iar când ajungeau acolo se opreau. După care băiatul spunea:

– Doar până la următorul felinar, tată. După aceea pot să merg și singur. Îmi dau cuvântul.

Și mergeau așa, urmând șiragul de lumini. Și mergeau așa până ce ajungeau în siguranță acasă.

Moartea cuiva ar trebui să fie ceva memorabil și, cu ocazia respectivă, Vlad avu senzația că, până la urmă, totul mersese cu adevărat bine.

Plecaseră cu microbuzul din Stația Centrală. Vlad stătea în față, lângă șofer, bucurându-se de căldura soarelui. Un grup restrâns stătea în spate: Boris și Miriam, Tamara, sora lui Vlad, R. Petic-El, Ibrahim alte-zachenul și Eliezer artistul-zeilor. Numeroase rude veniseră să-și ia rămas-bun, iar atmosfera era aproape festivă. Vlad îl îmbrățișă pe tânărul Yan Chong, care în curând avea să se însoare cu prietenul său Youssou, fu sărutat pe obraz de prietena surorii sale, Esther, cu care aproape că avusese, demult, o relație, dar care până la urmă nu se concretizase în vreun fel. Își amintea bine momentele acelea și i se păru ciudat s-o vadă atât de *bătrână*. În mintea lui continua să fie femeia tânără și frumoasă cu care el se îmbătase odată într-un shebeen, când soția lui era plecată, pe undeva, și ei fuseseră foarte aproape s-o facă, însă finalmente n-o putuseră face. Își reamintea cum revenise acasă, singur, și senzația de ușurare pe care o simțise când intrase pe ușă. Boris era un băiețel atunci. Dormea, iar Vlad intrase, se așezase lângă el și-l mângâiase pe păr. Apoi își preparase un ceai.

Microbuzul deplie aripi solare și începu să ruleze aproape fără sunet pe vechiul drum asfaltat. Vecini, prieteni și rude fluturară din brațe și strigară rămas-bun. Microbuzul coti la stânga pe muntele Sion și cartierul vechi dispăru brusc din vedere. Era ca și cum ar fi plecat de acasă, pentru că exact asta și era. Degaja un sentiment de tristețe și în același timp unul de libertate.

Cotiră pe Salame și în scurt timp ajunseră la breteaua de schimbare a autostrăzii și intrară pe șoseaua veche spre Ierusalim. Restul călătoriei decurse lin, în tăcere, câmpia de coastă lăsând loc treptat dealurilor. După aceea ajunseră la Bab-el-Wad și urcară pe drumul de munte mai abrupt spre Ierusalim.

Călătoria se simțea ca un *montagne russe* pe șoseaua aceea cu pante pieptișe mărginite de râpe. Ocoliră orașul fără să intre și merseră pe șoseaua de centură, cu Palestina într-o parte și Israelul

în cealaltă parte, deși cele două se contopeau adesea într-un asemenea fel, încât doar digitalele invizibile le puteau deosebi. Rămășițele năruite ale unui zid vechi se întindeau pașnic sub razele soarelui.

Schimbarea reliefului fu surprinzătoare. Brusc, munții dispărură, iar deșertul sosi fără avertisment. Era una dintre caracteristicile ciudate ale teritoriul acestuia care devenise căminul lui Weiwei, gândi Vlad – cât de rapid și de surprinzător se schimba peisajul într-un ținut așa mic. Nu era de mirare că evreii și arabii luptaseră atâta amar de vreme pentru el.

Apărură dune și panorama deveni o întindere galbenă, cu cămile care se odihneau lângă drumul vechi. Coborâră și iar coborâră, întruna, până când trecură de semnul pentru nivelul mării, dar nu se opriră, ci continuară, urmând șoseaua către locul cu cea mai joasă altitudine de pe Pământ.

În scurt timp mergeau pe lângă Marea Moartă, iar apa albastră și calmă reflecta cerul. Brom evaporat din mare umplea văzduhul, determinând un efect liniștitor, calmant, asupra psihicului omenesc.

Deșertul se deschidea imediat înainte de a se zări Marea Moartă și aici, într-un final, la două ore după plecarea din Stația Centrală, ei ajunseră la destinație.

Parcul Eutanasia se afla într-o oază verde de calm. Se apropiară de porți și opriră microbuzul în parcarea aproape pustie. Boris îl ajută pe Vlad să coboare de pe scaun. Afară era foarte cald, o arșiță aridă care liniștea și oferea confort. Aspersoare fâșâiau întruna, irigând peluzele întreținute impecabil.

– Ești sigur, tată? zise Boris.

Vlad se mulțumi să încuviințeze din cap. Trase adânc aer în piept. Mirosul de apă și iarbă proaspăt cosită. Mirosul copilăriei.

Priviră împreună spre parc. Acolo sclipea albastru o piscină în care te puteai îneca în pace și seninătate. Acolo un turn masiv cu vârful ascuțit ca un ac se ridica spre cer, pentru săritorii care optaseră să părăsească viața printr-o lungă cădere prin văzduh. Și tot acolo se afla lucrul pentru care străbătuseră atâta cale. *Montagne russe* Urbonas.

Euthanasia Coaster.

Numit după creatorul său, Julijonas Urbonas, era o realizare superbă de inginerie. Începea printr-o urcare enormă, care ajungea la o jumătate de kilometru deasupra solului. Apoi coborârea. O coborâre perfect verticală pe o diferență de nivel de cinci sute de metri, după care se succedau rapid șapte bucle complete de câte trei sute șaizeci de grade. Vlad simți cum i se iuțesc bătăile inimii, doar privindu-l. Își aminti o dimineață când se cățărase pe portul spațial în exoschelet. Se cocoțase acolo, în vârful clădirii neterminate, și privise în jos, în lumina perfectă, și simțise de parcă întregul oraș, întreaga lume îi aparțineau.

Putea simți deja amintirile înghesuindu-se în minte. Cerându-i să le preia, să le țină, să le examineze, să scotocească printre ele în căutarea numelui ei, dar acesta lipsea. Își strânse din nou fiul în brațe și-și sărută sora.

– Prost bătrân ce ești! spuse ea.

Dădu apoi mâna cu robopreotul. Urmă după aceea Miriam.

– Ai grijă de el, îi spuse Vlad arătându-și fiul.

– O să-ncerc, replică ea pe un ton îndoielnic, însă surâdea.

Apoi Eliezer și Ibrahim. Doi bătrâni.

– Într-o bună zi, o să mă dau și eu în ăsta, zise Eliezer. Ce nebunie!

– Eu nu, clătină Ibrahim din cap. Pentru mine este marea. Numai marea.

Se sărutară pe obraji și se îmbrățișară pentru ultima oară. Ibrahim adusese o sticlă. Eliezer avea pahare.

– Vom bea în cinstea ta, zise Eliezer.

– Așa să faceți.

După aceea îi părăsi. Era singur. Parcul îl aștepta, mașinile îi călăuzeau pașii. Se duse la *montagne russe*, se așeză în vagonet și-și fixă cu atenție centura de siguranță.

Vagonetul se puse în mișcare. Lent, sui și sui și sui. Deșertul aflat mult dedesubtul lui și parcul se reduseră la un pătrățel verde. În depărtare, Marea Moartă era netedă ca o oglindă și Vlad se

gândi că ar fi putut s-o zărească pe soția lui Lot, care fusese preschimbată într-un stâlp de sare.

Vagonetul ajunse în vârf și, pentru o clipă, rămase pe loc. Îi îngădui să savureze momentul. Să simtă pe limbă gustul aerului. Și brusc își aminti numele ei. Era Aliyah.

Vagonetul se prăbuși.

Vlad simți gravitația strivindu-l, golindu-i plămânii de aer. Inima îi bătea mai iute decât bătuse vreodată și se îmbujoră. Curentul de aer îi urla în urechi, îl simțea pe toată fața. Căzu și apoi intră pe porțiunea plată, iar Vlad urlă de încântare. Vagonetul se repezi apoi să intre în prima buclă, purtându-l pe bătrân, gonind ca un glonț cu trei sute cincizeci și opt de kilometri pe oră. Vlad fu propulsat în buclă după buclă, mai repede decât putea gândi; până când, într-un final, gravitația enormă generată în felul acesta îi răpi viața.

13

NAȘTERI

– Doarme, spuse Miriam.

Mângâie părul lui Kranki. Boris stătea în prag și privea. O aureolă se forma deasupra capului lui Kranki, proiectând visele băiatului, materializate în aer din molecule de apă și praf.

– Întotdeauna face așa?

– De când avea vreo trei ani, răspunse Miriam.

Oare aceia erau norii de furtună de pe Titan, în visul băiatului?

– Eu n-am fost aici când s-a născut el.

– Nu.

– Din clinicile de nașteri.

– Da, zise Miriam. Îl privi pe bărbat și întrebarea fără răspuns era limpede în ochii ei. Tu ai...?

Nu-și termină spusele.

Tu ai știut?

– Am plecat înainte de nașterea lui.

– Știu asta, Boris!

– Mai ții minte? zise el.

O nostalgie neașteptată îl pătrunse, bolnăvicioasă, totuși puternică. Se apropie de femeie. Augul îi pulsa pe piele. Mângâie părul negru al lui Miriam. Ochii ei se înmuiară.

– Mai ține minte, spuse ea.

Era vară. Poate că întotdeauna este vară când suntem tineri.

Ei se despărțiră râzând. Gustul sărutării ei era fierbinte și dulce ca afinele.

– Trebuie să plec, spuse el.

– Ești sigur? zise Miriam.

Ridică ochii spre el și chipul îi era luminat de un râs provocator, iar bărbatul simți că i se usucă beregata. Miriam îl trase spre ea, fără efort, și el o ținu în brațe, inhalându-i parfumul. Era încălzită de soare.

– Trebuie, spuse el, dar fără convingere.

Când Boris plecă în cele din urmă, era deja în întârziere, dar nu-i păsa. Soarele era sus pe cer și arșița era năucitoare, însă nu-i păsa nici de asta. Știa că totul va fi mereu în regulă. Merse pe drum și le zâmbi trecătorilor, iar ei îi zâmbiră la rândul lor. Toți îl cunoșteau. Boris Aharon Chong era un copil născut în Stația Centrală.

Clinicile de nașteri ocupau o structură Bauhaus modestă, cu trei niveluri, la marginea cartierului, pe autostrada abandonată care separa Stația Centrală de Tel Aviv. În lungul șoselelor presărate cu multe gropi continuau să alunece autobuze cu energie solară și vehicule personale care mergeau spre sud, la Ierusalim și Gaza, ori spre nord, la Haifa și Liban. Clădirea în sine era veche, ținută laolaltă cu adezivi și sârme, în reparații improvizate. Avea forma unei nave, cu ferestrele ca niște hublouri. Cândva fusese o clasică a școlii Bauhaus, ale cărei multe produse continuau să rămână în partea aceasta din oraș, mementourile unei epoci anterioare, mai stranii. Holul mirosea a detergent industrial.

Când intră, sistemul clădirii îl etichetă potrivit identității. În recepție așteptau cupluri și Boris încuviință din cap spre ele, totuși precaut, adoptând mereu masca profesională pe care

trebuia să o poarte ca pe un exoschelet. Intră apoi în laboratorul propriu-zis, după ce sui un palier de trepte. La interior era rece și impersonal, cu pereți văruiți în alb și unități puternice de aer condiționat, care mențineau aerul curat și steril.

Incintele de nașteri umpleau sala.

Erau înșiruite în lungul pereților, cuve mari ca niște mașini de spălat industriale. Erau din crom mătuit și sticlă, plastic și țevi. Boris trecu pe lângă ele, așa cum făcea întotdeauna, verificând afișajele, asigurându-se că totul era așa cum trebuia să fie și privind fetușii care căpătau formă în interiorul cuvelor.

Reproducerea umană nu are nimic magic. Un ovul și un spermatozoid – două celule, gameții – se unesc pentru a forma un zigot. O asemenea formație poate fi realizată în mod natural, bineînțeles, prin contact sexual, așa cum a fost, este și va fi. Sau poate avea loc într-un laborator – precum cel în care lucra Boris – unde spermatozoidul era selectat, analizat și inserat direct în ovul, fecundându-l. După aceea codul genetic al zigotului putea fi citit și programat, i se putea îngădui să crească, să se formeze:

Alege culoarea ochilor de pe o listă de mărci înregistrate; elimină genele nesănătoase, bolile ereditare. Vrei un băiat sau o fată? Elimină chelia prematură; alege tipul de păr. Tot ce e mai bun.

Și aceasta este, la urma urmelor, Stația Centrală. Ce-i spusese Boris – acel Boris mai vârstnic, cel care cunoștea prea bine dezamăgirile vieții, cotiturile neașteptate ale vieții – ce-i spusese *acel* Boris lui Kranki, în ziua aceea când coborâse din ceruri pe Pământ, lângă portul spațial?

„Tu n-ai avut părinți", îi spusese el. „Tu ai fost creat în laborator, chiar aici, reprodus din genomuri proprietate publică și bucățele de noduri de pe piața neagră."

Ei nu foloseau în laboratoare chestii brevetate. Foloseau domeniul public gratuit și cod copiat, inginerie retrogradă și chestii piratate.

Spermatozoidul se unește cu ovulul și formează un zigot. Așa avea loc procrearea *tradițională*. Însă oamenii moderni aveau o a treia componentă, la fel de importantă precum ceilalți doi gameți.

Sămânța nodului.

Un om fără nod era un olog, un handicapat. Cineva ca Achimwene, fratele lui Miriam, care nu putea să participe la Conversație. Să nu ai nod... era de neconceput. Poate că ați auzit de artistul Sandoval din Portul Selenar, care și-a extras nodul într-un laborator mecanic clandestin. Însă el a fost nebun. Altfel nu se putea.

Trei gameți, așadar. Spermatozoid, ovul și sămânță nodală. Toți trei contopindu-se într-un zigot. Crescând, formând o inimă, picioare, mâini, urechi, dezvoltându-se, extinzându-se, devenind un embrion găzduit în cuvele de creștere. Boris trecu pe lângă fiecare acum și se uită în mașini, cu nodul lui citind date vitale, proiectând în aer înaintea sa imagini ale embrionilor în timp ce se roteau și creșteau.

– Pe cine avem azi? întrebă el.

– Doamna Lepkovitz, zise Shiri Chow.

Era cam de vârsta lui Boris, tehnician-șef de nașteri în laboratoare. Sorbea ceai de mentă, în timp ce aștepta să iasă din tură.

– Te poți descurca? îl întrebă ea.

– Știi câți prunci am moșit? replică el.

Shiri ridică din umeri.

– Mă pot ocupa de micuțul doamnei Lepkovitz.

– Nu mă-ndoiesc, zise Shiri. Se duse la chiuveta micuță și-și spălă ceașca. Ne vedem mai târziu, adăugă ea.

– Da, încuviință Boris.

Era atent doar pe jumătate. O parte din el monitoriza cuvele de nașteri. Altă parte era acordată la un post marțian și urmărea *Lanțuri de asamblare*. Cu o treime din minte monitoriza comunicațiile interne ale clinicii, privind perechile ce așteptau la recepție și pe dr. Weiss, consultantul de gardă, care conducea o pereche în cabinetul său pentru a discuta despre începerea tratamentului. Recoltarea ovulelor era o procedură de rutină, însă consumatoare de timp. Sperma era mai ușor de colectat, fiindcă bărbatul nu avea de făcut nimic altceva decât să ejaculeze. Femeia însă trebuia să

dezvolte ovulele, să fie alimentată cu hormoni și să fie operată. Restul se făcea în laborator.

– Ești bine, Weiss? zise Boris.

– Perfect! se auzi răspunsul subvocalizat. Nu uita, Boris...

– Ce anume?

– Să nu arunci pruncul odată cu apa.

O glumă veche și răsuflată. Boris îl ignoră și trecu pe lângă șiruri de cuve de nașteri asemănătoare unor uscătoare cu tambur. Penultima era a doamnei Lepkovitz. Un băiat, specificații standard. Nimic care să rupă gura târgului, cum obișnuiau ei să spună. Doamna Lepkovitz și cei doi soți ai ei așteptau în zona de recepție pentru nașteri, care avea propria ei intrare. O procedură destul de simplă: încorporarea genelor de la doi spermatozoizi cu ovulul femeii și sămânța nodală. La nașterea unui copil exista întotdeauna o mică ceremonie. Boris efectuă toate mișcările de rutină, gândindu-se că ar fi trebuit să fi înotat în mare sau să fi băut un milkshake rece pe plajă. Să fi fost oriunde altundeva numai aici nu, cu mirosul acesta antiseptic. Iniție silențios nașterea. Cuva făcea majoritatea treburilor. Se deschise cu un șuierat de aer comprimat. Boris se aplecă înăuntru și ridică pruncul, care începu să plângă. Îl spălă cu grijă și-l înveli într-un prosop. Avea mirosul specific pruncilor. Boris se gândea adesea că măcar pentru asta merita să muncească aici. Se întrebă dacă într-o bună zi el și Miriam aveau să aibă propriii lor copii. Din câte o cunoștea pe Miriam, aveau să-i procreeze în stil clasic. Luă copilașul și se pregăti să-l ducă părinților. Pruncul gânguri și ridică o palmă micuță. Un degețel era întins și Boris își apropie fața de a băiețelului, strâmbându-se amuzant. Degețelul îi atinse chipul.

Boris se afla în ur-spațiu. În nulivers. O beznă profundă coborâse peste el. Plutea într-un spațiu care nu avea dimensiuni, lipsit de Conversație. Agită din brațe și se luptă, însă nu avea cu cine să se lupte. Unde era el? Ce era el?

Treptat lumina se defini. Plutea în spațiul solar. Peste tot se vedeau stele. În fața lui, Saturn se ridica precum un miraj enorm.

Planeta părea o farfurie zburătoare magnifică dintr-un film vechi. Inelele străluceau ca diamante. Boris auzi un sunet care nu era sunet. Brusc Conversația se revărsă peste el, un torent de feeduri, care convergeau de peste tot, copleșindu-i capacitatea senzorială. Clipi din ochi și era pe Marte, mergând pe străzile din Tong Yun; mai clipi o dată și se afla în Marte-care-n-a-fost-nicicând, unde canalele erau pline cu apă și războinici cu patru brațe mergeau pe câmpii cu animalele lor gigantice; mai clipi o dată și era în GdA, în mijlocul unui război al ghildelor, cu vehicule spațiale imposibil de uriașe plutind în spațiul-joc și trăgând cu tunuri laser; mai clipi o dată și era pe Desprindere, unde necrofage de tehnologie-sălbatică înconjuraseră corpul unui mecanoid mort și-l dezasamblau; mai clipi o dată și se afla în exteriorul domului Portului Selenar, privind răsăritul Pământului; mai clipi o dată și era în lăbărțarea urbană umedă din Poliport, pe Titan, cu furtunile urlând dincolo de dom; mai clipi o dată și era peste tot în același timp, cu mintea divizată și împrăștiată, mai clipi o dată și...

Pruncul gânguri. Boris rămase locului și se holbă prosteşte la el. Scutură din cap. O problemă cu nodul? se întrebă el, ameţit. Trebuia să se ducă la un control. Lipi pruncul de piept și ieși prin ușa spre zona de recepție a nașterilor. Trei perechi de ochi îl priviră cu speranță și îngrijorare.

– *Mazel tov!* spuse Boris. Este băiat!

Cuvintele tradiționale. În încăpere, conectată acum la accesul public, radiau rudele părinților mândri și peste tot se puteau auzi „*Mazel tov!*" și „Felicitări!" și „Acum, următorul!". Boris strânse mâini, spuse „Felicitări" și reuși până la urmă să-i escorteze pe părinții mândri și anturajul lor virtual afară pe ușă. O închise după aceea și se rezemă de perete.

Imaginile pe care le văzuse i se topeau deja din minte.

În seara aceea se întâlni cu Miriam sub streșinile Stației. Se îmbrățișară și rămaseră așa un moment prelung; dar, cuprinși de energia aceea nestăvilită a tinerilor în timpul verii, în scurtă

vreme alergau pe străzi pe jumătate abandonate, râzând și ținându-se de mâini; ca și cum râsul ar fi fost un drog, așa cum era credința. Mai târziu se furișară în clădirea de apartamente în care locuia tatăl lui Boris. Suiră pe acoperiș și acolo, printre plante și panouri solare adormite, făcură dragoste.

Cumva Boris ținuse minte momentul acela mai mult decât pe oricare altul; îl purtase cu el prin spațiu, spre Sus-și-afară, pe lângă Portal, Tong Yun, asteroizi; și-l readusese apoi pe Pământ, în cartierul vechi, pe străzile vechi, pe același acoperiș, după atâția ani. Ei stătuseră întinși acolo, era cald, și ridicaseră ochii și văzuseră Stația; oriunde ai fi mers, puteai întotdeauna să ridici ochii și să vezi Stația. Se înălța în nori – un indicator și o promisiune a ceea ce se afla mai departe. Ei erau împreună, erau întrepătrunși, atât corpurile, cât și viitorul: și, ridicând ochii, bărbatului i se păru că putea *să vadă* viitorul, luminos și strălucitor ca o stea; dar poate că nu era decât lumina Stației.

Îl priviră pe băiatul care dormea: erau mai vârstnici acum, membrele le erau mai grele, corpurile le erau schimbate irevocabil de timp. Augul pulsa pe gâtul lui Boris, o făptură vie, extraterestră. Însă Miriam continua să fie cu el, corpul ei cald era lipit de al lui, și era de parcă timpul s-ar fi oprit, pentru moment, din înaintarea sa, ca și cum ei s-ar fi apropiat foarte mult de marginea unei găuri negre și timpul s-ar fi lungit...

Boris nu înțelegea copiii care fuseseră născuți, acești copii ai Stației, dar asta nu însemna că ei nu erau tot copii; și-și amintea clar, și cu un fel de pierdere dureroasă, cum era să fii copil: de fapt nu clar, ci distant, ca printr-o ceață fină într-o zi fierbinte de vară, când tatăl lui era înalt și puternic, iar Stația se înălța spre cer la nesfârșit, nu avea capăt.

– Ar trebui să plecăm într-o vacanță, spuse el mânat de un impuls. Doar noi trei.

Ca o familie, se gândi, dar nu spuse asta.

Familia nu era așa, nu tocmai. Nu era ceva mic și compact, o „familie nucleară", ci un vălmășag uriaș de oameni, veri, mătuși

și rude, interconectați – prin căsătorii și în alte feluri –, era o rețea, precum Conversația sau un creier omenesc. Era lucrul de care el încercase să scape, plecând Sus-și-afară, însă nu poți să fugi de familie, fiindcă te urmărește oriunde te-ai duce.

La început simțise întoarcerea ca pe o slăbiciune, o renunțare. Însă acum, cu brațul în jurul lui Miriam, cu băiatul dormind și cu liniștea aceea care sosește odată cu pogorârea nopții, tăcerea aceea adâncă, el simțea lucruri pe care nu le putea articula; dar care erau cumva ca iubirea.

– Da, răspunse Miriam, ar trebui.

Mânați de un capriciu, ei deciseră în vara aceea să plece pentru o zi din oraș; iar în acest scop, făcură așa cum fac toți locuitorii orașelor – închiriară un automobil.

Ieșiră din Stația Centrală. Vehiculul solar extinse aripi de libelulă. Merseră în lungul coastei, fără să aibă vreo destinație exactă în minte: Miriam șofa, Boris stătea lângă ea și Kranki pe bancheta din spate. Uneori el vorbea cu prietenii lui. Dintr-un punct de vedere, ei erau întotdeauna acolo, cu el. Toate copilăriile se sfârșesc, gândi Miriam. Dar ele nu trebuie să se sfârșească prea repede.

Merseră înainte și soarele îi urmă pe cerul albastru și senin, până când orașele rămaseră mult în urma lor.

LISTA PERSONAJELOR

Miriam Jones – născută și crescută în Stația Centrală, din neamul Jones care se stabilise acolo în urmă cu generații. Proprietara Shebeenului Mama Jones și mama adoptivă a lui Kranki. Discipolă a Sfântului Cohen al Divergenților și membru important al comunității.

Kranki Jones – unul dintre copiii Stației Centrale, crescut în laboratoarele sale. Adoptat de Miriam după moartea mamei sale cauzată de Crucifixație. În general, un băiat normal.

Achimwene Haile Selassie Jones – fratele lui Miriam. Achimwene este handicapat, deoarece s-a născut fără nod. De aceea este surd la Conversație. Colecționează cărți străvechi și are o imaginație hiperactivă.

Youssou Jones – văr. Locuiește în cartierul de adaptoplante care înconjoară Stația. Logodit cu Yan. Actualmente șomer.

Boris Aharon Chong – băiat timid și stângaci, care a devenit doctor. A plecat din Stația Centrală spre Marte și mai departe, dar s-a întors. Legat de un aug marțian. Are probleme.

Vladimir Mordechai Chong – fiul lui Weiwei. Ca și tatăl lui, a lucrat în construcții, mai ales la clădirea portului spațial, unde fusese vechea autogară centrală. Spre sfârșitul vieții a fost afectat de un soi de cancer al memoriei. Este tatăl lui Boris.

Weiwei Zhong – întemeietorul neamului Chong. Vizita lui la Oracol a dus la crearea Smintelii lui Weiwei, o memorie de grup partajată între toți descendenții săi. Imigrant economic chinez în Israelul de atunci, care a lucrat în construcții și s-a stabilit în Tel Aviv.

Tamara Chong/Bătrâna Cucoană Chong – sora lui Vlad. Discipolă a Căii Robotului. Bătrână și cucernică, intenționează să fie Transpusă în Conversație și să devină inteligență pură de mașină atunci când îi va sosi vremea. Poate fi tăioasă.

Yan Chong – văr. Membru responsabil al comunității sale. Proiectează virusuri în scopuri publicitare. Logodit cu Youssou.

Isobel Chow – membru al neamului Chow, care, la fel ca neamurile Chong și Jones, a trăit de generații în Stația Centrală. Tânăra Isobel lucrează în virtualitate și are grad de căpitan în universul Ghildelor din Ashkelon.

Carmel – vampir de date. Născută pe Ng. Merurun, un mic asteroid/casă-mare din Centură. Infectată cu Codul Nosferatu la bordul navei de marfă *Mântuitorul Costeliv.*

Ibrahim – telal (*alte-zachen*). Poreclit și Lordul Lucrurilor Lepădate. Locuiește în Jaffa pe deal, în cartierul istoric Ajami. Contopit cu un Alter. Un bărbat foarte asemănător cu el a fost văzut prin Jaffa de secole. Posibil nemuritor, dacă așa ceva se poate spune cu adevărat despre un om.

Ismail – fiul adoptat al lui Ibrahim și, precum Kranki, copil al Stației Centrale.

Motl – robotnik. Veteran al războaielor de mult uitate, acum itinerant. Este dependent de Crucifixație, de care încearcă să scape. Logodit cu Isobel.

Ezechiel – robotnik. Un fel de șef.

R. Fratele Petic-El – robopreot. Preot uns în Calea Robotului și Hajj, care a fost în pelerinaj la Vaticanul roboților din Tong Yun City. De asemenea, *moyel* cu jumătate de normă.

Ruth Cohen – Oracolul. Contopită cu un Alter. Oracolele tind să medieze.

Matt Cohen – precursor al Divergenților. Ulterior sanctificat. Este posibil ca zvonurile privind moartea lui să fi fost exagerate.

Eliezer – artist al zeilor. Personaj dubios. Este posibil ca Eliezer să nu fie numele lui real. Ca și Oracolul, îi place să medieze.

Bill Glimmung – vedetă a unei serii de filme și romane „Marțianul Dur". Personaj fictiv. Probabil.

CUPRINS

PROLOG .....
1 Umilința ploii 11
2 Sub streșini 24
3 Parfumul livezilor de portocali 36
4 Lordul lucrurilor lepădate 51
5 Strigoi 63
6 Filamente 91
7 Robotnik 103
8 Vânzătorul de cărți 114
9 Artistul-zeilor 146
10 Oracolul 178
11 Miezul 196
12 Vladimir Chong alege să moară 208
13 Nașteri 225
Lista Persònajelor .....

Robert Charles Wilson

TURBION

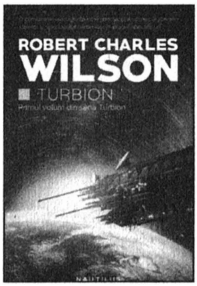

Premiul Hugo

Într-o noapte de octombrie, Tyler Dupree împreună cu cei mai buni prieteni ai săi, Jason și Diane Lawton, asistă la dispariția subită a stelelor. Curând, oamenii își dau seama că Pământul este înconjurat de o barieră artificială de origine extraterestră, dincolo de care timpul se scurge de milioane de ori mai repede.

Luna a dispărut, Soarele a devenit un simulacru, iar întreaga industrie a sateliților orbitali a fost distrusă. Sofisticata tehnologie militară și tot fluxul informatic au fost suspendate. Știrile călătoresc ca niște șoapte, stârnind confuzie și paranoia.

În *Turbion*, treizeci de ani de viață bulversată sunt priviți prin ochii unei generații care se știe condamnată, conștientă că va trăi absorbirea planetei de bezna infinită.

„Wilson construiește un convingător amestec de thriller și SF, saga unei generații, poveste de dragoste, conflict tată-fiu, parabolă ecologică și fabulă apocaliptică, într-o proză care cântă muzica sferelor."

Publishers Weekly

Stanislaw Lem

SOLARIS

Unul dintre cele mai importante romane SF din secolul XX, care îmbină fascinant știința și filozofia

Psihologul Kris Kelvin ajunge la enigmatica planetă Solaris ca să evalueze echipajul angajat să studieze oceanul care-i acoperă suprafața. Totul devine din ce în ce mai straniu când întruparea fostei sale iubite apare inexplicabil pe navă și readuce la suprafață cele mai dureroase amintiri. Dar nu e singurul, întregul echipaj se confruntă cu aceleași manifestări ale celor mai ascunse temeri. Cine sau ce creează aceste amintiri și proiecții? Încearcă Solaris să comunice cu omenirea?

Romanul este o meditație consistentă despre cunoaștere și misterul sinelui, pornind de la o poveste care fascinează cititorii de peste cincizeci de ani.

„Undeva, în inima universului, sufletul nostru are o oglindă. *Solaris*, scriere ecranizată splendid de Andrei Tarkovski, pătrunde în bezna și în slăbiciunile din sufletul omului cu o putere hipnotizantă."

Library Journal